

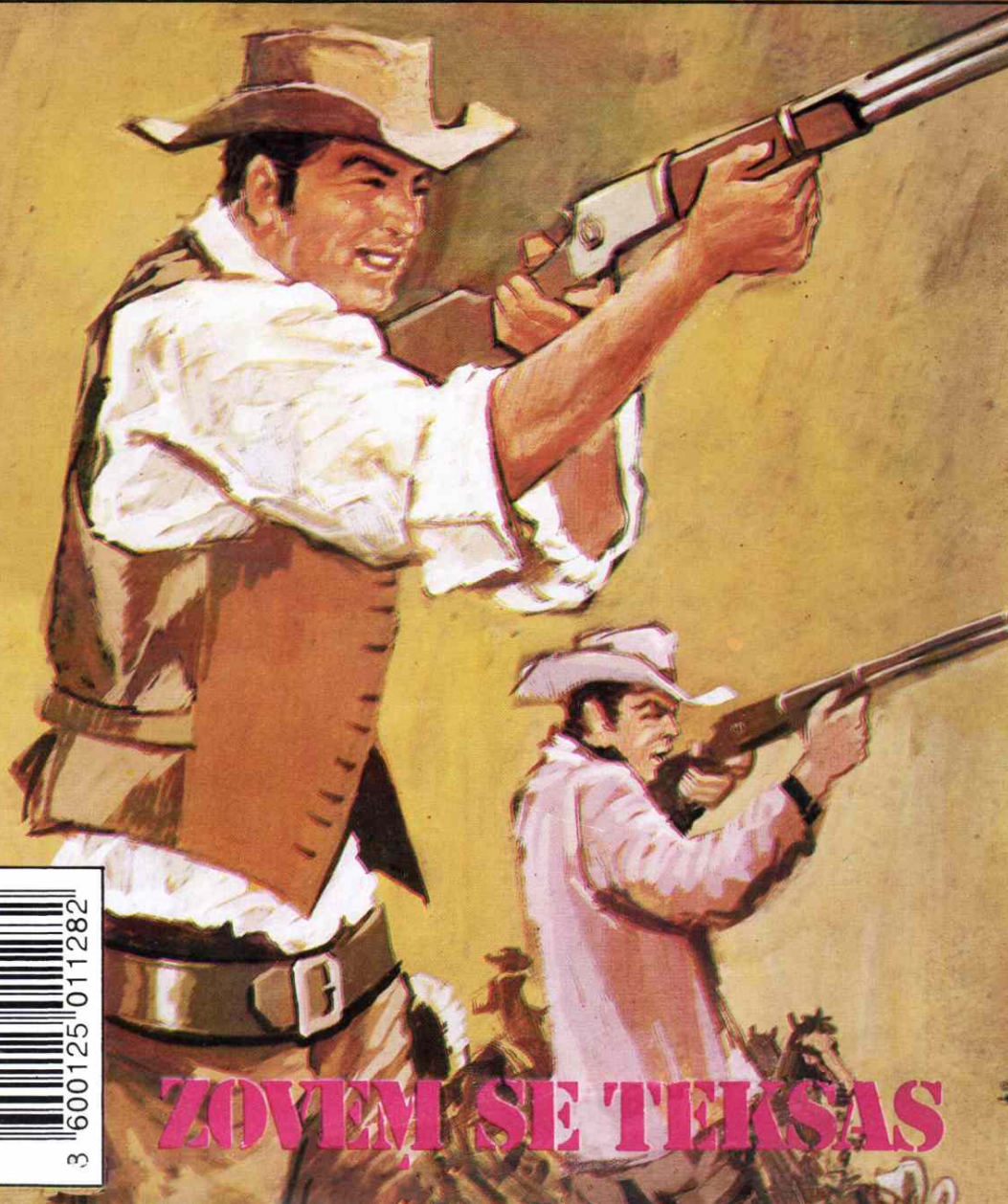
KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDAY

CENA 400 DINARA

BROJ 201

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

3 600125 011282

ZOVEM SE TEKSAS

★ **DOK HOLIDEJ** ★

201.

KIRK HAMILTON

ZOVEM SE TEKSAS

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj: 20:

Glavni i odgovorni urednik,
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala,
Kirk Hamilton
CALL ME TEXAS

Recenzija
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod
DRAGOSLAV MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Zorka CIRIĆ

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Julijana KARDOS
Marija BURANJI

Stampa: 26. VIII 1987.
Tržište: 7. IX 1987.

Izdaje i štampa NISRO „FORUM” — OOUR „MARKETPRINT”, Novi Sad, Voj-
vode Mišića 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ.

Naslov originala: Kirk Hamilton — CALL ME TEXAS.

Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Krupan čovek sa teškom „šarp” puškom za lov na bizone pljunuo je mrki duvanski sok na stenu ispred sebe i lagano ustao. Povetarac koji je duvao prostranom ravnicom zalepršao je krajem njegovog vojničkog žaketa. Pogledao je još jednom kroz vojni durbin i pustio ga da obešen o vrat kožnim kaišom visi na njegovim prsima. Obratio se ostalima koji su bili skriveni u jednoj dolji.

— Evo ih dolaze — rekao je dubokim hrapavim glasom i zagrizao još jedan komad duvana žutim, prijavim zubima.

Šestorica ljudi u dolji ustali su i počeli da tresu prašinu sa svojih uniformi i zakopčavaju koporane. Jedan od njih, samo nešto niži od pet stopa, mršav, uzanog struka i vretenasto uobličienog grudnog koša što se videlo uprkos debelom vunenom žaketu, pogladio se rukom po glatko izbrižanoj vilici i pogledao svoje ljude koji su se dovodili u red. Na ramenima je imao zlatne poručničke epolette. Mršav kao izgladnели vuk, napravio je ružnu grimasu lica dok se mučio da zakopča gornje dugme na uniformi, istežući pri tom vrat kako bi što manje osetio neprijatan pritisak okovratnika.

— U stroj — rekao je.

Vukući noge po neravnom tlu ljudi su se postavili u iskrivljenu liniju. Svi su bili glatko obrižani, i čisti, a kose su im bile uredno podšišane. Njihovi konji nešto niže u jaruzi, imali su na sebi vojnu opremu, sedla i čebad sa vojnim oznakama, a na bisagama bile su uti-

snute oznake jedinice: 5/11, što je značilo da pripadaju jedanaestoj četi petog puka na teritoriji Montane.

Čizme su im bile prašnjave ali inače čiste i ne previše iznošene. Neki su bili naoružani puškama marke „springfield” a drugi „vinčesterkama” sa izuzetkom osmatrača koji je nosio tešku „šarp bizonku”. Poručnik je bio naoružan „vinčesterkom” i teškim „koltom” zvanim „sređivač” koji je nosio u zakopčanoj futroli visoko na levom kuku, malo iskrivljenoj ka prednjoj strani. I vojnici su imali slične futrole sa revolverima i sve su se presijavale od redovnog čišćenja.

— Mirno! — viknuo je poručnik i osmatrač sa „šarpovkom” požurio je da stane u stroj zajedno s ostalima. Mršavi oficir je preleteo pogledom po njima i rukom pozvao jednog vojnika bikovskog vrata sa ožiljkom od noža na levoj strani vilice. — Zakopčaj taj okovratnik, Stejsi.

— Do đavola Kejne, ugušiću sel — usprotivio se ovaj, a ako su ostali u stroju smatrali čudnim da se jedan vojnik obraća svom oficiru nazivajući ga po imenu umesto uobičajenog ser, oni to nisu pokazali.

Poručnik je duboko uzdahnuo. — O kej, izgleda da ćeš morati da se zadržiš takav kakav si. Ostani negde u sredini da budeš manje uočljiv. Želim da odred izgleda cakum-pakum kada se pojavimo. Zapamtite šta sam vas učio. Kif je od onih koji i u pola noći znaju vojna pravila i neće biti sumnjičav ako se pojavimo onako kao da smo sad

izašli iz kasarne. Ako budemo neuredni, oni će tražiti dlaku u jaje-tu i možda će nešto posumnjati. — Hladnim pogledom plavih očiju još jednom je pogledao niz stroj i klimnuo glavom. — O kej, jašite pa da podemo. Vi ćete iza mene u koloni, a ti Stejsi ostani u sredini i gledaj da budeš što manje zapažen.

— Razumeo sam Kejne — rekao je čovek sa volovskim vratom.

I ostali su izašli iz stroja i potražali prema konjima. Brzo su poja-hali i minut ili nešto više poručnik Kejn ih je poveo iz uvale oko ste-ne koja je osmatraču poslužila kao osmatračnica i dalje prema prostranoj ravnici.

Daleko u ravnici, koja se tu i ta-mo belasala okruglastim pečatima slanog peska, videli su izlomljenu liniju konjanika i zdepastu siluetu kola pokrivenih arnjevima u sredi-ni koja se lagano kretala.

Prebrojavajući pratnju dok se približavao, Kejn je zadovoljno klimnuo glavom. Ukupno devet lju-di, Dvojica su sedeli na zadnjem delu kola, dvojica na vozaarskom sedištu, sa svake strane jahao je po jedan konjanik, dvojica su jahali ispred kola, a ispred njih oficir kao predvodnik. Taj poredak bio je propisan vojnim pravilima. Kejn se jedva primetno osmehnuo. To je ličilo na kapetana Kifa: Predvidljiv čovek, vojnik koji se striktno držao vojnih pravila i naređenja. Bili su to kvaliteti koji su mu pomogli da napreduje u vojnoj karijeri.

Kvaliteti koji će ga koštati ži-vo-ta.

Kif je ugledao kolonu konjanika koja se približavala ravnicom i istog momenta digao ruku dajući ko-loni znak stop. Kola su uz škripu stala; konjanici u pratnji zategli su vodice i ostali na svojim pozicij-skim mestima. Sam Kif, isturen na-pred izvadio je durbin iz ugrađane

futrole na sedlu i prineo ga očima.

— Neka lajem kao pas — rekao je poluglasno — ako ovo nije ko-njička patrola. A nije mi rečeno da se nadam odboru za doček.

Niko nije ništa rekao, iako su svi čuli njegova poluglasno izgovorena zapažanja. Vojnici su iz iskustva znali da ne treba da govore ukoli-ko im se pretpostavljeni direktno ne obrate, bar kad je Kif koman-dovao odredom, bilo da se radilo o odredu koji prati novčanu pošiljku ili ne.

Kif je ponovo prineo durbin oči-ma i pažljivo osmotrio konjanike koji su se brzo približavali. Vojni-ci u pratnji izmenjali su poglede. Njegov formalizam bio im je po-malo dosadan. Bili su prašnjavi, a isto tako i njihova oprema. Znali su da neće biti spavanja pre nego što se njihovo pružje i uniforme ne budu caklile kao da su tog trenut-ka izašli iz magazina. Šasavi Kif će se postarati za to.

— Kao mera predostrožnosti — rekao je Kif odjednom glasnije — puške u ruke i na gotovs... sada!

Dobro uvežbani vojnici izvršili su komandu kao jedan, i njihove „springfield“ puške sa zapetim oba-račima našle su se u njihovim ru-kama, spremne da na naredbu blju-nu smrtonosnu vatru. Vozač kola jedini nije imao pušku u ruci; on je i dalje držao dizgine u rukama i posmatrao konjanike koji su se pri-bližavali.

Kif ih je osmatrao durbinom, dr-žeći ga rukom u rukavici. Drugom rukom otkopčao je futrolu i ruka mu je počivala na dršci njegovog vojnog revolvera marke „reming-ton“.

— Bogami oni su iz petog pukal — uzviknuo je. — Oznake se vide jasno, peti puk četa 11. — Nabrao je obrve. — Čudno. Idemo tačno

po redu vožnje i nije bilo nikakvog razloga da pođu da nas traže.

Jedan od vojnika na zadnjem delu kola kratko se nasmejavao i namignuo svom nervoznom drugu.

— Vraga! Prošaptao je glasno! Nisu dobili platu već puna tri meseca! Nije nikakvo čudo što su se požurili!

— Tišina! — presekao ih je Kif i spustivši durbin okrenuo se u sedlu i pogledom presekao šaljivčinu.

Na znak svog poručnika konjanici su stali i Kif je bio impresioniran time što su se konjanici zaustavili kao jedan. Čelni oficir je lagano pošao napred i pozdravio Kifa.

— Kapetan Kif, ser?

— Ja sam Kif.

— Poručnik Kejn iz tvrđave „Rodžers“, ser. Kapetan Hal me je poslao u susret vašem odredu, ser. Poslednjih nedelja bilo je nekih pokreta među Indijancima i kapetan se pobojavao da se može desiti da vas napadnu, ser, misleći da kola nose oružje ili municiju.

Kif je nabrao obrve i prešao pogledom po Kejnovoj besprekorno čistoj uniformi. Pogledao je kratko i ostale i opet se namrštio.

— Shvatam — rekao je lagano.

— Pretpostavljam da ste vi došli direktno iz tvrđave da nas otpратите?

— Tačno ser. Prema tome, mogli ljudi se mogu pridružiti vašima a ja bih jahao pored vas i tako bismo vas provedli zaobilaznim putem oko ugrožene oblasti.

Kif je pogledao Kejna u oči. — Pretpostavljam da imate pismeno naređenje za to.

— Na žalost ne, ser. Nije za to bilo vremena. Kapetan Hal, ser, jednostavno nam je rekao da pojašemo i pođemo u susret vašem odredu i dovedemo vas u tvrđavu pre nego što vas Čejeni napadnu. Stva-

ri su se malo izmakle kontroli, ser. Bilo je nekoliko indijanskih napada...

Kif je klimnuo glavom ali pogled mu nije postao blaži... niti je ruku sklonio sa drške revolvera.

— Vrlo uviđavno od kapetana. Samo još nešto, poručniče...

Kejn ga je upitno pogledao i digao obrve. — Da ser?

— Vi i vaši ljudi ste propisno odeveni, sve u skladu sa pravilima...

— Kapetan to striktno traži, ser — rekao je Kejn sa prizvukom ponosa u glasu.

— Da da, naravno, to je u redu. Ali, strašno me čudi kako to da ste prešli toliki put od tvrđave Rodžers, a da je na vama tako malo prašine... vaša oprema prosto blista kao da je maločas očišćena i izglancana... to naravno ne bi bila moguće, zar ne, ako ste se pridržavali naređenja i bez zadržavanja dojahali ovamo...?

Kejn je opsovao u sebi; morao je pretpostaviti da će Kif nešto pronaći, bez obzira koliko Kejn pažljiv i predostrožan čovek bio.

— Ipak smo se malo zadržali ser — priznao je razmahnuvši rukom nekuda iza sebe. — Tamo iza onog uzvišenja. Dok sam osmatrao očekujući da se pojavite, rekao sam ljudima da se očiste i doteraju...

Kif je instinktivno bacio pogled prema pokazanom uzvišenju.

Pre nego što bi čoveku zastao dah, Kejnov „kolt“ sređivač je planuo i izbacio Kifa iz sedla. Teško tane kalibra 45' raznelo je Kifu vrat i glava je ostala vezana uz telo samo komadom kože i mišićnog tkiva.

Iznenadno ubistvo zaprepastilo je i skamenilo vojnike. Za vreme tog trenutka paralisanošću Kejnovi ljudi su potegli revolvere i pripucali. Zaprega u kolima je pala, jer ja

Kejn sa nekoliko hitaca pobio ko-
nje pogocima u glavu. Vozar je
skočio sa svog sedista, ali ga je ta-
ne pogodilo i okrenulo u vazduhu.
Vojnik pored njega nije uspeo ni
da opali metak. Bio je tek upola
ustao i prineo pušku ramenu, a
u tom trenutku Stejsi mu je ispalio
tri hica u grudi.

Vojnici su se do tada već bili
pibrali i teške „springfild” puške
su zagrmele. Ali, to oružje imalo
je samo jedan metak u cevi i mada
je bilo prilagođeno za brzo punje-
nje, vojnici nisu imali nikakve šan-
se protiv brzorepetirajućih „vinče-
sterki” i revolvera napadača.

Bandit sa teškom „šarpovkom”
digao je pušku i naslonivši je na
podlakticu povukao obarač. Teško
tane kalibra 58' izbacilo je vojnika
iz sedla i nesrećnik je kriknuo pa-
dajući između konjskih nogu. Voj-
nici su u međuvremenu povadili
revolvere, a napadači su poput In-
dijanaca pojurili u krug oko njih,
sipajući kuršume u njihove redove.
Jedan od Kejnovih ljudio pao je
oboren udarcem prazne puške ko-
ju je jedan vojnik zavitlao i pogo-
dio napadača u glavu razbivši je
kao kokošije jaje. Ali, trijumf tog
vojnika bio je vrlo kratak: Kejn ga
je lično ustrelio s leđa, i ovaj je gr-
čevito se pao na zemlju. Jedan drugi
napadač trgao se pogođen i uhva-
tio se grčevito za sedlo da ne bi pao
sa konja koji ga je i dalje nosio.

Jedan konjanik iz pratnje poku-
šao je da umakne. Uspeo je da pre-
đe manje od tridesetak metara. Je-
dan krupni mesnati bandit po ime-
nu Kid Ringo nanišanio je puškom
i skinuo ga s konja. Konj je nasta-
vio da trči bez jahača. Na zemlji su
sada ležala još samo dva ranjena
vojnika koji su još pružali otpor.
Kejn je naterao konja na jednog
od njih i oborio ga, a But Stejsi se
nagnuo iz sedla i ustrelio ga kroz

prsa. Drugi, poslednji vojnik sko-
čio je na noge i digao revolver u
očajničkom pokušaju da ako već
mora umreti povuče jednog od na-
padača sa sobom.

Njegov prst je pritisnuo obarač,
ali samo trenutak kasno. Debeljuš-
kasti bandit crvene kose po imenu
Bak Gentri prosvirao mu je metak
iz puške kroz glavu.

Odjednom je nastala tišina.

Prostrana ravnica, podrhtavala je
od jare, a slab povetarac odnosio je
barutni dim i oblačice retke praši-
ne. Jedan za drugim u dva maha
frknuli su tek zaustavljeni konji.
Odjek pušanih i revolverskih puc-
njeva zamro je negde u ogromnom
prostranstvu. Svuda oko kola i po-
tijene zaprege ležali su razbacani
ljudski leševi. Jedan ranjeni bandit
je ječao i kliznuvši iz sedla obema
rukama pritisnuo grudi. Kejn ga je
pogledao, dojahao do njega i sja-
havši kleknuo držeći još uvek re-
volver u ruci.

Pošto je pregledao ranu uspravio
se i zavrteo glavom.

— Neće valjati Mak, nećeš se iz-
vući.

Ranjenik je otvorio usta i isko-
lačio oči, jer je Kejn digao „kolt”
i nanišanio. Očajnički je počeo od-
mahivati glavom i na njegovom
zgrčenom licu ukazao se izraz pre-
klinjanja. Ali, Kejn je mirno pro-
govorio.

— Znaš pravila. Ne možemo do-
pustiti da nas neko zadržava, ina-
če nećemo uspeti da se izvučemo iz
ove pustare pre nego što istinski
vojnici iz tvrđave Rodžers dođu
ovamo da provere zbog čega se po-
šiljka novca zadržala.

Ravnodušnog izraza lica pritis-
nuo je okidač i vraćajući se nazad
ka ostalima s osmehom na licu,
napunio je revolver.

— A sad vojnici ako hoćete mo-
žete se osloboditi tih vrućih uniformi.

Posao je završen. Preostaje nam samo da pretovarimo lovu i da podelimo ka jugu.

Napadači su skinuli svoje teške vunene jakne, ali većina ih je zadržala tesno pripijene pantalone. Dvojica su samo navukli udobnije kaubojske pantalone od grubog platna, a za to vreme Kejn i Denver popeli su se u zadnji deo kola. Otuda su izbacili torbe sa poštom i neke sanduke ispod kojih su se ukazala dva kovčezica okovana gvožđem sa teškim katancima.

Osmehnuli su se jedan drugome, a onda je Kejn hicima iz revolvera razvalio katance. U kovčezicama su se nalazile vrećice od nepromoćivog platna sa oznakama U. S. armija. Kada je Kejn uzeo jednu kesicu u njoj je zazvonio metalni novac. Odvezao je jednu vrećicu i pred očima mu je blesnuo žuti sjaj zlata. Denver je sa dna jednog kovčega uzeo komad papira i tiho zviznuo.

— Mora biti da ovde ima mnogo zaostalih plata, Larami? — rekao je pružajući papir Kejnu. Pogledaj, ti si bolji sa ciframa od mene.

Larami Kejn je brzo pogledom preleteo kolone cifara i konačan zbir. Osmehnuo se i prišao zadnjem delu kola gde su se sada bili okupili i ostali.

— Baš želim one jadnike u tvrđavi „Rodžers“! — rekao je i zavrteo glavom sa podrugljivo sažaljivim osmehom na licu. — Biće lišeni mnogih zadovoljstava kojima su se nadali, jer neće dobiti svoje plate! — začutao je i pogledom prešao po licima bande ubica. — Deset hiljada dolara, amigo! Deset slatkih hiljadarki! A pošto nas je sada petorica koji smo sposobni da jašemo, to znači po dve hiljade na svakoga. I to iz svakog od ova dva kovčega!

Rekavši to skočio je iz kola a banditi su počeli uzvikivati od ra-

dosti, a Kid Ringo je čak ispalio dva metka u vazduh.

Vredelo je rizikovati za toliki novac.

Sada im je preostajalo samo da živi predu preko pustare i da bezbedno stignu u Teksas gde su već imali pripremljeno skrovište.

II

Visoka vitka devojkica kratke kose koja je začesljana nagore otkrivala ružičaste uši sa mindušama u vidu dva zlatna kružića, poslužila je kafu i udaljila se gipko njišući kukovima. Dok Holidej je mahinalno pogledao za njom i to je izmamilo osmeh na usnama njegovih sagovornika.

Jedan od njih bio je čovek od šezdesetak godina, sede kose, vučijeg izraza lica, nešto upalih očiju kao kod srčanih bolesnika i dugačkih ruku koje je držao prekrštene na trbuhu. Bio je odeven uredno u građansko odelo sa prnikom od istog štofa, a na nogama je imao lake cipele od mekanog boksa. Zvao se Lester Djuk i bio je jedan od akcionara i menadžer jednog od najvećih osiguravajućih društava u Teksasu.

Holidej je prineo šolju sa kafom usnama i pogledao drugog čoveka za stolom koji je pušeći zurio kroz prozor na ulicu. Ruka tog čoveka počivala je na nekoliko listova papira, koje je nešto pre toga uzeo iz arhive štaba rendžera. Bio je to Džoni Kato, specijalni agent komande rendžera u Ostinu, čovek koga je Holidej dosta dugo poznavao i sa kojim je ne jednom podelio dobro i zlo. Džoni je bio omalen rastom ali energičan i u svom poslu efikasan i vrlo opasan. Uprkos malom rastu nosio je revolver velikih dimenzija, na desnom bedru u specijalnoj futroli malo okrenu-

toj napred. Bila je to posebno pravi-
vijena futrola za specijalno prera-
đen „kolt” sređivač koji je umesto
šest u magacinu imao osam meta-
ka i specijalnu dodatnu cev sa pa-
tronom punjenim teškom sačmom.
Taj mali, naoko neugledan čovek
bio je jedan od najopasnijih ren-
džera koga je Teksas ikada imao.
No, sem toga, Džoni Kato je imao
još jednu osobinu: bio je veliki lju-
bitelj žena, a Holidejevo prijatelj-
stvo smatrao je posebnom privile-
gijom.

— Megoven, to su oni — rekao
je Djuk odjednom i kažiprstom
upro u papire na stolu. — Tri bra-
ta: Ejb, Etam i Lejk. Rodom su iz
Ohaja. Tamo su dugo vremena
pljačkali i harali, pa su pobjegli u
Kentaki, a onda u Misuri i sada se
priča da su se stacionirali u Teksa-
su. Ako je to tačno, a po vašem li-
cu mister Kato vidim da jeste, on-
da je izvesno da će početi napade
na banke i naše druge klijente što
će mojoj kompaniji pričiniti veliku
štetu. Zbog toga je kompanija ras-
pisala posebnu nagradu za njihove
glave... pet hiljada dolara za sva-
kog. Nagrada je velika, ali ne bez
razloga. Sva trojica su ubice naj-
gore vrste. Kod njih neće biti pre-
davanja i teško da ih neko može
uhvatiti žive. Pošto su sva trojica
revolveraši taj ko se poduhvati da
ih sredi imaće vrlo težak posao,
Kato. Možda bi bilo najbolje posla-
ti na njih odred rendžera?

Holidej je na to digao ruku. —
To ne bi vredelo, mister Djuk. Oni
su se sada negde prikrili, ali čim
bi primetili prisustvo rendžera u
oblasti, pobjegli bi u neki drugi
kraj daleko od ruke zakona. Sudeći
po ovim poternicama to je njihov
stil. Oni izbegavaju da pruže otpor
ako to nije neophodno, ali ako je
u pitanju novac, onda znaju i da
sagrizu. No, koliko ja znam o nji-

ma, nije verovatno da će se brzo
pojaviti, jer treba vremena da se
skupi banda pouzdanih zločinaca.

Menadžer osiguravajućeg društva
skrenuo je pogled do Katoa.

— Nadam se da ćete biti u sta-
nju da otkrijete njihovo skrovište
i da preduzmete potrebne mere da
budu onemogućeni pre nego što
skupe dovoljno veliku bandu. To
će tražiti mnogo detektivskog po-
sla, ali pretpostavljam da ćete u to-
me imati podršku i drugih rendže-
ra koje će vaša komanda poslati.

Kato je otpio gutljaj kafe i uz-
dahnuo. — Naravno da hoću, ali
do toga će još proći. Svi shvatamo
da Megoveni moraju biti sprečeni
da na ovom terenu otvore put na-
silja i krvi. To je nužno bez obzi-
ra na rizik. Pročitao sam njihov
dosje i mogu vam reći da su to
strašni ljudi... ne obične ubice.
Oni znaju svoje žrtve da muče i
da ih umore najgroznijom smrću.
Priča se da su jednog šerifa uhva-
tili i živog ispekli. To su rođeni sa-
disti ubice. Prema ženama nisu ni-
šta bolji. — Pogledao je menadžer-
a osiguravajućeg društva i osmeh-
nuo se. — Otuda me nimalo ne ču-
di što je nagrada za njihove glave
tako velika. Onaj ko se upusti u
avanturu da traga za njima stavio
je glavu u torbu i mora biti spre-
man na sve.

Lester Djuk je zatrepao i klim-
nuo glavom, a Dok Holidej je is-
pod oka pogledao svog prijatelja.
— To je otprilike ono što ti tražiš,
Džoni. Opasnost, neizvesnost i ne-
srazmeran odnos snaga.

Kato je klimnuo glavom i os-
mehnuo se. — Da, mada moram da
priznam da je ovo jedan od najte-
žih zadataka koji sam ikada imao.
Obećali su mi da će me u Amariću
čekati čovek koji mi je dodeljen za
saradnika, ali ja bih više voleo da
imam pored sebe nekog oprobano

starog vuka, naviknutog na miris baruta — rekao je i pogledao Holideja.

— Ta želja će ti se donekle ostvariti. Odavno sam se spremio da odem malo dalje na jug, jer sam čuo da se tamo igra dobar hazardni poker. Nema razloga da to ne bude sada. Putovaću s tobom do Amarila, Džoni, a onda kako ti sreća bude naklonjena.

— O kej, Dok, bar do Amarila. A imam predosećaj da ćemo dotle nešto nanjušiti. Vi mister Djuk pripremite taj novac koji ste obećali za Megovene. Nameravam da ga uzmem — rekao je Kato. — A možda i da ga podelim sa nekim — dodao je i pogledao Holideja.

Dok Holidej se osmehnuc krajem usana i slegnuo ramenima. Nije mu bila namera da se sa Katom juri po Teksasu i proganja braću Megoven, ali je iz iskustva znao da u zvezdama postoji puno toga o čemu čovek i ne sanja. Stoga nije isključio mogućnost da se Katove želje obistine.

Kanjon se pružao pored južne reke Plate i oni su ga slučajno otkrili kada im se konj oteo i pobe-gao iz logora. Sada kada su ga našli, odlučili su da ga nazovu „Kanjon sreće”. Ime nije bilo nimalo originalno, ali je bar što se tiče Larsa i Emili Svenborg sasvim odgovaralo tom mestu.

Odgovaralo je zbog toga što je Lars idući tragom odlutalog konja u plicaku jednog potoka koji se ulivao u reku Južnu Platu ugledao sjaj nekog žutog metala. Tepsija puna peska, malo mućkanja uvežbanom rukom, uvijanja tu i tamo, prosipanja viška vode i peska i na kraju svega toga u tepsiji su zasvetlucala zrnca zlata.

Nešto dalje iza okuke, tamo gde

je voda bila dublja i mirnija, Lars je našao jedan džep — nalazište zlata u kome je bilo čak i zrnaca veličine graška ili omanjeg lešnika.

To se desilo tri nedelje ranije i od tada su oni u tom kanjonu postavili svoj stalni logor, živeći ispod jedne nastrešnice od kamena i stene, u blizini potoka, a stara „konestoga” kola služila su im kao dopuna tog zaklona protiv vetra koji je svake večeri brisao preko ravnice zavijajući u šupljinama litica kanjona.

Njihova beba, mali Erik, nazvan po Larsovom ocu koji je ostao u Kopenhagenu u Danskoj, na drugom kraju sveta, izgleda da je bio zadovoljan da leži i guče u svojoj primitivno napravljenoj kolevci od čebadi ispod arnjeva velike „konestoge” dok je Emili pomagala Larsu u ispiranju zlata.

Tih dana vadili su iz svog zlatnog rudnika u potoku zlatni prah kao i sitne grumenčiće zlata i Emili je postala prilično dobar stručnjak za izdvajanje zlata od jalovine. Emili je bila rodom iz Dalasa, Teksas, i kao dete izgubila je sve, uključujući i svoje roditelje, kada se jedne noći njihova kuća zapalila i izgorela. Sumnjalo se da je požar izazvao neki pijani kauboj. U tom požaru nastradalo je pet osoba a Emili je bila srećna da izbegne tragičnu sudbinu i spase život. Odtada je živela kao siroče a poslednjih godina radila je kao kelnerica u jednoj kafani u San Antoniju. Tada je u njen život ušao Lars Svenborg.

Jednoga dana u zalazak sunca, kada je uobičajeni večernji vetar počeo da stenje između zidina kanjona, Emili je završila sa podojem svog deteta, zavila ga u pelene i stavila ga u kolevku u zadnjem delu kola. Zatim je na kamenom ložištu koje je Lars izgradio u zaklo-

njenom delu ispod stenovite nastrešnice pripremila svom mužu večeru.

Kada je večera bila gotova gorostasni mladi rudar je gegajući došao u logor i nije mogao da se uzdrži da ne priđe svojoj ženi nasmejan od uha do uha, i da je svojim snažnim mišićavim rukama ne zagrlji oko krhkih ramena i privuče je sebi.

„Prosuću kafu!” branila se ona smejući se.

„Prospi je, vrlo važno!” odgovorio je on ljubeći je. „Uskoro ćemo je sipati iz finih čajnika od kineskog porcelana i uzimati šećer iz posuda srebrnim kašičicama.”

Ispružio je ruku ispred njenog lica i ona je trgla glavu unazad da bi bolje videla predmet koji je držao između palca i kažiprsta. Bio je to zlatan grumen, skoro savršeno uobličen u vrh strele.

„Ovo ćeš nositi na zlatnom lancu oko vrata”, rekao je Lars zavlazeći ruku u džep „a taj lanac biće napravljen od ovoga!”

Pružio joj je pred lice i drugu ruku u kojoj se u malom smotuljku od platna nalazilo dvadesetak ili više sitnih zlatnih zrnaca veličine najkrupnije olovne kuglice.

Emili je sa nevericom pogledala zrnevlje, zatim njega, a onda opet zrnca u ruci.

„Larse! Zar toliko! Hoćeš da kažeš da si našao...”

On je klimnuo glavom. „Našao sam izvor zlata Emili.” Uvek je njeno ime izgovarao sa naglaskom na poslednji slog. „Otkrio sam nit koja će me odvesti do mesta odakle je sve ovo zlato u potoku isprano. Već sam skoro siguran gde se taj rudnik nalazi i uveren sam da ću ga naći, što znači da ćemo sutra biti truli bogataši! To je bonanca Emili, Eldorado! Naša budućnost,

Erikova budućnost, sve je sada osigurano!”

Bez imalo napora digao ju je od zemlje i zavrteo u krug oko sebe, sve dok nije počela zapomagati da joj se vrti u glavi. Onda ju je spustio na tlo i nastavio da je pridržava, sve dok nije povratila ravnotežu. Emili se zadovoljno nasmejala i privila se uz njega.

„Oh Larse, tako se radujem što si našao svoju bonancu! Da budem iskrena, meni nije bilo mnogo stalo da li ćeš je naći ili ne. Srećna sam i ovako kako smo do sada živeli. Ti si dobar čovek, dobar muž i otac. Zaslužio si da nađeš zlato koje si želeo, ali, ja bih bila srećna s tobom i sa malim Erikom čak i ako bismo imali samo dva novčića u džepu.”

„I ja sa tobom”, grmnuo je on gromoglasno „ali pomisli koliko će odsada život biti lakši, Emili! Mali Erik će imati sve najbolje: najbolja odela, najbolje škole i najbolji odgoj. Ja ću naučiti nešto o poslu. U Kopenhagenu bio sam službenik u transportnoj firmi mog oca. To svoje iskustvo mogu preneti na ovu zemlju, i možda čak započeti sa nekim biznisom u vezi sa prevozom robe, snabdevanjem graničnih oblasti potrebnim stvarčicama i slično...”

Do duboko u noć pričao je o svojim planovima za budućnost. Emili je ležala glave naslonjene na njegovo rame i dremala osmehujući se, a taj osmeh ostao joj je na licu čak i u snu.

Bili su to poslednji srećni trenuci koje će doživeti za dugo, dugo vremena.

III

Ta opljačkana vojnička plata bio je zaista teško stečeni novac.

U bandi vukova Laramija Kejna

nije bilo ni jednoga ko se sa tim ne bi složio. Niko od njih nije znao tačno da kaže kada su stvari po-
šle naopako, ali drugog ili trećeg dana posle masakra nad vojnom pratnjom novčane pošiljke, desilo se nešto što je preokrenulo obrt njihovog poduhvata.

Bili su otišli suviše daleko na sever.

Kejn je bio zaprepašćen. Nije mogao da shvati kako se to desilo. Nije rekao ništa, ali je primetio da se i Stejsi osvrće oko sebe drukčije nego obično. Negde oko podne, Kejn je shvatio kako je do toga došlo.

Razlog je bila žega i podrhtavanje horizonta od jare.

Trepereći i podrhtavajući u daljini, stvari su zbog različitog prelamanja svetlosti izgledale drukčije nego što jesu, a njihov položaj se činio drukčijim od stvarnog položaja. A on se sve vreme upravljao i orijentisao prema jednom udaljenom vrhu nalik na zarubljenu kupu. Sada je shvatio da je zbog intenzivne dnevne jare vrh prividno menjao položaj čak desetak puta u toku dana, to jest svaki put kada bi pogledao u tom pravcu. Budući da se upravljao prema njemu, Kejn je nesvesno menjao pravac svaki put kada bi ga pogledao.

No, na njihovu nesreću već su bili više na severu nego što je bilo poželjno, i Kejn ni sam nije znao koliko su daleko sve dok petog dana ujutro nisu naišli na jednu jedinicu konjice koja se u vidu izdužene linije konjanika pojavila od-slikana na jutarnjem nebu jednu milju daleko. I tek što su zaprepašćene ubojice ugledale vojnike, stroj se pokrenuo prema njima i pod kopitama konja digli su se oblaci prašine kada su konji prešli u galop.

Pljačkaši nisu imali drugog izla-

za nego da se okrenu i pobegnu nazad u pustaru.

Ali, njihovi konji bili su umorni. Računali su da će do tada izaći iz pešćane pustinje i da će njihovi konji imati dovoljno sveže trave i vode, ali budući samo na bednim obrocima zobi i nešto malo vode životinje nisu bile u kondiciji za dugotrajno bekstvo preko beskrajnog prostranstva.

Pešćana oluja ih je spasla. U ovim krajevima ta pojava je bila obična i oluja je počinjala niotkuda, u toku nekoliko minuta. Sada je počela sa pojačanim vrelim vetrom. Oštra zrnca peska počela su da grebu nozdrve, oči i lice. Zatim je nastao pravi pakao i oblaci guste prašine bili su toliki da se jedva moglo disati. Sunce je izgledalo tek malo svetlije od narandžastotamnog klobuka koji se ljuljao negde iznad gustih zagušujućih oblaka slanog peska koji se dizao u nebesa. Kretali su se vrlo sporo pravcem koji su konji odabrali; životinje nisu htele da idu direktno u susret oluji i kako je vetar menjao pravac i one su menjale pravac.

Vetar je pakleno duvao skoro ceo dan. Te noći zvezdice su sjale još uvek difuznim magličastim sjajem, ali sledećeg jutra izgrejalo je sunce jasno i čisto, a predeo ispred njih pružao se siv i bez ikakvih oznaka sve do oštro ocrtanog horizonta.

Iza njih međutim nije bilo ni znaka od konjičke patrole.

Izgledalo je da će se bez drugih incidenata izvući iz pustare, ali kapetan Hal iz tvrđave „Rodžers” nije nameravao da dopusti ubicama da pobegnu sa vojničkim novcem.

Njegovi ljudi čekali su spremni u zasedi i između njih i Kejnovih bandita došlo je naizmenično do puškaranja i bežanja koje je traja-

lo do noći. Do tada su begunci bili stigli blizu reke Falder, pa su uz silno puškaranje uspjeli da se pribiju kroz stroj konjanika koji su čuvali rečni gaz i zagaze u reku, ali umesto da pođu preko, okrenuli su konje ka dubljoj vodi i pustili da ih rečni tok ponese, držeći oružje iznad glave da se ne pokvasi.

Konjanici su prešli reku i odjahali do šume koja se iza nje pružala, verujući da su ubice pobile tamo da se sakriju.

Kada su shvatili da su nadmudreni, grupa Laramija Kejna nalazila se već daleko nizvodno. Pošto su uz strmu obalu izašli na ravnicu banditi su pohitali prema Vajomingu kao da ih gone svi đavoli iz pakla. Tek kasnije primetili su da su u bežanju niz vodu izgubili nekoliko vrećica zlatnog novca...

No, glas o pljački proneo se širom zemlje i bilo je đavolski teško jahati kroz Vajoming. Na sreću, Bak Gentry je tamo imao rođaka koji ih je proveo kroz krševite Robert Drejk planine, ali to ih je koštalo mnogo novca i njihovi udeli rapidno su se smanjili. A i dalje im je gorelo pod nogama. Svi su ih gonili, vojska, policija i lovci ucena.

Bežeći onoliko brzo koliko su mogli, satri su svoje konje. Da bi došli do novih konja napali su jedan izolovani ranč, ubili jednu stariću i njenog sina koji su na njemu živeli, uzeli svu hranu koju su našli, nekoliko mizernih dolara, nešto municije i odmorne konje.

No, nisu se mogli pouzdati u to da preživeli lovac na ucenjene neće stići do grada i neće alarmirati potera za njima, i zato su se ponovo uputili u brda i dojahali u dosta daleku, izolovanu i divnu pokrajinu iza Južne Plate gde su živeli samo Indijanci i traperi i gde nije

bilo drugog zakona sem onog koji je čovek nosio na svom bedru.

Bilo je neizbežno da će pre, ili kasnije naći kanjon u kome su Svenborgovi ispirali i kopali zlato.

Nahranjen i presvučen Erik je spavao na svom ležaju od ćebadi u zadnjem delu konestoge. Izazovni miris doručka još uvek je lebdeo u vazduhu kada je Emili Svenborg navukla stare prljave pantalone od ciračnog platna i zavukla u pojas krajeve karirane košulje na kojoj su nedostajala dva dugmeta.

On je već bio na poslu, do kolena u brzoj mutnoj vodi, ruku do lakata zavučenih ispod malog kamenog ispusta gde su njegovi prsti s osećajem eksperta napipali okruglastu zaobljenost zlatnog grumenja. Kada je gacajući pošla ka njemu, on je povikao i obe ruke digao iznad glave. Žuto grumenje presijavalo se između prstiju obe ruke.

— Ovde je, zaista je ovde, Emili! — doviknuo je.

Tada je grunula puška teškog kalibra i pucanj je potresao kanjon. Lars Svenborg je odbačen nazad nekoliko stopa, a na sredini grudi zinulo je udubljenje smrskanih kostiju i mišića. Sjajno zlatno grumenje ispalo mu je iz drhtavo zgrčenih prstiju. Voda oko njega prsnula je u stotinu mlazeva kada je njegovo telo palo u vodu i zaplovilo niz maticu. Emili je još uvek stajala zgranuta iznenadnim pucnjem i Larsovim padom nalik na skok u vodu. Krik užasa penjao joj se iz grla ka usnama kada je Lars lica zagnjurenog u vodu isplivao na površinu ljuľuškajući se u vodi obojenoj krvlju.

Onda joj se krik oteo iz grla i njegov prodoran odjek odbio se od zidina kanjona. Emili je jurnula napred, pružajući se da dohvati

Larsovo telo koje je voda nosila. Zagazila je u vodu do pojasa, uspela da ga uhvati za jednu čizmu i nalegla svom težinom unazad, vukući ka sebi njegovo ogromno nepomično telo. Vukla je, gacala i pljuskala vodu oko sebe ne primećujući niti mareći što joj je jedna dojka sasvim iskočila iz razdrljene košulje.

Prevrnula je Larsa na leđa, izvukla ga ramenima na obalu i jecajući kleknula pored njega, zureći u ogromnu ranu na njegovim prsima i mehuriće krvi na uglovima opuštenih usana. Larsove oči bile su otvorene, ali su naglo gubile sjaj. Krkljav i kratko isprekidan šum iz njegovog grla bio je jedini znak da u njemu još tinja iskra života.

— Larse! Larse dragi moj! — jecala je milujući njegovo vlažno lice. — Oh bože moj, šta se to desilo?

Bila je još uvek toliko ošamućena da se čak nije ni zapitala ko je opalio hitac i odakle je metak doleteo. Do njene svesti i uzdrmanih čula dopirala je samo činjenica da je njen muž blizu smrti...

— Gle sto mu gromova, pa ljudi to uopšte nije dečko nego žena, i uz to đavolski lepa žena!

Na grub dubok glas iznad sebe ona se naglo okrenula i ugledala iscereno, bradom obraslo lice Laramija Kejna koji ju je podsmešljivo gledao sa svog konja. Do njega je dojahao i Denver sa teškom šarповkom koja se još dimila i iz koje je ispaljen hitac na Larsa. Pogledavši Emili obližnua je jezikom usne i nastavio da je pleni očima.

Ona je odjednom postala svesna svojih nagih grudi i naglo ih pokrila, a hladan grč stegao joj je želudac presekavši za trenutak strašan šok od saznanja da će u toku sledećih nekoliko minuta njen

muž biti mrtav. Ustuknula je korak dublje u vodu kada su se još tri konjanika pojavila i zaustavila u malom polukrugu na obali oko Larsa koji je ležao opružen i sa mehurićima krvi iskašljavao poslednje sekunde života.

Noge više nisu mogle da održe Emili. Ona je pala, u stvari klonula i kada se ponovo uspravila košulja joj se još više otvorila. Nije mogla da učini ništa drugo nego da hladnim, drhtavim rukama prikupi i pritisne mokru odeću na svojim grudima. Ako bi pustila košulju grudi bi joj se potpuno otkrile požudnim pogledima ovih gadno osmehnutih ljudi.

— Kk-o? — zaustila je cvokoćući zubima, ali ne zbog hladne vode. — Moj muž! On... umire...?

— Šta do vraga, zar još nije mrtav? — rekao je Kejn i skrenuo pogled sa mlade žene da pogleda Larsa koji je slabim pokretima njihao glavu na jednu pa na drugu stranu. Zasmejao se prigušenim cerekavim smehom. — Nisi više u formi Denvere. Nisi ga pogodio namrtvo..

Onda se u njegovoj ruci pojavio „kolt” teškog kalibra i prestrašena Emili kriknula je ime svog muža i uzaludno se bacila prema Laramiju Kejnu u trenutku kada je bandit prostrelia Larsa metkom kroz glavu.

U bezumnom očajanju pala je na lice u plicak i oslonila se na ručke i kolena, jecajući i povraćajući od jada neprekidno u sebi ponavljajući samo jednu reč koja ju je još uvek održavala pri čistoj svesti: Erik! Erik! Erik! Morala je ostati živa bez obzira šta će pretrpeti, morala je izdržati da bi mogla da se brine o svojoj bebi. Kad bi bar on nastavio da spava kad ne bi zaplakao i privukao pažnju...

Bože moj, bože moj! Divila se

samoj sebi. Kako je mogla tako razumno da razmišlja o Eriku kada je svojim očima gledala stravičnu Larsovu smrt, a njoj samoj pretilo je... ko zna šta.

Još uvek na kolenima i rukama, kose slepljene za glavu i lice, Umazana peskom i muljem, uplakana i jadna, Emili je digla glavu...

Ipak, čak i takva, izgledala je lepa žena.

Do tada je Larami Kejn već bio sjahao. Pošao je ka njoj i ona je skočila na noge i saplićući se pokušala da pobegne. Kid Ringo i But Stejsi glasno su se nasmejali i konjima joj preprečili put u reci iza nje, i tako joj onemogućili bekstvo. Denver i Bak Gentri su takođe sjahali i prilazili su joj svaki sa po jedne strane.

Emili je ipak pokušala da se provuče između njih i Kejn je pružio ruku i zgrabio je za mokru pripijenu bluzu. Tkanina se pocepala i ona je ostala naga do pojasa, drhteći od straha i zime, široko razrogačenih očiju, skrivajući rukama nabubrele bele dojke. No, iako pritisnute one su neposlušno izvirivale ispod nežnih raširenih prstiju i još više raspaljivale požudu obesnih bandita.

Ringo je poterao napred svog konja i životinja ju je glavom gurnula. Ona je posrnula pravo u Kejnovе raširene ruke. Ovaj ju je čvrsto prihvatio iako se ona borila, bacakala nogama, vrištala i pokušavala da ga udari. Lako kao da je perce on ju je digao i bacio na obalu pored mrtvog Larsa gde je ona od teškog pada izgubila dah.

Onda je Kejn prišao, opkoračio je i stojeći iznad nje kao breg pružio ruku, dohvatio je za pojas njenih pantalona i snažno trgao.

Ona je smogla još toliko snage

da prodorno vrisne i odjek tog vriska odbio se od litica kanjona.

Do Grin Krosinga putovanje je bilo relativno udobno, jer je tamo vodila železnička pruga. Zavaljen u udobno sedište Holidej je pušio i posmatrao predeo koji je promicao pred njegovim očima, znajući da će iza poslednje stanice biti srećni ako uhvate dilažansu koja je odatle do Amarila vozila dva puta nedeljno. No, sreća im nije bila naklonjena, jer je dilažansa otišla baš tog jutra pa pošto je Džoniju bilo teško da čeka drugu sa polaskom tek koz tri dana, predložio je da put nastave na konjima što je Dok prihvatio bez mnogo oduševljenja.

Pred kraj drugog dana jahanja naišli su na usputnu krčmu gde ih jedan doušnik rendžera po imenu Hardimen obavestio da se Magovenovi skrivaju u blizini i da su poslednji put viđeni u blizini jednog dobro skrivenog kanjona na pola dana jahanja odatle. Hardimen je bio uveren da je tamo njihovo skrovište.

Sutradan u zoru, Džoni Kato i Dok Holidej nastavili su put, Džoni po svojoj rendžerskoj dužnosti, a Holidej zbog toga što sada nije mogao da ostavi prijatelja. Pred podne, posle dugog krivudanja kroz brežuljke, cilj im je bio na vidiku. Obojica su sjahali i povelili konje pored nekog žbunovitog rastinja kada je Holidej odjednom pokazao na desnu stranu.

— Ono mora da je taj kanjon koji je Hardiman pomenuo. Vidim tamo drveće i pretpostavljam da je to šuma o kojoj je govorio i koja skriva ulaz u kanjon.

Kato se uspravio u uzengijama da bi bolje video i posle kratkog posmatranja kratko klimnuo glavom.

— Mora biti da je to, Dok. —

Seo je nazad u sedlo i izvukao svoj masivni „kolt“ sređivač. Pošto je pogledao da li su sva ležišta metak-puna, zatvorio je revolver i laganim pokretom ga vratio u futrolu. — Megovenovi se neće lako dati uhvatiti, Holideje. Sem toga, nismo sigurni nisu li do sada već regrutovali nove ljude. Dobro bi bilo da pođeš odavde prečicom u Amarilo i da otuda pošalješ štabu rendžera zahtev za pojačanje. 'Ja ću ostati ovde i motriću na skrovište.

Holidej se zamislio i odmahnuo glavom. — To bi verovatno bilo pametno, ali seti se da je Hardiman rekao da se već priča kako su neki rendžeri krenuli na njih i pošto nas je neko možda video, može se desiti da Megovenovi budu upozoreni. Najefikasnije bi bilo krenuti na njih odmah, iz ovih stopa i ne dati im šansu za bekstvo. — Holidej se osmehnulo krajem usana. — Sem toga, oni neće očekivati da ih napadnu samo dva čoveka.

— Dva čoveka? — začudio se Kato. — Na koja dva čoveka misliš?

— Na nas dvojicu, razume se — odgovorio je Dok. — Nisi valjda mislio da bih sada mogao da te ostavim?

Kato je sumnjičavo zavrteo glavom. — Oduvek sam znao da nisi pri zdravom razumu, dragi moj, ali neću te odvrćati, mada bih više voleo da ovde imamo četru rendžera. Nisam siguran koliko je njih. Prošlo je više dana otkako su obaveštenja stigla u Ostin i otkako smo mi pošli. Megovenovi do sada možda imaju tuce zlikovaca u svojoj družini.

— Hardiman nije tako mislio, a ja se s njim slažem — predočio mu je Holidej. — Izvesno je da će većina lupeža iz ovog kraja gledati da bude što dalje od Megovenovih,

zato što su oni zla kob. Suviše mnogo poternica je raspisano za njima. Gone ih i policija i lovci na učenjene. Hardiman je čovek koji se razume u to, Džoni. Ja mislim da bismo sasvim mirne duše mogli da preuzmemo rizik.

Kato se pogladio po neobrijanoj bradi i slegnuo ramenima. — Ako je tako, onda nam ne ostaje mnogo da biramo. Tu smo blizu. — Marnuznuo je svog konja. — Hajde da vidimo. Nema smisla da dalje mucujemo.

Poterao je konja napred, a Holidej je krenuo za njim.

Tako je Kato ovaj put preuzeo vodstvo akcije i njih dvojica su nastavili da jašu kroz jednu plitku uvalu oivičenu retkim žbunjem. Po obaveštenjima doušnika, šumarak iza te uvale koji se nalazio pred kanjonom bio je pogodno mesto za osmatrača, ili eventualno za zasedu.

Holidej je nameravao da se razdvoje kada izađu iz uvale i da Kato pođe desno a on nalevo. Tako bi šumarku prišli sa dve strane i stražar ili osmatrač morao bi da svoju pažnju podeli, a isto tako i vatru iz svog oružja, jer bi morao da odluči na koga najpre da puca. Onaj drugi imao bi vremena da mu brzo pride...

Ali, ovoga puta njegova pretpostavka bila je pogrešna. Magovenovi su postavili zasedu u samoj uvali.

Budući da je jahao na čelu, Kato je prvi upao u zasedu. Puške su pripucale besnim plotunom i veliki belac pečatlija se uspravio na zadnje noge i zamlatarao prednjim nogama kroz vazduh brizgajući krv iz rane na vratu i telu. Kato je bio odbačen iz sedla preko glave, mada nije bio pogođen. Tresnuo je svom težinom o zemlju i digao oblak prašine, ali je imao dovoljno

svesti i snalažljivosti da se otkotrlja dalje s puta pogođenom konju koji je padao na zemlju. Mrtva životinja se sručila toliko blizu da je Kato za momenat nestao ispred Holidejevog pogleda. Pustolov nije znao da li je njegov prijatelj stradao skrhan ispod ogromne telesine mrtvog konja.

No, u tom trenutku, nije bilo vremena za takva razmišljanja i on je trgao vođice svog konja nalevo, izvukao „vinčesterku” iz futrole i prineo kundak ramenu. Ugledao je oblačiće barutnog dima na drugom kraju jaruge i jedan za drugim ispalio tri hica u tom pravcu. Kuršumi su se odbili od ivica stena i zviždeći odleteli uvis. Neki čovek izvirio je za trenutak iznad ivice stene i Holidej je istog časa ispalio hitac i začuo muklo stenjanje, a zatim ugledao par čizama zaglavljenih između dve stene. Hitac je pogodio busijaša i po svemu sudeći pogodak je bio smrtonosan.

Još jedna puška zapraštala je sa Holidejeve desne strane i Dok je, još uvek na konju, upravljajući ga samo stiskanjem butina, okrenuo pušku u tom pravcu i brzo ispraznio magacin. Onda je ubacio pušku u futrolu i uzevši u ruku „kolt” plegao sa jedne strane sedla držeći se rukom za jabuku sedla i oslanjajući se svom težinom na jednu uzengiju, pripucao ispod konjskog vrata. Strelac iz zasede se uspravio da bolje nanišani. Holidejev „kolt” je planuo dva puta i busijaševa glava se trgla unazad. Odmah zatim busijaš je nestao sa domaćašaja pogleda.

Holidej se vratio nazad u sedlo, skrenuo konja u stranu i pojurio u zaklon iza nekih stena nedaleko odakle je video Katoa da leži licem okrenutim ka zemlji, nepomičan i sa jednom nogom pritisnutom ispod lešine ubijenog konja.

Između dahtanja svog konja učinilo mu se da čuje topot konjskih kopita i Dok je petama podbo svog ždrepeca i poterao ga iz uvale.

Stigao je do vrha da vidi četvoricu konjanika kako zamiču u šumu. Bio je uveren da su dvojica čekali u šumi, a da su iz jaruge izjahali samo još dvojica. U svakom slučaju dva od ta četiri konja sigurno će prepoznati ako ih opet bude video: jednog šarca, i jednog mrkova sa velikom crnom šarom na sapima oko repa pa sve do mesta gde leži sedlo.

Holidej nije hteo da troši municiju na njih. Napunio je svoj „kolt” i pojahao nazad u uvalu, da bi sjahao pored mrtvog konja.

Žurno je skočio iz sedla i kleknuvši pored svog prijatelja opipao puls na Katovom vratu. Sićušni rendžer je otvorio oči i pogledao ga.

— Hoćeš li se već jednom dići sa moje noge, čoveče? — zavapio je. — Suviše si težak!

Istog trenutka je izgubio svest i osmehnuvši se s olakšanjem Holidej je počeo da kopa zemlju ispod Katove pritisnute noge da bi ga tako oslobodio.

— Brzo ću te izvući odatle, amigo. Negde si pogođen to je sigurno. Moraću da te odnesem do Amarila, jer tamo ima lekar. Posle toga, videćemo da li ćeš biti u stanju da kreneš za Megovenovima.

IV

Amarilo se nalazio dva dana jahanja odatle i Holidej je bio dosta iznenađen da braća Megoven nisu pošli za njim i pokušali da ga do kraje.

Sve vreme putovao je oprezno, preduzimajući mere opreznosti koje su se pokazale nepotrebne; oni se nisu pojavili i Dok je iz toga za-

ključio da su sigurno imali nekog posla na drugom mestu. Kato se držao relativno dobro. Rana na njegovom boku bila je plitka ali je kuršum klizajući pored rebra raskinuo dosta mišićnog tkiva i otvorio široku dugačku ranu iz koje je krv obilno tekla. Tekla je i sada

Holidej nije bio siguran ni za nogu malog rendžera: moglo se desiti da postoji prelom. Kost je u svakom slučaju bila dobro nagnječena, a možda i naprsila, i Holidej je morao da je podveže i tako vezanu pridržava na jednoj strani.

Bilo je pakleno teško jahati udvoje sa Katovom nogom nameštenom pod vrlo nepogodnim uglom, i njegovom malim telom opuštenim u sedlu, ali to je bio jedini način da se kreću u ovoj zemlji kanjona. U pojedinim trenucima Holidej je bio prinuđen da sjaše i da vodi konje, ostavljajući Katoa da se klimavo ljulja u sedlu.

Negde sredinom drugog dana mali rendžer je počeo da pokazuje predznake groznice i bunila.

To je prinudilo Holideja da uspori hod i sada je shvatio da ne postoji mogućnost da do Amarila stignu u zalazak sunca kao što je to u početku planirao. Ulogorili su se na jednoj visoravni i Holidej je proveo veći deo noći negujući Katoa koji je buncao u groznici i bacakao se ispod ćebadi. Ti njegovi nemirni pokreti izazvali su ponovo krvarenje i Holidej je bio primoran da na vatri zagreje oštricu noža do crvenog usijanja i da tako usijan metal pritisne na kuršumom raskidano meso rane.

Kato je kriknuo i verovatno bi skočio sa ležaja da ga Holidej nije pritisnuo svom težinom i zadržao ga na ležaju. Miris nagorelog mesa izazvao je gađenje kod Holideja, a Kato se onesvestio. No, krvarenje

je prestalo i Holidej je imao mogućnosti da za nekoliko sati sklopi oči i odmori se pre izlaska sunca.

Ulazeći u Amarilo bio je vrlo umoran, ali je ipak odmah pogledom potražio tablu sa natpisom lekar. Da nije bio tako umoran verovatno bi zapazio konje vezane na privezištu ispred saluna „Mala čašica“. Među njima su bili jedan šarac i mrkov sa šarom na sapima oko repa pa do mesta gde leži sedlo...

Doktorovu kuću i ordinaciju našao je u jednoj sporednoj ulici koja se odvajala od glavnog trga i na doktorov poziv uneo poluonesvećenog Katoa unutra. Sačekao je malo da lekar temeljno pregleda ranjenika i umorno je zevao baš u trenutku kada se lekar vratio u čekaonicu.

— Izgleda da je i vama potreban odmor — rekao je lekar.

Holidej je klimnuo glavom i pogladio se rukom po dva dana neobrijanoj bradi. — Da, prilično sam umoran doktore. — Kako stoji stvar sa Džonijem?

— Pa, dosta dobro ste spalili ranu. To je bilo jedino što ste tamo napolju mogli da učinite. Ne verujem da ću tu bilo šta dodati, jer ste posao obavili vrlo dobro.

Holidej je nestrpljivo klimnuo glavom. — A noga? Je li polomljena?

Lekar je napućio usne. — Rekao bih da je samo naprslina u pitanju. Ligamenti su povređeni i možda pokidani. Vi ste je vezali daščicama i tu ste isto tako uradili ono najbolje, inače bi ranjenik bio na putu da postane bogalj. Ali to nije dovoljno. Moraće da stavi nogu u gips bar za sledeća dva meseca.

Holidej je izustio tihu kletvu, a onda uzdahnuo. — Pa, moglo je

biti i gore. Kada će moći da bude prenet odavde, doktore?

Lekar ga je pogledao oštro. — Da bude prenet? Kuda?

— U Ostin.

Doktor je zamišljeno napucao usne. — To je dosta daleko. Mi ovde nemamo najbolje mogućnosti za prevoz, a za ovakve povrede to je potrebno. Je li neophodno da bude prenet?

Holidej je znao da komanda renčera ima najbolje opremljenu bolnicu u južnim državama.

— Mislim da bi bilo najbolje da se vrati u Ostin, doktore. Tamo će imati sve što mu treba.

— Pa, mislim da bi mogao krenuti najranije za nedelju dana, ali više bih voleo da ostane ovde deset dana ili dve nedelje.

— To će biti u redu. Hvala doktor, recite mi samo još cenu...

— Podite najpre da se odmorite mladi čoveče, inače će i vas uneti u moju ordinaciju. Vi ste mrtvi umorni i jedva stojite na nogama.

Holidej nije imao šta da prigovori tom nalazu lekara i napustivši njegovu ordinaciju uzeo je konja za uzdu i poveo ga nazad ka trgu. Prešao je preko trga ka duplim velikim vratima gradske štale i kada je bio već blizu njih zastao kao ukopan čuvši zvuk nalik na jak udar čekića o borovu dasku. Taj zvuk bio je praćen drugim i trećim.

Pustolov je odmah prepoznao odjek pucnjeva ispaljenih u zatvorenoj prostoriji.

Trenutak kasnije vrata banke su se naglo otvorila i otuda su izjurila četiri čoveka, a poslednji od njih okrenuo se da ispali tri hica u unutrašnjost zgrade.

Holidej se tako slučajno našao između napдача i njihovih konja vezanih ispred saluna. Dok su pljačkaši trčali ka njemu, on je prepo-

znao braću Megoven i odmah je shvatio zašto nisu imali vremena da njega i Katoa dokrajče: bili su na putu da opljačkaju banku u Amarilu.

Pustolov je pljesnuo svog konja po sapima, a desnom rukom potegao svoj „kolt” u trenutku kada je prvi pljačkaš digao svoj revolver i nanišanio na njega. Holidejev revolver je grmnuo i bandit je poskočio u vazduh, a onda seo na zemlju ruku i nogu raširenih pod smešnim uglom da bi se konačno opružio po zemlji ispustivši iz ruku vrećicu od nepromočivog platna u kojoj se nalazio opljačkani novac. Napadači su se onda razdvojili levo i desno i okrenuvši revolvare prema Holideju nastavili da trče ka svojim konjima.

Holidej je znao da su se razdvojili zbog toga da bi njemu otežali precizno gađanje, ali i on je bio iskusan u takvom poslu i bacio se na prašnjavó tlo trga pre nego što su kuršumi zazviždali iznad njegove glave i oko njega dižući oblačiće prašine. On je opalio jedan metak na jednog begunca, promašio, otkotrljao se još dva puta i zadržavši se na trbuhu i oslonjen na laktove ponovo nanišanio i opali. Ovaj put napadač se zateturao i sapleo o sopstvene noge, a zatim pao dodirnuvši prsima kolena i ispustio revolver.

Prašina i komadići kamenja zasuli su Holideja po licu i on se počeo kotrljati, grčiti i izvijati da bi izbegao kuršume trećeg bandita koji je već bio na nekoliko metara od njega. Holidejev „kolt” je grmnuo i pljačkaš se izvio kao opruga, jer ga je kuršum pogodio ispod brade i razneo mu potiljak.

Pustolov se ponovo otkotrljao jedanput i dočekao se na kolena. No, nije više video četvrtog bandita koji je pobeo dalje na stranu i po-

čec se očajnički osvrtno oko sebe, strahujući da mu je napadač iza leđa. Predosećaj ga nije varao.

Onda je začuo dobro poznati prasak „vinčesterke” i okrenuo se na vreme da vidi kako poslednji pljačkaš porsćući ispaljuje mlitavom rukom hitac iz revolvera u zemlju ispred sebe. Pljačkaš je koraknuo još dva tri teturava koraka, a onda se digao na prste i stiskajući zgrčenim prstima nalik na kandže odeću na mestu gde se nalazila rana. otvorio usta kao da hoće da iz grla pusti samrtni krik. Onda je pao na kolena. „Vinčesterka” je ponovo prasnula i pljačkaš se srušio u jarak zakopavši u samrtnom grču prste u prašinu.

Holidej se okrenuo u pravcu odakle je grmnio pucanj „vinčesterke” i ugledao da iza ugla žitnog magacina u sporednoj ulici izviruje cev još uvek zadimljene puške. Zatim se na ulici pojavio i vlasnik te puške i u prvom momentu Dok je pomislio da je to neki dečak, ali je onda zapazio odsjaj blistavog teksaškog sunca na talasima duge tamnomrke kose koja je kao slap izvirivala ispod šljempavog prašnjavog šešira i padala na ramena osobe za koju je konačno shvatio da je neka mlada žena koja se odmah uputila ka njemu. Njena suviše velika košulja nije otkrivala njen pol, a pantalone su joj bile šljempave, preširoke i smešne i držale su joj se oko tankog struka komadom raspletenog užeta.

Veoma iznenađen, Dok Holidej je klečao na sredini trga pokriven prašinom i obavijen oblacima barutnog dima a devojka je nastavila da se približava dok su građani počeli da izviruju iz kuća, a neko iz banke povikao da što pre treba dovesti lekara.

Devojka je prišla čoveku koga je pogodila i čušnula ga vrhom

grube čizme. Bandit je zastenjao i upola se okrenuo na bok. Holidej se zaprepastio kada je video devojčino prašinom prekriveno lice zgrčeno u besu i kada je ona ubacivši metak u cev digla pušku i prislonila otvor cevi ranjeniku na glavu.

— Ne za ime božje! — uzviknuo je pustolov i priskočio. Bacivši se na nju uspeo je da odgurnu cev puške u stranu u trenutku kada je puška opalila i tane se zarilo u ivicu drvenog trotoara odbivši nekoliko iverki i dignuvši oblačić prašine. Ljudi su zastali kao ukopani kada se devojka ljutito okrenula Holideju i zamahnula kao da će ga udariti „vinčesterkom”. Holidej je dograbio cev puške i lako je istrkao iz devojčinih ruku.

Tada je prvi put iz blizine video njeno lice i pomislio da je ispod tog nezgrapnog odela i prljavštine ona morala biti vrlo lepa žena. Oči su joj bile zamagljene ogorčenjem i dubokom mržnjom koja se ocrtavala na ivici njenih usana što je ružilo lepotu njenih lepih i pravilnih usta. Dok ga je gledala, njene oči su gorele vatrom gneva. Nasrnula je na njega svojim malim pesnicama i Holidej je ustuknuo.

— Šta vi do đavola mislite! Šta ste to uradili! — prosiktala je ona gnevno i nasrnuvši zamahnula da ga udari.

— Hej, stanite! — rekao je Dok i bacivši njenu pušku na zemlju žurno vratio svoj revolver u futrolu kako bi je mogao uhvatiti za ruke i sprečiti je da ga udari. No, ona je onda počela da udara nogama i iz njenih usta potekla je bujica pogrda kada je Holidej uzmakao korak dva da bi izbegao udarce. — Šta vam je do đavola! Smirite se!

Devojka je nastavila da se rita nogama pokušavajući da ga udari u cevanicu, ali je odustala od te

namere kada je shvatila da ga ne može dohvatiti. Očima hladnim kao led pogledala ga je netremice, dok ju je on i dalje držao za zglavkove ruku. Disala je ubrzano a nozdrve su joj se ritmički širile.

— Pu-sti-te-me! — zatražila je odlučno.

— Hoću, ako prestanete da me napadate! — rekao je Dok.

Ona ga je za trenutak gnevno pogledala, a onda se njeno vitko telo opustilo i ona je energično zaklimala glavom.

— Dobro. U redu.

Holidej je popustio stisak ruku i ona se naglo otrgnula. Holidej je žurno ustuknuo korak nazad, ali ga ona nije napala već je samo počela da masira zglavke crvene od njegovog stiska. Primetio je kada je njen pogled preleteo do ranjenog bandita koji je još ležao u jarku, a onda do njene puške u prašini. Zakoračio je korak napred i nogom pritisnuo oružje, što mu je donelo njen još jedan britak, ubistveni pogled.

— Samo polako i mirno — rekao je Holidej smireno pokušavajući da predvidi njene reakcije. — Spasli ste mi glavu i ja sam vam za to iskreno zahvalan. — Zatim je pokazao rukom prema čoveku opruženom u jarku. — S njim je svršeno. Najverovatnije da će umreti. Nema smisla požurivati ga da tamo ode.

Devojka je letimice pogledala umirućeg bandita. — Nadam se da će umirati lagano.

Holidej je tiho zviznuo zapazivši da su devojčine reči izazvale komešanje među okupljenom gomilom. Nabrao je obrve i smrknuto pogledao okupljene.

— Gde je šerif? — zapitao je smatrajući da je predstavnik zakona do tada već morao da se pojavi.

— Mrtav je — odgovorio mu je jedan građanin. — Bio je u banci. Kada su pljačkaši počeli da beže on se mašio revolvera. To je bio razlog što je došlo do pucnjave... — ostali su počeli zasipati govornika pitanjima o tome šta se desilo u banci i začas se gomila okupila oko njega.

Holidej je uzeo devojku za mišicu i ona se okrenula, presekla ga pogledom i stisnula jednu ruku, tako da je on instinktivno brzo pustio njenu mišicu i uzmakao.

Nabrao je začuđeno obrve. — Dobro, izvinite. Neću odsada ni da vas pipnem. Samo sam hteo da vas odvedem odavde dok su ostali zauzeti svojim problemima. Želeo sam da razgovaram sa vama.

Ona se kratko vreme dvoumila i onda klimnula glavom. — Ta želja je obostrana — rekla je učtivo.

Na to je Holidej malo začuđeno digao obrve, ali je samo klimnuo glavom i obratio se nekom čoveku pored sebe. — Postaraj se da lekar pregleda ovog što leži u jarku, ako je moguće da ostane živ. Ostala trojica su mrtvi.

Građanin je klimnuo glavom i zaustio da nešto kaže, ali se Holidej okrenuo i udaljio, a devojka je pošla za njim ka uglu odakle je ispalila hice. Sagnuvši se uzela svoju pušku sa zemlje i bacila još jedan poslednji pogled ka ranjenom banditu u jarku.

Nešto niže u sporednoj ulici Holidej je zastao, naslonio se na zid i zabacivši šešir na potiljak zagledao se u devojku.

— Kao što sam vam već rekao vi ste mi spasli život. Onaj nevaljalac me je već imao na nišanu.

Ona je klimnula glavom u znak slaganja. — Da, već vas je imao na nišanu.

— Dobar ste strelac.

Ona je slegla ramenima. — Ustre-

lila sam jednog ili dva jelena iz nužde.

Holidej je nabrao obrve. — Je li to sve?

— Šta mislite time „sve“?

— Pa, mislio sam... nikada do danas niste pucali na čoveka?

Njene usne su se stisnule u tanku tvrdu crtu. Gledala ga je izvesno vreme bez reči, a onda samo kratko odmahнула glavom. U njenim očima nije bilo ni trunke žaljenja.

— Ovaj mi je bio prvi — rekla je suvim hrapavim glasom. — Ali, neće biti poslednji.

Holidej se začuđeno zagledao u nju. Izvadio je tabakeru i odabrao jednu cigaru. Prinoseći je nosu dodao je. — To mi nekako preteći zvuči

Ona nije ništa odgovorila.

Odgrizavši vrh, Holidej je pripalio cigaru i stisnuo je zubima.

— Ja se zovem Džon Holidej. Kako je vaše ime?

Ona se dvoumila ne dižući oči sa svojih ruku. Onda je oprezno pružila svoju malu mršavu ruku.

— Teksas. Mene zovu Teksas.

Holidej je stisnuo njenu ruku i upitno je pogledao. Ona je zabacila glavu i prkosno isturila bradu, pa je Holidej odlučio da obuzda svoju prirodnu radoznalost. Umesto da joj postavi još pitanja u vezi s njom on je zapitao:

— Jeste li onog čoveka od ranije poznavali? Onog na koga ste pucali?

Ona je zažmirila. — Zbog čega me to pitate?

— Učinilo mi se da vas mnogo tišti što je on još živ. Imali ste nameru da ga na licu mesta dokrajčite.

Devojka je duboko uzdahnula. — Imam svoje razloge za to. Bila je to moja spontana glupa reakcija i

sada mi je drago što ste me sprečili da ga ubijem.

— Da, to bi bilo hladnokrvno ubistvo s predumišljajem.

Devojka se iznenadeno trgla, jer svoj postupak do tada nije sagledala u tom svetlu.

— Nisam tako mislila — rekla je učtivo. — Htela sam da pre nego što umre nešto saznam od njega, to je sve.

Još više začuđen Holidej je lagano zavrteo glavom i izvadio cigaru iz usta. — Kad bolje razmislim čini mi se da ste vi vrlo tvrd orah. — Za trenutak je zaboravio nameru da kontroliše svoju radoznalost i otvoreno je zapitao. — Kako se vi stvarno zovete?

Ona ga je netremice prodorno pogledala. — Rekla sam vam: zovu me Teksas.

Holidej je duboko uzdahnulo. — O ke, ali iz svega toga sigurno postoji neka priča i jednoga dana vi ćete mi to sve lepo ispričati. — Donevši odluku da igra s otvorenim kartama, Holidej je nastavio. — Rekao sam vam da se zovem Džon Holidej, ali to vama verovatno ne znači ništa?

Devojka je samo kratko odmahнула glavom.

— To sam i mislio. A da li vam ime Dok Holidej zvuči poznatije? — zapitao je Dok i pogledao je u oči.

Devojka je pogledala ka nebu i zamislila se. — Čini mi se da sam to ime čula negde... neko vreme sam radila u jednom salunu u Grin Voteru i čini mi se da je neki čovek pominjao to ime. A šta bi to trebalo da me interesuje.

Holidej je shvatio da će morati da ide drugim putem. — Ja sam ovde došao zajedno sa jednim rendžerom, teksaškim rendžerom ako znate šta je to.

— Znam. To su neki čuvari reda. Vi radite sa njima?

— Pa, ne baš direktno, ali u nekim situacijama imam skoro ista ovlašćenja kao i oni — slagao je Dok Holidej. — U tom svojstvu želim da vam postavim nekoliko pitanja u vezi sa čovekom koga ste ranili.

Ona se trgla, ukrutila, i Holideju se učinilo kao da je preko njenog lica pala neka koprena. — Pitajte sve što želite — rekla mu je hladno. — Od mene nećete ništa saznati. Budite mi samo zahvalni što vam je glava još na ramenima!

Holidej ju je dugo netremice gledao u oči, a onda uzdahnuo i zavrteo glavom.

— Neka bude tako kako vi hoćete. Ali nemojte prilaziti tom čoveku pre nego što odgovorite na neka moja pitanja. Jasno?

U jednom trenutku učinilo mu se kao da će ga devojka udariti, ali je ona ipak uspela da se savlada.

— Idite do đavola! — rekla mu je mirno, a onda se na petama okrenula i pošla prema trgu, držeći u ruci pušku koja se njihala u ritmu njenog hoda.

Holidej je pošao za njom, ali ona je obišla gomilu koja se već bila okupila oko ubijenih bandita i uputila se ka gradskoj štali. Holidej je zastao u nedoumici, jer je ugledao doktora koji je klečao na zemlji i pokušavao da pomogne ranjenom banditu.

— Hoće li se izvući doktore?

Lekar ga je pogledao kratko. — Možda će progurati noć, ali sumnjam da će preživeti.

Holidej je klimnuo glavom i rekao doktoru. — Neka ga neko prebaci u vašu ambulantu. Hteo bih da mu postavim nekoliko pitanja ako to bude moguće.

Lekar je sumnjičavo napucao usne. — Ako uopšte dođe sebi ne ve-

rujem da će biti zadugo. I možda i tada neće biti sasvim pri čistoj svesti.

— Uzeću stolicu i sešću pored njegovog kreveta — ostao je uporan Holidej. — Ostaću pored nje ga cele noći za slučaj da se osvesti.

Posle toga, Holidej je uzeo svog konja i odveo ga u gradsku štalu. Pošto je rekao štalaru šta da radi sa konjem, upitao ga je:

— Znaš li onu devojkicu, onu sa puškom koja je pucala na pljačkaše... kuda je odjahala?

Štalar je zamišljeno nabrao obrve. — Ona uopšte nije odjahala. Nije ostavila svog konja u mojoj štali, mister. Samo je prošla ovuda pešice, koliko sam video, tamo pored korala i otišla iza kovačnice.

— A kuda vodi taj put? — zapitao je Dok.

— Na jednu stranu vodi do trga. U suprotnom pravcu izbija na jedan proplanak.

Holidej je klimnuo glavom i lagano se okrenuo. Namera mu je bila da nađe sobu za smeštaj i da se okupa, a onda da nešto pojede pre nego što pođe da se odmori.

Ali, nikako nije mogao da iz svoje glave odstrani misli o toj devojci, Teksas, kako je ona sebe nazivala.

— Šta je htela, zašto je došla i šta je nameravala? — postavljao je sebi pitanja.

Jedini način da na to pitanje dobije odgovor bio je da čeka i vidi. A to je baš bilo ono što mu je najviše smetalo. Ta devojka zvana Teksas imala je u očima onaj njemu dobro poznati nedvosmisleni ubilački sjaj.

V

Kada se Holidej kasno popodne vratio u doktorovu ambulantu. Kada je bio budan i svestan. Visoki

pustolov izgledao je sada kao i uvek: sveže obrijan, okupan očišćen, sa čistom košuljom i kicoški vezanom tankom kravatom. Na glavi mu je bio očetkan i nanovo oformljen šešir tamne boje koji je uvek nosio. Jednom reči pustolov je izgledao odmoran i spreman za svaku novu akciju. Svome ranjenom prijatelju umesto ponuda poneo je bocu viskija koju mu doktor nije dozvolio da unese u sobu. Predviđajući da se tako nešto može desiti, Holidej je međutim poneo jednu manju bocu viskija skrivenu u jaketu sa čistom košuljom koju je poneo za Katoa.

Ranjeni pljačkaš banke ležao je na gvozdenom krevetu u drugom kraju odaje još uvek u nesvestici, lutnih crta lica, upalih obraza. Pružajući Katou bocu sa viskijem pokazao je pokretom ruke na ranjenika u uglu.

— Poznaješ li ga?

Pročitavši etiketu na flašici Kato je zadovoljno zacoktao i otpio je prilično dobar gutljaj pre nego što je odgovorio na Holidejevo pitanje.

— Da, poznajem ga. — Namestio se bolje na krevetu i zamolio Holideja da mu namesti jastuk ispod leđa u udobniji položaj. Pošto se namestio dovoljno udobno Kato je progovorio. — Ime mu je Denver. Ništa više, samo kratko Denver. Davno je već pošao putem zločina. On je plaćeni revolveraš, pljačkaš, drumski razbojnik, ubica. Što god hoćeš. Ucenjen je i zbog nekoliko silovanja.

Holidej je klimnuo glavom i prijevši stolicu sa pravim naslonom obgrlio naslon rukama i seo. — To mi zvuči kao neki podanik za koga bi se braća Megoven mogli interesovati.

Kato je nabrao obrve. — Jedino što me buni to je činjenica da je on operisao u oblasti Montana i

Vajoming. Znam ga još iz vremena kada sam boravio u tvrđavi Larami. Nikada nisam čuo da je zalazio južno od Kolorada.

Holidej je nabrao obrve. — Možda mu je tamo postalo prevruće. Ili može biti da su mu braća Megoven ponudili tako dobru lovinu da nije mogao da odbije.

— Možda. Jesi li obavestio štab rendžera da si prikucao svu trojicu braće Megovan?

— Ne, za to ima vremena. Uostalom, to ćeš uraditi ti kada nađeš za shodno ili kad stigneš u Ostin gde treba da budeš prenet.

Kato je besno stisnuo usne. — To se zove nesreća postati bogaljša u ovom momentu.

Holidej je namignuo šeretski. — Uskoro ćeš moći da šetaš Ostinom na štakama. Čovek tvog iskustva znaće to da iskoristi i da pribavi sažaljenje i simpatije žena mekog srca.

Kato se osmehnuo i odjednom se namrštio zbog bola koji ga je prostrelio. — Možda si u pravu. To bi bilo ono da u svakoj nesreći ima i sreće.

Osmeh sa Holidejevog lica je postepeno nestao.

— Izgledaš zabrinut prijatelju — rekao je Kato odčepljujući bocu i prinoseći je usnama. Otpio je gutljaj i pružio bocu Holideju.

— Ta vraška devojka spasla mi je glavu. Pogodila je ovog nitkova kada me je već imao na nišanu. Po mojoj oceni ona želi da ga dokrajči ali da ga pre toga nešto ispita. Ne znam šta je u pitanju i neću joj to dopustiti pre nego što mi objasni u čemu je stvar. Ali, ona je nestala i to je ono što me brine.

Kato je nabrao obrve. — Zašto? Ako je otišla otišla je, neka joj je srećan put.

— Ja sam rekao nestala a ne otišla. Prošla je pored štale i otišla u

pravcu neke čistine odakle ima pogled na ovu kuću. Ali, nije tamo. Pogledao sam i pretražio ceo grad. Otkako je prošla pored štale, niko je nije video, a po svemu sudeći izgleda da nema konja. Bio bih mnogo mirniji kada bih znao šta ima u glavi. Ona je tip ubice Džoni.

Kato se trgao i zastao sa flašom upola prinetom usnama. — Ubice!?

Ali, Holidej je ostao sasvim ozbiljan. — Da, baš to sam rekao. Trebalo je da vidiš kako je izgledala kada je ovome banditu prislonila cev puške na glavu.

Džoni Kato je tiho zviznuo. — Divlja mačka — rekao je.

Holidej je ostao zabrinut i sumnjičav. — Nije samo to Džoni. Ima tu nešto... nešto što tinja i može da bukne. U njenim očima pročitao sam strašno mnogo ogorčenosti i neke neizmerne neiskazane mržnje. To je kao pečat utisnuto na njeno lice. No, um toga, izgleda i izglednala.

Kato je ispod oka oštro pogledao Holideja. — Malo si zainteresovan, je li?

— Da — priznao je pustolov. — Ona... ima izgled neke odsutne osobe, osobe koja vidi sablast. Ja mislim da je ona u velikoj nevolji Džone, ili je prošla kroz veliku, veliku nesreću. Voleo bih kad bih mogao da joj pomognem ali sada ne mogu da je nađem.

— Pa amigo, ako je nema u blizini ne možeš joj pomoći, tu ništa ne vredi. — Kato je nazdravio sa bocom viskija i dobro otpio, a onda bocu ponovo vratio Holideju.

Holidej je srknuo samo mali gutljaj pre nego što je ustao — Mislim da bi bilo dobro da još jednom pogledam po gradu. Mora biti negde u blizini.

— Hej! Ostavi mi tu bocu!

Holidej se osmehnuo i vratio Ka-

tou bocu, pogledao još jednom nesvesnog Denvera i izašao.

Celo poslepodne pretresao je grad ali bez uspeha. Čak je osedlao svog konja i iz grada odjahao u nekoliko pravaca, proveravajući stare napuštene kolibe i brvnare, i stenovite uvale. Pretpostavljao je da ako već nema konja devojka mora biti negde u blizini Amarila.

Ali, od devojke nije bilo ni traga ni glasa čak ni onda kada se vraćao jašući kroz preriju obraslu cvetnom kaduljom, i kada je kasnije posle zalaska sunca u toku grimizno sjajne večeri usamljen i zamišljen večerao u jednoj kafani nedaleko od glavnog trga. Već kasno uveče Holidej se vratio nazad u doktorovu kuću i tu u tišini odigrao nekoliko partija pokera sa Katoom.

Odmah po dolasku mali rendžer ga je obavestio da se Denver pre toga pokrenuo i da je neko vreme govorio masu gluposti. Oko deset časova u odaju je provirio lekar i pregledao ranjenog bandita. Na Holidejevo nemo pitanje on je odgovorio samo odmahivanjem glave.

— Nema poboljšanja. Sumnjam da će doživeti izlazak sunca. — Lekar je pokretom ruke pokazao na Katoa. — Vreme je da to prekinete, jer Katou treba odmor. I nemojte više donositi viski, do đavola! Da sam želeo da mu prepisem tu vrstu leka ja bih to i bez vas učinio, jasno?

Holidej nije ništa rekao, nastojeći da bezazlenim izrazom lica zašuri svoj greh. Kato je tupo ćutao i gledao. Doktor je na kraju zadržao pogled na Holideju.

— Još uvek, želite da ostanete ovde celu noć?

— Ako vi to dozvoljavate doktore. Može se desiti da se Denver osvesti i ja bih voleo da mi odgovori na nekoliko pitanja.

Doktor je zamumlao. — Kako hoćete, ako želite da provedete još jednu neudobnu noć u stolici, to je onda vaša stvar. Naravno pod uslovom da njega pustite da se odmara!

Pri tome je palcem pokazao na Katoa a onda uz kurtoazan naklon glavom izašao iz sobe. Holidej je sastavio dve stolice između Katoovog i Denverovog kreveta. Na jednu je seo a na drugu stavio noge i prebacivši čebad preko nogu dobro se umotao i navukao čebe oko grudi.

Zatim je dunuo u svetiljku, izvuкао „kolt“ iz futrole, stavio ga sebi u krilo pazeći da mu palac ostane na obaraču.

Sada je svetlost prodirala u sobu samo kroz prozore zakrivene debelim zavesama. Bilo je dosta mračno i Holidej je samo nazirao nejasnu Denverovu siluetu ispod pokrivača. Katoa nije video, jer je sa te strane iza malog rendžera zid bio tamn.

— Slatko spavaj — došapnuo je Kato pevajućim glasom.

— I ti mala devojčice — odgovorio je Holidej na isti način i namestio se udobnije ispod čebadi.

Vreme je prolazilo, a on je samo dremao. Nije mogao da zaspi zbog krkljavog šuma nalik na hrkanje koji je dopirao iz Denverovog ugla. Bandit je disao šumno, isprekidano i krkljavo i Holidej je pomišljao da bandit verovatno umire i da to iz njegovog grla čuje samrtni ropac. Ali, svaki put kada je lteo da ustane i da pozove doktora, razbojnikovo disanje postajalo je mirnije i normalnije. Onda je nastupio period kada je Holidej zadremao nekoliko minuta.

U dremežu je tako bila prošla ponoć.

Trgao se sa ivice sna proklinjući Denvera, ali je kroz koprenu po-

lusvesti ocenio da ga je ovaj put probudio neki drugi šum, a ne Denverovo krkljanje. Holidej je ostao nepomičan, po staroj navici. Šetao je, pogledom po odaji zidovima i prozorima, ali mu se ni jedan mišić nije makao. Sa svog mesta jasno je razabirao Denverovu siluetu pokrivenu posteljinom koja se održavala prema prozoru.

No, učinilo mu se da se u mraku nasuprot zavesama nešto kreće. Nešto sa spoljne strane prozora.

Još dok je Holidej posmatrao držeći palac na obaraču „kolta“ čuo je kad je prozor počeo da klizi u svom ležištu. Okvir se u jednom momentu zaglavio i morao je da bude jače gurnut. Ponovo je krenuo uz oštro grebanje i kratak udar, a onda se kretanje prekinulo kao da je neko zastao u očekivanju da vidi da li je taj šum probudio nekoga u odaji. Holidej je sada tačno znao da ga je probudio baš takav šum.

Holidej je sada jasno video nečiju siluetu u okviru prozora između zavesa. Onda se preko okvira prozora prebacila nečija noga i uljez je lagano, jedva čujno, ušao unutra, okrenuvši cev puške prema sobi. Pustolov se jedva usuđivao da diše. Začuo se slab šum klizanja bosih nogu po podu, tiho šuškanje teških zavesa, a onda je uljez bio sasvim u sobi. Kao da je znao gde leži, uputio se tiho ka Denverovoj postelji.

Holidej je odjednom skočio i pruživši se preko kreveta zamahnuo revolverom. Začuo se prigušen zveck gvožđa, udar teškog metala o pod i prigušen krik, a onda se uljez bacio ka prozoru.

— Stoj! — presekao je tišinu Holidejev rezak glas.

Noćni posetilac je zastao u mestu i Holidej je čuo Katoovo meškoljenje. Iza njega kresnulo je palidrvce

i nagnuvši se iz kreveta Kato je palidrvcem dodirnuo fitilj petrolejke. Pri mutnoj svetlosti Holidej je bez trunke iznenađenja prepoznao Teksas koja je u svom širokom šljampavom odelu stajala pored prozora.

Ona ga je ljutito presekla pogledom, a onda preletela okom iza njega gde je oslonjen na lakat u krevetu ležao Kato sa zapetim „koltom“ sređivačem u ruci.

— Idite do đavola, Holideje! — prosiktala je.

— Džoni, upoznaj se sa Teksas — rekao je Holidej ne skidajući pogled sa devojke. Pokretom revolvera dao joj je znak. — Udaljite se od tog prozora.

Sumornog lica devojka je poslušala i stala pored Denverovog kreveta gledajući mrsko ranjenog bandita.

— Došli ste da ga dokrajčite? — zapitao je Dok.

— Ne! — usprotivila se ona vatreno. — Rekla sam vam da hoću samo da ga ispitam nešto.

— On nije baš sposoban za razgovor — predočio joj je Kato.

— Je li na samrti? — zapitala je ona živahno.

— Lekar kaže da će biti srećan ako preživi noć.

Teksas je stisnula usne. — Prokletstvo! — procedila je.

Holidej je nabrao čelo i sada je prvi put primetio da na prstu leve ruke nosi jednostavan venčani prsten. Zlato je žuckasto zasvetlucalo pri svetlosti petrolejke.

— Mislio sam da želite njegovu smrt

— Ne pre nego što odgovori na neka pitanja.

— Čujte gospođo, ja mislim da bi bilo bolje da vi odgovorite na neka pitanja — rekao je Holidej strogo. — U ovakvim okolnostima mogli bismo vas strpati u zatvor i

držati tamo dok ne dode terenski sudija, a onda bismo mogli protiv vas podići optužnicu za remećenje reda, provalu i eventualno pokušaj ubistva... što je sasvim dovoljno koliko ja znam, da vam život učini vrlo teškim. Vi ste na mene ostavili utisak kao razumna osoba koja bi rado da izbegne te neugodnosti. Što se mene tiče, mislim da ćete ih izbeći ukoliko nam kažete šta se iza ovoga svega krije.

Ona je bacila letimičan pogled do Katoa. — Vama?

— Da, nama. On je rendžer ako niste znali. Dakle hoćete li lepo reći... ili želite da za neko vreme odete u gradski zatvor?

Teksas je stisnula usne u čvrstu tanku liniju i ledenim očima odmerila Holideja i Katoa. Vrhovima prstiju zadobovala je po mišici ruke prekrštene na grudima.

— Vi ste jedan kućkin sin! — prosiktala je.

Izraz Holidejevog i Katoovog lica nije se promenio. Denver u uglu se pomerio, nešto promrmljao i Teksas se okrenula da ga pogleda. Lice joj je odjednom postalo tvrdo kao stena od neizmerne mržnje i Holidej je pomislio da će se žena baciti na njega i golim rukama istisnuti život iz njegovih grudí.

— Za ime božje, ženo, recite nam šta stoji iza svega ovoga! — izustio je Holidej oštro.

Ona se naslonila leđima na zid još uvek prkosnih očiju.

— Počnite od vašeg imena — požurivao ju je Holidej. — Mislim od pravog imena.

Ona je izvesno vreme ćutala, a onda sasvim tiho progovorila. — Zovem se Emili Svenborg. Misis Emili Svenborg.

Holidej je lagano odmahnuo glavom. — To ime nam malo znači misis Svenborg. A šta je sa mister Svenborgom?

Kada ga je pogledala u oči, njen pogled je bio zamagljen tugom. Njen glas je potpuno beziravno zvučao kada je rekla samo kratku reč. — Mrtav je.

Holidej i rendžer su izmenjali poglede.

— Odnedavno, gospodo? — zapita je Kato tiho.

— Od pre nekih pet nedelja. Ne, tačno četiri nedelje tri dana i... sedam časova.

Njen glas je još uvek zvučao bezizrazno; nije bilo u njemu ni nagoveštaja jecaja; ni suze u očima, već samo zamagljenje i tupost.

— Sad shvatam, gospodo — rekao je Holidej lagano — vi mislite da ovaj čovek... Denver, ima neke veze sa smrću vašeg muža?

— Da, ima veze. Ali, nije ga on ubio. To je učinio neki čovek po imenu Larami Kejn. Ovaj nitkov je ranio Larsa, ali Kejn ga je dokrajčio kuršumom u glavu.

Holidej je nabrao čelo. Potpuni nedostatak osećanja u ženinim rečima ga je zabrinuo. Govorila je tako kao da je i ona sama mrtva. Mrtva u duši.

Posle toga nastavila je da priča bez ikakvog daljeg podstrekavanja, i Holidej i Kato su ćutke slušali.

— Lars i ja smo našli taj kanjon u kome se odigrala tragedija, Lars ga je nazvao „Kanjon sreće” zbog toga što je tamo našao bogatu zlatnu žicu. Na tome smo radili zajedno, Lars i ja i... naš mali Erik, naša beba, stara samo nekoliko nedelja.

Začutala je i očiju usredsređenih u jednu tačku kao da se vraća kroz hodnik tragičnih uspomena, a Holidej i rendžer su strpljivo čekali. Ne menjajući izraz lica niti prizvuk glasa, bez uzdaha ili bilo čega što bi otkrilo njena prava osećanja, nastavila je da govori.

— Bilo ih je petorica. Došli su

kao banda bradatih smrdljivih pustunjskih pacova, banda lupeža iz pustare. Larami Kejn, Denver, Kid Ringo, Bak Gentry i But Stejsi. Oh, nisam ih poznavala kada su došli, ali pre nego što su otišli dobro sam zapamtila njihova imena. Znam takođe da su opljačkali pošiljku sa vojnim platama u Montani i da su u bekstvu pre nego što su stigli u Teksas izgubili deo plena. U Teksasu su našli skrovište. Ali mnogi su ih gonili: vojska, predstavnici zakona, lovci na učenjene. Razgovarali su o tome da bi trebalo da se podele, da pođu svaki svojim putem... Bila je naša nesreća što su baš naš kanjon izabrali da se tu raskusuraju i rastanu.

Fonovo je začutala i jedini šum koji se u sobi čuo bilo je Denverovo isprekidano disanje.

— Ustrelili su Larsa iz busije, pre nego što su se pojavili. Kada su izašli iz zaklona Lars je još uvek bio živ i Kejn ga je ubio metkom u glavu. Onda su... onda su se okrenuli meni. Oni su... silovali su me. Svi, sva petorica. U početku sam se borila. A onda je nada mnom ovladala neka tupost i umesto da se borim, ja sam ih gledala pravo u oči, u lica, nastojeći svim silama da zapamtim svaku crtu lica, ožiljak i svaku pojedinost. I da znate od mene se nikada neće sakriti, ma gde da odu. Znam svakog od njih kao da sam ih sto godina gledala. — Zastala je za trenutak. — Kada su... konačno završili sa mnom i podelili pljačku, bacili su me u reku misleći da sam suviše slaba da plivam i da ću se udaviti. I ne samo to, već dok me je voda nosila oni su me iskoristili kao cilj za vežbanje u gađanju. No srećom, njihovi kuršumi me nisu pogodili i ja sam uspela da se nekoliko milja nizvodno izvučem na obalu. S mukom sam se doteturala

nazad do našeg kanjona i odmah sam zavirila u zadnji deo kola gde sam ostavila malog Erika. Kejn i njegovi ljudi su svakako preturali po kolima tražeći dragocenosti. Preturajući oni su nabacali neke teške stvari na Erikov ležaj... i on se ugušio. Tako sam ja sahranila njega i Larsa, spalila kola i odjahala na konju, uzevši sa sobom samo Larsovu pušku. Ovu istu koja leži tamo na podu. Zaklela sam se na njegovom i Erikovom grobu da ću goniti ljude koji su odgovorni za njihovu smrt i da ću ih jednog po jednog sve pobiti. — Njene oči su se odjednom usredsredile na jednu tačku i ona je zabacila prkosno glavu i isturila bradu. — I to nameravam da učinim bez obzira na cenu.

— I počeli ste od Denvera.

— Natrapala sam na njegov trag sasvim slučajno. Želim da mi on kaže gde mogu da nađem ostale.

Mlada žena je završila svoju priču i Holidej i Kato su dugo vremena ćutali. U odaju je ušao lekar noseći svetiljku i iznenadio se kada je u sobi ugledao devojkicu i Holideja sa revolverom u ruci.

— Sve je u redu doktore — rekao mu je Kato. — Ona je samo jedan posetilac. Očekivali smo je. Vratite se nazad u postelju.

— Čujte vi, taj čovek je možda bandit, ali on je moj pacijent...

— Holidej se okrenuo lekaru i ovaj se trgao kada je video kamenu odlučnost i čvrstinu na njegovom licu i kada je čuo ledeni prizvuk u njegovom glasu:

— Ta prljava hulja u onom krevetu doktore ne vredi ni baruta koji bi čovek u njega ispalio. Vratite se u postelju i prepustite ovo nama.

Lekar je otvorio usta da protestuje, ali je pogled na Holidejevo lice ohladio njegovu želju za dalj-

nim protivljenjem. Pogledao je Katoa i devojkicu i namrštio se: njeno lice takode ga je zabrinjavalo.

— Mlada damo... je li vama sasvim dobro?

— Odlično doktore, hvala.

Doktor je još uvek sumnjičavo gledao, ali je na kraju klimnuo glavom i pogledavši još jednom Holideja izlazeći rekao. — Ostavljam vas, ali smatram vas odgovornim za ovo što se događa, mister Holideje, bez obzira šta se bude desilo.

— Laku noć doktore — rekao je Holidej ozbiljno.

Izraz lica mu je malo smekšao kada je ponovo pogledao Teksas.

— Vi ste preživeli vrlo teške tragične trenutke gospodo. Prošli ste kroz pravi pakao. Međutim, ovo što radite nije pametno. Vi se satirete, sahranićete samu sebe. Trebalo bi da gonjenje kriminalaca prepustite profesionalcima, ljudima kojima je to dužnost. Pretpostavljam da se uopšte niste obraćali predstavnicima zakona?

Mlada žena je ponovo prkosno isturila bradu. — Ovo je moja lična stvar mister Holideje. Ne želim da se zakon u to meša. Ja ću to sama srediti.

— Nećete moći! Nemate dovoljno snage za to! — Predočio joj je Kato.

Mlada žena je pokretom ruke pokazala na Denvera. — Njega sam stigla i uhvatila. Stići ću i uhvatiti i ostale. Učiniću to makar mi to odnelo ceo život. I onako više nemam šta da činim s tim životom.

Holidej je osetio sažaljenje prema toj ženi. Ni jednog trenutka nije ni pomišljao da joj ne poveruje. Sve što je rekla bila je sušta istina koja se otkrivala u njenim očima, na njenom licu, u ravnodušnosti njenog glasa. Govorila je istinu i sve vreme proždirale su je mrž-

nja i želja za osvetom. Shvatao je kako se oseća. I u njegovom životu bilo je nekoliko sličnih trenutaka kada je bio do dna duše obuzet sličnim osećanjima.

Ali, najviše od svega osvojila ga je nepokolebiva odlučnost te vitke slabašne žene da do kraja sprovede svoju odluku...

— Sad razumete zašto je toliko važno da ispitam Denvera? — zapitala je Teksas.

Holidej je klimnuo glavom. — Naravno. Ali možda on neće hteti da govori. Možda uopšte neće ni doći sebi.

Ona je slegnula ramenima. — Bilo bi mi lakše ako bih od njega dobila neku pomoć. Ali, ako ne bude tako, ja ću ostale svejedno ipak naći.

Njena tvrda odlučnost ukresala je u Holidejevim i Katoovim očima iskru divljenja. Holidej je uzdahnuo, okrenuo se ka Denverovom krevetu i prineo bliže petrolejsku svetiljku.

— Dobro, da vidimo. — Pružio je ruku i uhvativši ranjenika za rame blago ga prodrmusao. Reakcija je bila življa nego što je očekivao.

Denver je stenjući nekoliko puta pomerio glavu levo-desno, nešto promrmeljao i onda otvorio oči da bi pred sobom ugledao Holidejevo lice. Videvši da je bandit otvorio oči devojka je prišla do ivice kreveta i pogledala na uzglavlje pored Holidejevog ramena.

Holidej je na banditovom licu zapazio šok od iznenadnog viđenja s osobom koju je prepoznao. Bandit je bezglasno pomerio usne.

— Huljo! — izustila je devojka bez daha. — Prepoznao si me! Nisam se udavila u onoj reci. Ako nisi znao, ja sam te ustrelila i nameravam da pobijem i tvoje prijatelje! Gde su oni sada?

Pružila je ruku pored Holideja i

dograbila ranjenika za zavoje. Holidej ju je šćepao za ruku i silom je odvojio od njenog zlotvora.

— Lakše lakše! — rekao je dubokim glasom gledajući je netremice u oči koje su sevale munjama. — Pustite mene da ja to obavim!

Ona je još jednom pokušala da otme ruku, ali je Holidej upotrebio sve svoje snage i osetivši pritisak njegovih prstiju na podlaktici ona je shvatila da se protiv takve snage ne može boriti. Stisnutih usana nevoljno je klimnula glavom.

Holidej se obratio Denveru koji je brzo disao, ali je po sjaju njegovih očiju bilo jasno da je pri čistoj svesti.

— Čuj čoveče, ti umireš. Nema razloga da nas lažeš. Niko ti ništa ne može pomoći. Do jutra ćeš biti mrtav.

Denver je izgledao uplašen. Lice mu je bilo blede kao kreč, a oči duboko upale u očne duplje.

— Kunem se da je tako Denvere — rekao je Holidej ravnodušno. — S tobom je svršeno. Ništa nećeš dobiti ako tajnu budeš čuvao za sebe. Ako veruješ u svevišnjeg, možda bi ti bilo lakše ako skineš nešto tereta sa duše.

— Gde su ostali iz bande — zapitao je Holidej bez okolišenja, držeći još uvek ruku, pritisnutu na njegovom ramenu. — Larami Kejn Kid Ringo, But Stejsi Bak Gentry... o naravno, znamo ko su oni. Vi ste očigledno dosta razgovarali dok ste mučili i zloupotrebljavali ovu ženu. Mi ćemo ih naći bez obzira na sve, ali ti nam to možeš olakšati i time bar donekle okajati ono što si učinio ovoj ženi.

Denver je sklopio oči i tako ostao izvesno vreme. Počeo je da govori ne otvarajući oči. Govorio je toliko tiho slabim glasom da su se morali nagnuti bliže njemu da bi razabrali njegove reči.

— Razdvojili smo se kada smo napustili taj kanjon. Ja sam svoj dec novca izgubio na pokeru u Nju Meksiku. Jašući iz Santa Fe naišao sam na jednog starog druga, takođe bez prebijene pare. Ali, on mi je rekao da je čuo da su Kid Ringo i But Stejsi otvorili neki salun u Albani u Teksasu.

Posle toga je začuao i devojka je pogledala Holideja.

— Albani? — zapitala je tiho. — To nije daleko od Amarila, zar ne?

Holidej je odmahnuo glavom, ali pre nego što je mogao nešto da kaže Denver je ponovo progovorio.

— Nameravao sam da od njih uzmem nešto novca... da ih ucinim ako budem morao... Imao sam ih u šaci, mogli su otići na vesala za onu pljačku u Montani...

Holidej je bacio pogled do Katoa koji je lagano klimnuo glavom: to je njima obojici potvrđivalo istinitost ženine priče. Ako je toj priči uopšte bila potrebna neka potvrda...

— Taj moj ortak je nameravao da se pridruži braći Megoven. Rekao mi je da oni imaju velike planove, pa sam pomislio da im se i ja pridružim da bih došao do love... zavrteo je glavom po jastuku vlažnom od znoja. — Greška... trebalo je da pođem... u Albani...

— Kažeš da su, Ringo i Stejsi u Albaniju — požurivao ga je Holidej. — A šta je s ostalima?

Denver je ponovo zakotrljao glavom po jastuku. — Ne znam...

Bio je već vrlo slab, a njegove reči jedva čujne.

Holidej se okrenuo Teksas. — Eto, za početak to je dosta. Dvojica njih su u Albaniju.

Ona je klimnula glavom i pošla da uzme pušku sa poda. Kada je to učinila, Holidej se za trenutak ukočio i pogledao Denvera. Njegove

ve oči još su bile zatvorene. Disao je još teže, isprekidano. Žena ga je pogledala sa hladnom ravnodušnošću.

Onda se okrenula i pošavši prema vratima pogledala Holideja i klimnula glavom.

— Hvala vam — rekla je.

Holidej je brzo prešao preko odaye i pruživši ruku pored nje spustio je na kvaku, tako da nije mogla da je otvori. Pogledao ju je u oči.

— Čujte, time što činite izvršićete samoubistvo. I sami ste rekli da pre današnjeg dana nikada niste opalili metak na čoveka. Sada krećete protiv gomile hladnokrvnih ubica.

Ona je hladno izdržala njegov pogled. — Ako vam je žao, onda pođite sa mnom. Pomozite mi.

Holidej je zastao začuđen što je stavila takav predlog.

— Vi mi ponešto dugujete — podsetila ga je. — Ja ne volim da se pozivam na učinjene usluge i da tražim vraćanje dugova. Ali, učiniću sve što bi mi pomoglo da pohvatam ubice. Ne intresuje me zlato koje su nam uzeli. Ako vas intresuje ono je vaše.

— Nisam zainteresovan — rekao joj je Holidej kratko. Pogledao je zatim Katoa. — Budući da je u pitanju grupa koja je opljačkala vojničke plate, ja imam nekih razloga da se s njima obračunam. Kapetan kif je bio moj poznanik.

Kato se osmehnu lukavo. — Čini mi se da je to sjajan način razmišljanja, Dok. I ja bih tako razmišljao da sam na tvom mestu.

Holidej ga je pogledao ispod oka. — Znam na šta misliš, ali nisi u pravu. Za tebe ne mogu više ništa da učinim i ti ćeš uskoro biti u Ostinu. A ako pođem s njom ona će imati više šansi...

— Naravno, zašto da ne? — preleteo je pogledom do mlade žene.

— Mogao bi da je naučiš kako se koristi revolver... i još ponešto, — dodao je i opet se osmehnuo.

Emili Svenborg nije zapazila njegov ton, niti je shvatila smisao njegove aluzije. Bila je suviše zainteresovana mogućnošću da pustolov pođe s njom. — Tako nešto meni bi odgovaralo. Ali, gubimo vreme mister Holideje.

Holidej je uzdahnuo. — U redu misis Svenborg ali...

— Rekla sam vam da me zovete Teksas. Ne želim da to ime Svenborg izgovorite u pogrešnom trenutku.

— O kej, neka bude Teksas. Ali, ne moramo toliko da žurimo, sačekajmo dan. I moramo nabaviti konja za vas.

— Imam ga.

Holidej je nabrao obrve. — Kada sam vas tražio nisam nigde video vašeg konja.

— Bio je u jednoj pećini. — Videla sam vas danas poslepodne.

Holidej je napucao usne. — Izgleda da ste već dosta dobro naučili nauku življenja, Teksas. — Znate li nešto o životu u divljini?

— Morala sam da naučim, poslednjih nekoliko nedelja. Sećam se i puno toga što mi je Lars rekao. Ne brinite za mene mister Holideje, mogu izdržati put makar kako težak i naporan bio. Samo ukoliko na kraju tog puta nađem ubice.

Holidej je slegnuo ramenima i pogledao Katoa. — Šta mi onda preostaje, ortalce, nego da pođem napred — rekao je tiho. — Iako sam mislio da ovog puta ne tražim vraga.

VI

Albani je ležao na starom zapadnom stočnom putu i da bi se iz Amarila stiglo do njega trebalo je

putovati skoro nedelju dana Poterovim i Bekonovim putem. To jest nedelju dana ako je čovek imao dobrog konja, i ako crvena reka nije bila nadošla, ili ako nije bilo prerijskog požara koji bi čoveka skrenuo miljama dalje od nameravanog pravca, ili bandita i drumskih razbojnika koji su iz zasede vrebali putnike s namerom da okušaju sreću i provere imaju li putnici sa sobom nečega od vrednosti.

Moglo se takođe desiti da ti isti banditi ili drumski razbojnici jednostavno ušunjaju noću u logor i prerežu putnicima grkljan od uha do uha, a onda dok on umire čučajući pored vatre pojedju njegovu večeru.

To nije značilo da je svaki putnik od Amarila do Albanija ili u suprotnom pravcu morao da bude napadnut od strane razbojnika: izvesni su uspevali da pređu taj put i da se posle pitaju zbog čega je na tako lošem glasu.

Holidej je i ranije prolazio tim putem i jednom je morao da se probija kroz zasedu gomile razbojničkih vukova koji su ga pogrešno procenili kao bogatog rančera koji se vraća sa dogona stoke i sa sobom ima mnogo novca. Pošto je hicima iz puške oborio dvojicu, ubio konje pod dvojicom drugih i ostale rasterao žestokom paljbom, ostatak puta bio je ostavljen na miru.

I sada je jahao sa puškom izvađenom iz futrole, kundaka naslonjeno na butinu, i očima neprestano šarao po predelu oko njih. Devojka je jahala pored njega i malo pozadi takođe sa puškom, ali prebačenom preko kolena. Bila je napeta, bez osmeha na licu, žmirkala je u bleštavo sunce i trzala se na svakog zeca iz šipraga ili na pojavu prerijskog psa iz njegove jazine.

Holidej ju je povremeno posmat-

rao iz ugla očiju. Njoj su bili potrebni kupanje i pristojna odeća, a sem toga dosta poštenih obroka. Do tada, ona nije mnogo govorila, ali je Dok zaključio da jede samo zato i toliko da preživi. Nije se interesovala za hranu, a po Holidejevom mišljenju ni za druge vidove života sem za osvetu ubicama njenog muža i deteta.

Holidej se još više divio tom njenom stavu kada je od nje saznao da je imala relativno udobno destinjstvo i da je odrasla u kući svojih roditelja u Dalasu. Shvatio je da mora imati ogromnu unutrašnjiju snagu i kad je mogla da se očeliči za ozbiljan cilj koji je sebi postavila.

Mada se to na prvi pogled nije moglo zaključiti, Holidej je bio osećajan čovek i saosećao je s njom. Brinulo ga je da će se jednoga dana, Emili Svenborg, ili Teksas kako je sebe sada nazivala, kada se sve to prikupi i nagomila popustiti i skrhati. Bio je to jedan od razloga što je pošao s njom; nije voleo da se seti toga šta joj se može desiti kad dođe do sloma, kada zbog svega toga njena snaga i opreznost popuste zbog navale emocija i trauma zbog njenog strašnog iskustva.

Pre ili posle to se moralo desiti. Nije znao šta će tada učiniti, ako uopšte bude mogao nešto da učini, ali je osećao da bi trebalo da bude u blizini. U isto vreme osećao je da u njemu ključa bes prema ljudima koji su takav strašan zločin počinili. U takvim trenucima pomišljao je da je njegova dužnost da svet očisti od takvih izroda i znao je da se neće nimalo dvoumiti da Kejna i njegove prijatelje pošalje na onaj svet, ako se ne predaju i ne pristanu da izađu pred sud.

Isto kao i ova mlada žena i on je želeo da ih vidi mrtve...

— Zašto se kod sledećeg izvora

ne okupate, pa bismo onda u Klarendonu mogli da kupimo neko pristojno odelo za vas. Stići ćemo tamo pre zalaska sunca — predložio joj je Holidej drugog dana putovanja.

Teksas se resko okrenula prema njemu i dobacila mu otrovan pogled.

— Vi biste naravno okrenuli leđa dok se ja kupam? — rekla je ona izvijajući usne.

Holidej je u prvom momentu bio iznenađen njenim tonom, ali je odmah shvatio da je to normalno posle iskustva koje je doživela. Osmehnuo se i pokušao da je oslobodi.

— Ako želite ja ću odjahati dve milje dalje. Mislio sam da biste se prijatnije osećali.

— Mogu ja izdržati još dosta neprijatnosti i većih od ovih koje sam doživela, mister Holideje — rekla je ona kratko.

Dok Holidej je znao da je to tačno. Ona nije marila za svoj izgled i ličnu udobnost. Jedino na šta je mislila, sem na muža i dete bili su ljudi odgovorni za njihovu smrt. Ali, kada su stigli do sledećeg izvora ona ga je sa rukama na jabuci sedla bezizrazno pogledala:

— Mislim da bi do onog brežuljka bilo dovoljno — rekla je.

Holidej je nabrao obrve trenutno zbunjen, a onda je shvatio da ona misli na njegovu ponudu učinjenu to popodne. Lukavo se osmehnuo, dodirnuo prstom obod šešira i odjahao ka uzvišenju koje je pokazala.

Kada je stigao tamo sjahao je i pripalio cigaru, a onda se popeo na jednu stenu i sa dogledom osmotrio predeo oko sebe. Nigde nije bilo ni traga od neke logorske vatre ili konjanika. Put je izgledao čist. Okrenuo se lagano punih tristašezdeset stepeni i dogledom os-

motrio svaku stopu predela i horizonta.

Zastao je u nedoumici kada je ugledao izvor. Uočio je belinu ženinog tela koja je stajala do kolena u vodi i trljala se peskom. Holidej je lagano zavrteo glavom i sklonio pogled. Žena je bila sama kost i koža, a rebra su joj se mogla izbrojati.

Kada se vratio u logor njeno odelo bilo je oprano i rašireno da se suši. Ona je sedela ogrnuta ćebom, a puška joj se nalazila na dohvatu ruke. Kada ga je ugledala digla je pogled sa hrane koju je mešala u tanjiru. Uzela je jedan limeni tanjir i sručila u njega deo spremljene večere.

— Kafa će biti spremna kad to budete pojeli — rekla je pružajući mu tanjir.

Holidej je klimnuo glavom, seo na jedan kamen i počeo lagano da jede. Pomislio je da će proći još mnogo vremena pre nego što Emili Svenborg ponovo postane normalno ljudsko biće.

Klaredon je bio gradić sa tucе stanovnika i isto toliko pasa, oronulih zgrada od rasušenih dasaka, u procvatu za vreme velikih stočnih dogona, ali grad koji se kasnije nikada nije oporavio.

Dok su jahali glavnom prašnjavom ulicom, praćeni očima otvoreno radoznalih meštana, Holidej je pokretom ruke pokazao izlog trgovine odelom.

— Ako želite tamo sebi možete nabaviti prikladnu odeću. Imam novca. Od ucene braće Megoven mogu kupiti stotinu odela, a da to ne osetim.

Ona ga je pogledala oštro. — Ne

želim da trošite svoj novac na mene.

— Bez obaveza, sećate se? — podsetio ju je.

Ona je nabrala obrve. — Zašto sve ovo činite za mene, Holideje?

On je slegnuo ramenima. — Hula kao što je Kejn ne bi trebalo da gaze ovom zemljom. Rešio sam da pomognem da se to spreči.

— Mislite da to ne bih mogla sama?

— Ne, ne biste — rekao je iskreno.

Ona je na to stisnula zube. — Vi me ne poznajete dovoljno.

— Možda. A možda vi još ne znate u šta ste se upustili.

— Znam — rekla je. Onda se odjednom predomisli. — Dobro, hvala vam, kupiću nešto novog odeli. Ali ne haljine. Samo košulju i pantalone... ako je to u redu...?

Dok se osmehnuo i pružio joj novčanicu od dvadeset dolara. — Pođite i kupite šta želite. Ja imam nekog posla.

Jedan čas kasnije našli su se ispred gradske štale i Holidej je zadovoljno klimnuo glavom na njen izbor pantalona koje su joj lepo pristajale, karirane košulje i malog šeširića ukrašen mašnicom od zmijske kože. On joj je sa svoje strane pružio jedan paketić.

— Ovo je nešto za kompletiranje vašeg izgleda — rekao je umesto odgovora na njen začuđen pogled.

— Revolver! — uzviknula je kada je Dok otpakovao paket i otkrio lep fino podmazan revolver u futrolji od finog boksa s opasačem za rezervne metke.

— To je „smit-veson” kalibra 38’ automatski. Mali revolver za uobičajene standarde, ali za vas dovoljno veliki. Tane kalibra 38’ ubi-

ja isto tako brzo kao kalibar 44' ili 45'.

Ona je netremice zurila u revolver. Izraz lica joj je omekšao, a u očima joj se ukazao neki nagoveštaj suza kada je opet pogledala Doka.

— Samo jednom sam pucala iz revolvera — priznala je. — Lars je imao jedan stari „kolt“ koji jedva da sam mogla držati s obe ruke, i morala sam da zategnem obarač.

— Ovaj je upola lakši od „kolta“ i nema potrebe da se obarač zapinje. Pritisak na okidač deluje automatski i revolver puca sve dok se magacin ne isprazni.

— Ali, ne verujem da bih pogodila kuću sa rastojanja od deset stopa, rekla je sa žaljenjem.

— Dok stignemo u Albani vi ćete sa rastojanja od dvadeset stopa pogoditi pet od šest flaša. Pokazaću vam kako se puca.

Ona je kolebljivo pružila ruku i dodirнула ga po podlaktici.

— Hvala, mister Holideje — rekla je vrlo tihim glasom. — Vi ste zaista dobar čovek...

Stavila je opasač oko pojasa, ali je opasač bio suviše širok i kliznuo je sa njenih uzanih kukova. Holidej se nasmejao, izvadio perorez i napravio novu rupu. Opasač je sada stajao dobro, a futrola je visila sa leve strane. Ona je nabrala obrve.

— Vi revolver nosite sa desne strane.

— Da, tako sam naučio. Ali, mislim da ženi više odgovara unakrsno potezanje. Pokazaću vam kako ćete postići brzinu.

Jedan sat kasnije napustili su Klarendon, a Holidej je bio zadovoljan što je mlada žena pristala da pojede za ručak biftek sa dosta povrća.

— Razmišljala sam o onome što

ste rekli mister Holideje — rekla je jedući sočan odrezak. — Zanimarivala sam sebe, jer mi nije stalo kako izgledam i da li ću živeti ili umreti. Ali, moram osvetiti Larisa i Erika i zato ću jesti da bih bila snažna i zdrava. Sve dok ne nađem Kejna. Posle nije važno. A vi ćete me naučiti kako da pucam... — slegnula je ramenima još uvek ozbiljnog lica i odlučnija nego ikad.

Ali, to nije bilo tako jednostavno, jer Teksas nije umela pravilno da drži revolver i Holideju je uzelo dosta vremena da joj pokaže kako da dršku revolvera stegne obeima rukama i da dlan leve ruke koristi istovremeno kao neku vrstu oslonca. Kada je naučila da tako drži revolver preciznost gađanja se znatno poboljšala. Pogadala je pet od šest postavljenih boca.

Ali, to je bilo pucanje sa dve ruke. Trebalo je uvežbat i ciljanje sa jednom rukom, a pored toga potezanje je bilo mnogo teže. No mlada žena se trudila svim srcem i dosta brzo je naučila unakrsno potezanje, a istovremeno s tim ciljanje i okidanje. Imala je dosta uspeha, no njena ruka bila je suviše mala za dršku revolvera „smi-veson“ i svaki put postojala je opasnost da joj oružje isklizne iz ruke. Shvatila je da nikada neće moći da potegne revolver brzo da parira pravom revolverašu. Ali, revolver joj nije bio stran i znala je dosta dobro da barata s njim.

Holidej joj je takođe pokazao kako da rukuje puškom. Ona je do tada povlačila obarač umesto da ga lako pritisne prstom, i to joj je pomeralo cev puške. Holidej ju je naučio kako da povlači prst, a da ne pomera cev i uz to je izvršio malu prepravku opruge na okidaču, iako mu je to uzelo skoro pola noći.

Sledećeg dana kada je gađala

metu postavljenu na stotinu metara pogadala je svakim hicem.

Izraz iznenađenja ustupio je mesto slabom osmehu na njenom licu. Prvi put od kako ju je Holidej upoznao ona se osmehnula. Bio je to slab, bled osmeh koji ipak nije stigao do njenih očiju.

— Hvala vam Džone Holideje — rekla je mekim glasom. — Mnogo vam hvala!

VII

Grad Albani ležao je na raskrsnici puteva Grejt Vestern, Poter i Bekon. Kao i svi gradovi na takvim raskršćima i Albani je bio zakrčen zbog velikog saobraćaja i loše postavljenih ulica. Kauboji su jurcali na konjima ne osvrćući se na opasnost koju izazivaju, uglavnom pijani od viskija i drugih žestokih pića. Albani je služio za dva cilja: bio je to početak puteva Poter i Bekon i prvi veliki grad na zapadu posle San Antonija.

Takav grad obavezno je radio nasilje. Bilo je to neizbežno u takvom kotlu u kome je vrvelo od ljudi različitih navika i priroda. Čuvari reda su dolazili i odlazili uglavnom na groblje, mada su nekoliko njih pokazali zdrav razum i napustili grad odmah po preuzimanju šerifске dužnosti. Jedan od njih sišao je iz dilažanse, dobro osmotrio grad, a onda se vratio na svoje sedište i uzeo povratnu kartu za Dalas.

Kada su Holidej i Teksas ujahali u grad on je bio širom otvoren. Čuvara reda nije bilo i poštteni građani sklanjali su se sa ulica kad padne mrak. Saluni su radili dan i noć, a javne kuće za gospodu nikada nisu zatvarale vrata i prostitutke su radile u više smena. Piće se točilo nemilice, a lešine ljudi ležale su u jarkovima i više dana.

Bio je to pravi pakleni grad i Holidej je pogledao ženu koja je za njim išla kroz gust saobraćaj. Bila je ozbiljna, i desnu ruku držala je pored drške revolvera. Neki pijani kauboj jurnuo je niz stepenice saluna i dograbio je za utegnutu nogu. Holidej je okrenuo konja, ali pre nego što je mogao da stigne do kauboja, žena je izvadila revolver i udarila ga njime dva puta po glavi, te je ovaj pao na zemlju. Njegovi drugovi grohotom su se nasmejali.

— Možda bi bilo bolje da se ulogorimo van grada — predložio je Holidej.

Teksas ga je pogledala. — Ringo i Stejsi treba da su ovde, zar ne?

Dok je klimnuo glavom. — Po Denverovom iskazu jesu. — Oslonivši se rukom na kuk pogledao je niz saluna u glavnoj ulici. Bilo ih je šest: „Zlatna kocka“, „Srećni keč“, „Palata“, „Srebrni dolar“, „Putnikov odmor“ i „Duga grana“. — Na firmama ne vidim njihova imena, ali to ne znači mnogo. Mogli su da kupe salun i da zadrže ime ranijeg vlasnika.

— Onda da potražimo biro za promet nekretnina — predložila je ona i Dok je klimnuo glavom.

U Albaniju je bilo mnogo trgovačkih posrednika za promet stoke, ali bilo je teško naći čoveka koji se bavio prometom nekretnina. Holidej je zaustavio jednog vođu dogona stoke koga je poznavao i ovaj mu je rekao kako da nađu jedinog posrednika u Albaniju.

Posrednik je živio u maloj kući na kraju ulice i zvao se Halaj. Nije mu bilo teško da se priseti poslednje prodaje saluna.

— Da, nije bilo mnogo prodaja u gradu — rekao je s irskim naglaskom. Uzeo je svoj dnevni protokol. — Evo, „Srebrni dolar“. Pre tri nedelje. Elmos Pekl prodao je

gospodi Rajanu i Pleteru. — Pogledao ih je s osmehom. — Jeste li to želeli da saznate.

Holidej je pogledao mladu ženu i video razočaranje na njenom licu. — Možda koriste druga imena. — Bila bi ludost da koriste stara imena.

Ona je duboko uzdahnula i klimnula glavom. — Pretpostavljam da ste u pravu. Ali, ja ću ih svakako prepoznati!

Holidej je znao da je to tačno; no, s obzirom na buku i glasove u salunima nije mu se svidala pomisao da mladu ženu povede radi prepoznavanja gospode Rajana i Pletera. No, izgledalo je da nema mnogo izbora...

Posrednik za promet nekretnina ponudio im je štalu odmah iza njegove kuće i Holidej je to prihvatio. Zahvalili su mu i pošto su smestili konje pošli u grad, žena noseći pušku u ruci. Dok su hodali ka glavnoj ulici Holidej je osluškivao galamu i mrštio se.

— Čujte, bilo bi najbolje da pođem sam — rekao je pre nego što su stigli do raskrsnice. — U salunima vri i tamo nije mesto časnoj i poštenoj ženi. Nemamo garancije da će Rajan i Pleter biti tamo i ja bih sam bolje mogao da pronjuškam. Dajte mi njihov opis i ja ću brzo saznati da li su to Ringo i Stejsi vlasnici „Srebrnog dolara”.

Žena ga je ozbiljno pogledala. — I ako jesu?

Holidej je slegnuo ramenima. — Onda ćemo morati da zaigramo na sve ili ništa, kako mi se čini.

Ona je zastala u hodu i zagledala mu se u oči. — Želim da ih pobijem svojom rukom — rekla je ozbiljno. — Za to mi nije potrebna ničija pomoć. Vi ih samo identifikujte, a ostalo prepustite meni.

— Ne budite ludi. U takvim stvarima ja imam više iskustva od

vas. Izgubićete život i mada vi smatrate da to nije važno, to je u ovom momentu ipak važno, jer su Kejn i još jedan zlikovac još uvek daleko... Vi ostanite u naselju, idite preko u onu trgovinu odećom ili u neku drugu trgovinu, bilo gde. Ja ću ih identifikovati i ako budem mogao izvući ću ih napolje. U suprotnom, moraću da postupim onako kako situacija bude nalagala.

Ona je shvatila da je to što je rekao sušta istina.

— Ja idem u trgovinu mešovitim robom — rekla je i kada joj je Dok pružio nešto novca ona je odmahнула glavom. — Ne.

— Treba da znate da se ništa ne deli besplatno — rekao joj je pustolov blago i tutnuo joj novac u džep košulje. — Ako ništa drugo, kupite još metaka za vaš revolver.

Teksas je prestala da se protivi i otpratila ga je pogledom do trema ispred saluna. Primetivši je, nekoliko kaubojja počeli su da mauču kao mačkovi.

— Možda bi bilo bolje da vas otpratim preko — predložio je Holidej osvrnuvši se.

Ona je samo prezrivo napućila usne i uputila se preko ulice izbegavajući konje, vozila i pijance. Odgurnula je jednog pijanog kaubojja koji je pokušao ispred trgovine da je rukom uhvati i odmah zatim ušla u trgovinu. Sa trema ispred saluna Holidej je razabrao njenu siluetu kroz zaprašen prozor trgovine i osmehnuvši se s vrata joj mahnuo, a onda se probio kroz grupu dokoličara i odgurnuvši leptir vrata ušao u salun.

Salun je bio krcat ljudima, a buka nepodnošljiva. Jedan salunski snagator lupao je u jednom uglu dvojicu kaubojja glavom o glavu. Dve salunske zabavljačice su se svađale i grebale rukama, a sve to posmatrao je jedan pijani kauboj

sa blaženim izrazom na licu. Najveća gužva bila je oko šanka gde je oznojeni konobar trčao s kraja na kraj da udovolji gostima.

Burnog kretanja bilo je i na balkonu. Masa ljudi silazilo je i penjalo se uz stepenice, a jako našminthane salupske gerle raširenih ruku dočekivale su polupijane goniče. Na kraju donje odaje nalazila se jedna prostorija sa spuštenim zavesama ispod lučnog alkova. Dva snažna čoveka stajala su svaki sa po jedne strane i čuvali ulaz. Mr. godnim pogledom pozdravili su Holideja kada je ovaj prišao i pozdravio ih.

— Unutra se kocka?

— Privatna stvar — rekao je jedan.

— To je najbolje — prihvatio je Holidej. — Čuj čoveče, trezan sam i imam nekoliko stotina dolara koji me svrbe u džepu.

Stražari su izmenjali poglede, jedan je slegnuo ramenima, drugi je zadigao zavesu i Holidej je namignuo i ušao unutra. Odaja je bila dugačka i uzana, a zidovi do polovine oblepljeni masnim tapetima, dok je ostatak zida bio izbrazdan rupama od kuršuma zarecima noževa i drugim nepisanim protestima ljudi koji su tu za kockarskim stolom izgubili sve što su imali. No, u odaji je bilo daleko tiše nego u samom salunu i Holidej je računao da je to možda zbog kameno strogih lica čuvara na vratima.

Tu su bili stolovi za faro, jednoruki džek, jedan mali rulet i sasvim pozadi sto za poker. Dok je ugledao Ringo Kida koji je delio za stolom. Nije bilo nikakve zabune da je to on, mada je Ringo nosio čistu belu košulju sa tankom mašnom i preko toga svileni prsni sa cvetićima. U prstima je držao dugački cigarilos. Emili Svenborg ga je videla obraslog u bradu i pr-

ljavog, ali je zapazila toliki broj detalja na njegovom licu da ga je bilo sasvim lako prepoznati. Imao je mali zvezdast ožiljak ispod levog oka i bradavicu ispod nosa.

Korakom dokoličara Holidej je prišao i posmatrao igru skoro dva desetak minuta pre nego što je jedan od igrača odbacio karte iz ruku i psujući ustao rekavši da mu je svega dosta.

Holidej je stavio ruku na naslon njegove stolice što je bio nepisan zakon da zauzme njegovo mesto. Ostali za stolom, njih petorica pogledali su ga sa dosadom svi izuzev Ringa; on je pažljivo odmerio pustolova kada se ovaj spustio na stolicu.

— Ja sam Rajan — rekao je držeći cigaru u zubima. — Suvlasnik. Za ovim stolom najmanji ulog je pet dolara.

— To mi sasvim odgovara — rekao je Holidej ne predstavljajući se, ali je sedajući stavio ispred sebe nekoliko zlatnika od dvadeset dolara kao i nešto sitnog novca. — Ko deli?

Ringo je gurnuo špil karata do Holideja. — To je privilegija novog igrača.

Holidej je promešao karte, jedan igrač je presekao i deljenje je počelo. Kada je razgledao svoje karte koje su bile prilično loše, obratio se Ringu ne dižući glavu da ga pogleda.

— Suvlasnik kažete. A koliko ortaka imate?

— Jednog — promumlao je Ringo odbacujući dve karte. — Dajte mi dve.

Holidej je podelio onoliko karata koliko su mu igrači tražili, za sebe je uzeo svih pet novih što je na Ringovo lice navuklo zao osmeh i onda stavio nešto novca na sredinu.

— Tri za otvaranje.

Kada je krug licitiranja završio do Holideja, njegov početni ulog popeo se mnogostruko više. No, da bi video šta ko ima u rukama on je platio.

Ulog je odneo Ringo bezizraznog lica dok je novac privlačio sebi.

— Vi ste Rajan — rekao je Holidej. — Ortak se sigurno zove Pletter.

Ringo ga je oštro pogledao i ruka mu je zastala iznad gomile novca. — Pa šta?

— Pitam se gde je on.

— Zašto?

— Voleo bih da ga vidim.

— Još jednom pitam, zašto?

Ostali su ih sada zainteresovano posmatrali. Izgleda da su svi naslućivali da u Holidejevim pitanjima ima nešto više od obične radoznalosti. Rajan je očigledno bio sve nervozniji.

Holidej se lukavo osmehnuo. — Pa, želeo sam da vidim da li on odgovara opisu koji sam dobio za Buta Stejsija kao što vi odgovarate opisu Ringo Kida.

Ringo je ostao kao skamenjen. Igrači su brzo poustajali od stola. Tu više nije bilo nikakve zabune, obračun je bio na pomolu. Već u istom ovom trenutku...

Kid Ringo je pažljivo spustio karte na sto i vodnjikavim očima zmijski pogledao Holideja.

— Ne poznajem vas — rekao je promuklo.

— Ni ja vas — odgovorio je Holidej raspoloženo. — Ali dobro znam Emili Svenborg.

Izraz Ringovog lica ostao je tup. To ime nije mu ništa značilo.

— Ona je isplivala iz reke u koju ste je bacili Ringo. Našla je svog mrtvog muža i bebu. Živa je i žudi za tvojim skalpom prljavi kukavni kučkin sine!

Ringo je ostao nepomičan još sekundu, a onda se sto odjednom

prevrnuo i cela ploča poletela je na Holideja. Bio je to neki mehanizam posebno napravljen za takve situacije i verovatno se aktivirao pritiskom noge. Holidej je bio spreman uprkos svom bezbrižnom ravnodušnom izgledu, ali ovaj Ringov potez ipak nije očekivao. Bacio se u stranu da bi izbegao udar teške pištolje i istovremeno se mašio revolvera, ali je Ringo bio brz i priskočio pre nego što je Doku to uspeo. Stražari su uleteli unutra kada je Ringo dokačio pustolova vrhom čizme po ramenu i ovaj se otkotrljao do zida. No, Holidej se brzo digao pre nego što je Ringo uspeo da uzmakne i da ga prepusti čuvarima. Sa dva munjevita udarca Holidej je uspeo da ga ošamuti i onesposobi i okrenuo ga kao štit prema stražarima koji su jurnuli unutra sa naperenim revolverima. Holidej je zavitlao Ringa na prvog stražara koji je od sudara sa Ringovim telom posrnuo unazad, a onda izvukao svoj „kolt” i udario njime drugog čuvara po licu. Ovaj se stenjući srušio na zemlju.

Holidej je priskočio Ringu, digao ga sa zemlje i gurnuo ga kroz odškrinute zavese u glavnu odaju saluna. Neko je viknuo i opalio, a još jedan stražar bacio se prema njemu. Holidej je munjevito opalio i ovaj je kriknuo pogođen u rame. Kroz viku i vrisak žena Holidej je pogledao oko sebe tražeći put za izlaz.

Dograbilivši Ringa za okovratnik košulje, Holidej ga je protresao kao pacova. Ringo je bio siv u licu i jadnog izgleda. Holidej ga je još jednom ošinuo pesnicom po raskravljenim usnama.

— Stejsi! Gde je Stejsi?! — Ciknuo je kroz zube.

U tom trenutku leptir vrata su se sa treskom otvorila i Holidej se okrenuo i ugledao Teksas sa puškom

u ruci. Bežeći u zaklon, konobar za šankom joj je izbio pušku iz ruke što ona usredsređena na Ringa nije ni primetila. Holidej je u Ringovim očima primetio zgranutost i izraz prepoznavanja i Ringova ruka pošla je ka futroli za revolver. Zenina ruka pružila se ka njenom revolveru, ali Holidej je već procenio da je taj pokret suviše spor.

Ringo je zaškrgutao zubima i bacio se unazad okrećući revolver prema Holideju koga je ocenio kao trenutno veću opasnost. Holidej ga je ustreljio sa dva hica ne mičući naizgled ni jednim delom tela sem palcem i kažiprstom. Udar teških tandadi odbacio je Ringa unazad delić sekunde pre nego što je žena izvukla svoj revolver. Ona je dobacila Holideju besan pogled, a onda hitro pogledala gore gde se nešto kretalo.

Duž galerije neko je bežao prema izlazu, gurajući se kroz gomilu gostilju i žena Holideju se lice tog čoveka učinilo poznato, a istog časa mlada žena je digla revolver obeima rukama, brzo nanišanih i lica tvrdog kao kamena maska opalila nekoliko hitaca od kojih su neki promašili i zarili se u tavanicu ili otkinuli komade iverja s ograde galerije, ali su neki pogodili cilj i begunac se grčevito trgao i poskočio kao lutka od krpa. U samrtnom grču je pao na ogradu galerije, presamitilo se i njegovo telo polelo je kao ubijena ptica u prostorijsku ispod galerije. Begunac je pao na leđa i ostao nepomičan, raširenih ruku otvorenih usta i širom otvorenih očiju.

Mlada žena se okrenula bezizraznog lica bez ijedne reči. Izustila je samo kratko.

— Stejsi.

Pustolov je klimnuo glavom. To je bio razlog zašto mu se taj čovek činio toliko poznat; opis koji

mu je pre ulaska u salun Emili dalio bio je izvanredan.

Mlada žena je napunila prazan magacin svog revolvera i Holidej je bio zadivljen njenom sigurnošću i mirnoćom. Kleknuo je pored Kid Ringa.

— Još je živ — rekao je i njegov glas se sada jasno čuo, jer su buka i kaos u salunu bili prestali. Žena je za trenutak kleknula pored njega. Sa nekoliko oštih šamara po Ringovom licu pokušala je da ga povрати iz samrtničke polusvesti. Ringo je zastenjao i Holidej ju je zgrabio za ruke.

— Huljo! — prosiktala je Teksas Ringu u blede, zgrčeno lice. — Gde su se raširile i nešto kao saznanje klupka? Već sam ubila Denvera i maločas Stejsija i kunem ti se da ćeš u mukama umreti ako ne...

Holidej ju je blago prodrmusao za ruku. — Stanite! — presekao ju je i ona ga je pogledala iskolačnim očima. Onda se Dok obratio Ringu. — Vidiš i sam kako s njom stoji stvar Ringo. Hoćeš da joj dam moj lovački nož i da je pustim da te sredi...

Ringove iskolačene oči još više su raširile i nešto kao saznanje straha sevnulo je u njegovim staklastim samrtničkim očima. Počeo je da miče krvavim usnama.

— Kole... man. — Izustio je promuklo.

Rekao je još nešto, ali to drugo bilo je nerazumljivo i isprekidano nizom krkljavih šumova. Onda se Ringo zgrčio i poslednja reč ostala je zagušena u njegovom grlu, a glava mu je mlitavo klonula na jednu stranu.

Holidej je palcem zabacio šešir na potiljak i pogledao mladu ženu.

— Gotov je.

Ona je ustala i gnevno se probila kroz gomilu da bi kleknula po-

red Stejsija. Kada je i Holidej prišao ona je ustala razočaranog lica.

— Mrtav je — rekla je sa žaljenjem.

— Nije čudo! — odgovorio je Holidej.

Zatim se osvrnuo oko sebe i primetio da se nekoliko čuvara saluna nešto dogovaraju. Zgrabio je ženu za ruku i klimajući glavom onima oko sebe digao sa poda njenu pušku i pošao ka izlazu.

— Čini mi se da je vreme da se izgubimo — rekao je pružajući joj pušku.

Ona je shvatila njegovu nameru i pošla za Dokom koji je izlazio držeći revolver u ruci. I žena je držala revolver na gotovs i gomila se otvorila. Našavši se na ulici, Holidej je potrčao, zavio u prvu sporednu ulicu i krivudajući i skrećući kroz nekoliko sledećih uličica i preko nekog proplanka, odveo ih do uličice u kojoj se nalazila kuća posrednika u prometu nekretnina.

Oboje su se žurno uputili tamo.

— Šta je Ringo mislio? — rekla je Teksas zadihano. — Šta je mislio kada je rekao „Koleman”? Ko je to?

— Postoji jedan grad sa tim imenom na nekoliko dana jahanja odavde.

Ona je zastala u hodu i namrštila se. — Mislite li da nam je rekao da se tamo nalazi Kejn? Ili Bak Gentri?

— Ne znam, Teksas. Jedini način da to saznamo je da odemo tamo i sami proverimo. A mislim da bi bilo dobro da što pre sa nogu stresemo prašinu ovog grada.

Ona se složila i dvadesetak minuta kasnije oni su sporednim ulicama napustili grad, napravili krug oko njega i pojahali dugim putem koji je vodio ka stočarskom gradu Kolemanu.

VIII

Prvog dana po odlasku iz Albanija kada su konje iz trka usporili u lagani hod i skrenuli ka jugu, pravcem koji je vodio za Koleman, mlada žena je bila vrlo ćutljiva.

Holidej nije počinjao razgovor puštajući je da ostane sama sa svojim mislima. Nije imao ni najbližu predstavu o tome šta bi se moglo kovitlati u njenoj glavi. Pošto su izašli iz grada i udaljili se na bezbedno rastojanje ona se za izvesno vreme izdvojila doviknuvši mu da nastavi put i da će ga ona kasnije stići. Pretpostavljao je da je negde između pešćanih duna povraćala, jer kada se vratila i pridružila mu se bila je vrlo bleđa u licu, a oči su joj bile duboko upale u očne duplje. Ali, ona sama ništa nije rekla a on nije hteo da joj postavlja suvišna pitanja.

Najverovatnije da je to bila reakcija na krvavi obračun i prizore na koje još nije bila naviknuta. Znao je po tome da još uvek nije toliko tvrda koliko je želela; ali znao je takođe i to da je bila odlučna da se to ne primeti...

Trgao se i mahinalno rukom mašio za revolver kada je njen revolver „smit-veson” odjednom pripucao. No, odmah se pribrao i odahnuo s olakšanjem videvši da gađa jedan kaktus i da kuršumi odbijaju širok mesnat list uz hruškav šum probijanja kuršuma kroz mesnato tkivo kaktusa. Konačno je list otpao.

Dok je punila revolver Holidej je rekao. — Nije loše. To jest ako ste nameravali da otkinete onaj list.

— Jesam, to sam htela — potvrdila je ona. — Ali, promašila sam cilj sa prva tri hica. Pokušala sam da brzo potegnem ali nisam uspela da dovoljno brzo nanišanim. Pretpostavljam da bih do sada bila mr-

tva da je taj kaktus bio čovek koji se spremio da puca na mene.

Holidej je ozbiljno klimnuo glavom. — Verovatno da je tako. Ono danas sa Kid Ringom bili ste suviše spori.

— Dobro, to priznajem i hvala vam što ste se umešali i spasili mi glavu. U prvom momentu bila sam ljuta, jer sam želela da ga ja lično pošaljem na onaj svet, ali u stvari znam da bi me on ubio pre nego što bih uspeła da nanišanim i pristisnem okidač.

— Morate se usredsrediti na cilj gde želite da pošaljete metke iz vašeg revolvera — rekao joj je Holidej. — Pretpostavljam da se više neće ponoviti situacija slična ovoj i da više nećete morati da pokušate da potegnute revolver brže nego neki od njih. Prema tome, ja bih se ostavio brzine. Trebalo bi da vežbate gađanje u cilj. Tako biste imali više šanse da se u pucnjavi izvučete živi.

Ona je zamišljeno napućila usne. — Znam da je to što kažete razumno, ali ja bih želela da naučim da brzo potežem. Konačno, vi nećete uvek biti uz mene, sve ima svoj kraj. Vi ste nezavisan čovek imate svojih poslova i interesa i jednog dana krenućete svojim putem, a možda će proći godine pre nego što nađem poslednjeg ubicu. Prema tome, ja moram biti spremna. Nije verovatno da ćete vi sve te godine biti uz mene i zato želim da budem ne samo precizna već i brza.

Holidej je morao sebi da prizna da je njeno razmišljanje logično.

Sledeće večeri kada su se ulogirili Holidej je zatražio da mu da svoj opasač sa revolverom i pažljivo ga pregledao. Vratio joj ga je da ga ponovo pripaše i stavio revolver u futrolu. Isprobao je kako leži i kako se vadi iz futrole. Onda

je pokušao sa futrolom blago nagnutom napred i sa nešto drukčijim položajem na pojasu. Zaključio je da je bolje ako futrola stoji malo napred i da revolver bude donekle iskošen od boka ka trbuhu, a da cev pod uglom štrči napolje i malo ulevo.

Holidej je slučajno kod sebe imao jaku iglu, komad kanapa i pčelinjeg voska koji je ponekad nosio sa sobom radi sitnih opravki na uzdi ili drugom delu opreme što je bilo neophodno kada čovek dugo boravi u divljini daleko od naselja i ljudi koji mogu pružiti takve usluge. Jednom mu se desilo da je zbog prekinutog kolana zamalo izgubio život i od tada je pri svakom putovanju nosio sa sobom taj nužni deo opreme.

Holidej je namestio futrolu u nov položaj na opasaču i dodao komad tankog kaiša koji se mogao prebaciti preko obarača i služiti kao osigurač obarača, a istovremeno i kao držač revolvera, s obzirom da je sada ležao u futroli skoro horizontalno.

Devojka je pripasala opasač i pokušala da izvuče revolver. Prvih nekoliko puta to joj nije uspelo i potez rukom izgledao je trapav i zamalo što nije ispustila revolver. Nije bila naviknuta na taj položaj i mesto revolvera. Ali, ona je ostala uporna i posle pola sata vežbe uspevalo joj je da skoro svaki put glatko izvuče revolver iz futrole. Posle još pola sata nije bilo promašaja i revolver je svaki put za tren oka bio u njenoj ruci. Pokušala je zatim da to izvede iz početnog položaja sa skrštenim rukama i posle izvesnog vremena polazilo joj je glatko za rukom da pokretom palca makne kaišić sa obrača, i izvuče revolver. Sa još nešto uporne vežbe polazilo joj je za rukom da to izvede skoro munjevito brzo.

— To je dobro — rekao joj je Holidej — ali pokušajte da pri potezanju revolvera zauzmete zgrčen, čučajući stav kako biste smanjili metu protivniku. Nemojte čučnuti pre nego što povučete revolver već tek kad je oružje izvan futrole — savetovao ju je Holidej. — Razmaknite malo noge, i time ćete stvoriti sebi čvršći oslonac, a onda levu ruku zabacite unazad da ne biste izgubili ravnotežu; taj pokret vam je kontrabalans za pokret desnom rukom kojom vadite revolver.

Ona ga je slušala i vežbala svakog dana dok su jahali prema Kolemanu.

Koleman je bio manji grad od Albanija i ni približno tako haotičan. Nije u njemu bilo jurcanja po ulicama, tuče i pucnjave. Verovatno zbog toga što je u gradu postojala rendžerska stanica i mada je u njoj posadu sačinjavalo samo dva čoveka, to je bilo dovoljno da se na ulicama održe red i mir. Dužnost rendžera bila je ne samo da paze na red i mir u gradu i striktno poštovanje zakona na ulicama, već je njihova obaveza bila proveriti žigova na stoci i stočnih pasoša za krda koja su tuda prolazila na putu prema severu. Oni su takođe vodili računa i o stočnim bolestima. Ovaj deo posla rendžeri su proširili i na obližnje rančeve i Holidej je zbog toga računao ako neko zna nešto o novim naseljenicima ili ljudima koji su došli u tu oblast onda bi to trebali da budu rendžeri iz gradske rendžerske stanice.

Holidej nije poznavao ni jednog od njih, ali to nije bilo od značaja. Obojica su ga znali po čuvenju i smatrali su za čast da mu nešto pomognu.

Narednik po imenu Rolings pozdravio je Holideja i kada je čuo njegovo ime pozvao ga da sedne.

— Nismo se nadali da ćete doći

u ovaj kraj mister Holideje, ali svejedno, učinimo sve što možemo za vas. Što se tiče obaveštenja došli ste na pravo mesto.

Holidej je zadovoljno klimnuo glavom. — To sam i mislio. Misis Svenborg i ja interesujemo se za dvojicu kriminalaca koji su se možda pojavili u ovom kraju. Verovatno da ste čuli za njih: to su Larami Kejn i Bak Gentri? Šta kažete?

— Ja znam Kejna — odgovorio je narednik. Njegovo pravo ime je Vali. Visok je, čvornovatih kostiju sparuašenog lica tako da mu čovek može dati između trideset pet i pedeset godina. Pogledom koji je prodirao kao svrdlo pogledao je Holideja i mladu ženu. — Video sam ga kada je u Red Klaudu u Montani u toku obračuna s organima reda ubio jednu ženu. Ja sam tamo bio šerifov zamenik, ali sam bio lako ranjen u glavu i ležao sam na ulici deset stopa daleko od revolvera. Da sam se pomerio on bi me prostrelao kuršumom kroz glavu. Lice mi je bilo krvavo pa je mislio da sam mrtav. To je zlikovac nad zlikovcima.

— I ja ga znam — rekao je drugi rendžer. — Znam i Gentrija. Obojica su učenjeni na Severu. Nisam znao da su krenuli daleko u ovom pravcu.

— Desila se velika pljačka vojničkih plata, gore u Montani — objasnio im je Holidej. — Sigurno im je tamo postalo previše vruće pa je cela banda digla rep i otperjala na jug. S njim su bili još trojica; Denver, Kid Ringo i But Stejsi, ali sva trojica su sada mrtvi.

Narednik je tiho zviznuo, a onaj drugi rendžer je samo digao obrve i sa mnogo više poštovanja pogledao Doka Holideja.

— Misis Svenborg je ubila Denvera i Stejsija — dodao je na to

Holidej i ovaj put obojica rendžera nisu mogli da prikriju svoje zaprepašćenje. — Oni su ubili njenog muža i njenu malu bebu. Ona sa Kejnom i onim drugim lupežom imala lični obračun i zbog toga bismo želeli da dobijemo sve podatke o njihovom kretanju koje možemo naći. Zbog toga bismo vam bili veoma zahvalni ako biste obojica dobro razmislili i pokušali da se prisjetite svega što o njima znate. Najverovatnije je da sada koriste neka druga imena — dodao je Holidej.

Narednik rendžera je lagano ali odlučno odmahnuo glavom. — Ne, smeo bih da se zakunem da ti ljudi nisu u ovoj okolini, madam. Val i ja smo se tek nedavno vratili sa redovnog obilaska okolnih rančeva i sigurno je da tamo nismo videli nikoga ko bi odgovarao tom opisu. Prepoznao bih Kejna sasvim sigurno samo kad bih ga video, bez obzira na to koje ime trenutno nosi. Gentri bi mi možda i promakao, ali ako bih bio malo oprezniji i sumnjičaviji najverovatnije da bih i njega primetio.

— A šta vi kažete? — zapitao je Holidej Valisa.

Rendžer je odmahnuo glavom. — Žao mi je što moram da kažem, ali mislim da od njih u ovom kraju nećete naći ni traga ni glasa. A priznajem da bih mnogo voleo da ih nadete. — S iskrenim žaljenjem ponovo je zavrteo glavom. — Mnogo bih voleo da mogu da vam pomognem, gospodo.

Brižno nabranog lica i čvrsto stisnutih usana mlada žena je pogledala Holideja. — Ali, Ringo je sasvim jasno rekao Koleman!

— Da, slažem se s tim ali prihvatam kao tačno i ovo što ovi ljudi kažu.

— Dobro, onda ću sama pogle-

dati po okolini! — rekla je Teksas tvrdoglavo.

Rolings je prstima začesljao svoju prosedu retku kosu. — Za to ćete utrošiti mnogo dana u jahanju, misis Svenborg.

— Mislite li da mi je to važno? — zapitala je i rendžer je lako porumeneo od njenog oštrog tona.

— Može biti da nije mislio na grad — rekao je Valis iznenada i svi troje su ga zainteresovano pogledali. — Taj Ringo. Može biti da je rekao „Koleman“, ali možda nije mislio na ovaj grad. Možda je mislio na nekoga ko se zove Koleman...

— Mislite da je imao na umu ime kojim se Kejn sada služi? — rekla je žena nestrpljivo, očigledno u želji da hvata pticu u letu. — Da! To je vrlo moguće mister Holideje, ako Kejn i Gentri nisu ovde onda je to verovatno pravo rešenje.

— Čekajte čekajte? — rekao je Holidej. — Dajte da malo razmislimo o tome. Mi smo ga zapitali gde se Kejn nalazi. Ringo je na to rekao „Koleman“.

— Ali, on je bio na samrti! Bio je preplašen, užasnut! Jedva da je uopšte mogao da govori! Možda je samo pokušavao da nam kaže da je Koleman ime kojim se sada Kejn služi! — rekla je ona živahno. — To mi zvuči dosta logično. Možda uopšte nije znao gde je Kejn, a ipak je hteo da nam da neki putokaz!

— Možda. Ali, kada smo mislili da nam je time rekao ime grada i to nam je izgledalo logično i razumno. Koleman je samo nekoliko dana jahanja južno od Albanija... — Dok se obratio Rolingsu. — Da li je ovde bilo neke kupoprodaje saluna? Ili možda kupovine rančeva?... u poslednje vreme.

Rolings je izgledao nesiguran. ☹

To bih morao da proverim u birou za prodaju nekretnina. Ali, čak i ako je bilo takvih kupoprodaja, ipak smo sigurni da u gradu nema ni jednog čoveka koji bi odgovarao Kejnu i Gentriju.

Na licu Emili Svenborg ukazao se izraz klonulosti.

— Ako nam je rekao ime koje Kejn koristi, onda to možda stvarno nema nikakve veze s ovim gradom — rekao je Holidej posle kraćeg razmišljanja. — To onda znači da bi mogao biti bilo gde u Teksasu. Ili čak možda u Meksiku, pod tim imenom.

Mlada žena je odlučno stisnula usne.

— Ja ću ga ipak naći!

— Čujte, postoji ipak jedan način da prilično brzo saznamo da li je neko s imenom Koleman kupio neki ranč ili bilo kakvo drugo preduzeće u Teksasu — rekao je Holidej i Teksas ga je pogledala ne bez čuđenja, otvorivši pri tom usta kao da očekuje da će joj on odmah sve reći. — Holidej je duboko uzdahnuo. — Ja sam prilično dobar sa komandantom redžera u Ostinu i mislim da bi mi učinio uslugu ako bih mu odavde poslao telegram i zapitao za informaciju o nečem takvom. Za njega ne bi bilo teško da preko svojih ljudi sazna da li je izvršen promet nekog biznisa ili bilo šta drugo, a stoji u vezi s imenom Koleman. Pretpostavljam da bismo za nekoliko dana mogli dobiti odgovor.

— Onda to učinite, molim vas!

— rekla je Teksas molećivo. — Najviše od svega mrzim da čekam, ali ovoga puta možda bi to vredelo. U međuvremenu, ja bih obišla ovaj kraj i lično proverila nisu li oni možda ipak tu.

Oba rendžera su sa dosadom prevrnuli očima i pogledali Holideja a ovaj je bespomoćno slegnuo rame-

nima; hteo je da im kaže da je mlada žena takva, tvrdoglava i uporna i da u tom pogledu ništa ne može da učini da izmeni njenu odluku.

— A ako dobijete negativan odgovor? — zapitao je Rolings.

Holidej je mirno pogledao Teksas u oči.

— Onda ćemo po mom mišljenju biti u ćorsokaku.

— Vi ćete možda biti u ćorsokaku — rekla je ona ozbiljno i izazovno prešla pogledom po svoj trojici — Ja ću nastaviti da tragam dok ih ne nađem.

Oni nisu ništa odgovorili. Očigledno da ni jedan od njih nije bio navikao da vidi takvu gvozdenu odlučnost u tako krhkom telu kao što je bila Emili Svenborg.

IX

Slučaj je hteo da sutradan po odlasku Holideja, i Emili Svenborg Džoni Kato bude prebačen iz Amarila u Ostin. Tačno rečeno tog dana je krenuo na put koji je s obzirom na njegovo stanje trajao izvanredno kratko. Želeći da privuče što veći broj putnika „Vels Fargo“ kompanija pustila je u saobraćaj nov tip dilažanse sa dvostrukim gibnjevima i novim sistemom amortizovanja neravnina na putu, pa se Džoni i pored protivljenja lekara, ukrao na dilažansu i za dva dana stigao do krajnje stanice železnice. Odatle je u udobnom vagonu za još dva dana stigao do Ostina gde je smešten u bolnicu. Komandi rendžera odmah je podneo usmeni izveštaj u kome je istakao Holidejevu zaslugu za spasavanje njegovog života i za likvidiranje bande braće Megoven. Što se njega ticalo slučaj Megoven bio je završen.

Ali, za Holideja kraj braće Megoven bio je tek početak nove avantu-

re. To za Džonija nije bila tajna ali za kapetana rendžera jeste. Bio je iznenađen kada je primio telegram kojim se sa stanice u Kolemanu sa potpisom imena Dok Holidej traži od njega nešto neuobičajeno. Holidej je od njega tražio određene podatke i pošto zahtev nije bio zvaničan, to jest od nekog zvaničnog organa, on bi ga možda stavio u fioku i pored njegove naklonosti za romantičnog pustolova. Za kapetana rendžera nije postojalo mešanje privatnih i zvaničnih poslova.

Ali, desilo se da je tog jutra u Katoovu sobu u bolnici svratio telegrafista Mos koji je znao za Katoovo prijateljstvo sa Holidejem, pa je Katou doneo kopiju telegrama upućenog štabu rendžera. Pošto je sa svojim prijateljem izmenjao uobičajene fraze koje se govore bolesnicima, Mos je iz džepa izvadio poznati žuti obrazac telegrama i ustavši sa svoje stolice pored kreveta, na kome je sa nogom u gipsu ležao Kato, spustio ga na njegov noćni stočić pored jednog romana o avanturama nekog indijanskog izvidnika kojim je rendžer ubijao dosadu u časovima samoće. Kato je digao obrve i zapitao.

— Šta je to?

— Telegram od Holideja, Džoni — rekao je Mos. — Juče ujutro je stigao u komandu i ja sam ga predac kapetanu.

Kato je brzo preleteo pogledom po obrascu.

„Hitno stop potrebne informacije o nedavnim kupoprodajama nekretnina i biznisa bilo gde u Teksasu u kojima je uključeno ime Koleman stop iskoristite sve moguće pogodnosti stop odgovor na stanicu rendžera u Kolemanu Teksas stop Dok Holidej.”

Kato je pogledao telegrafistu. — Hvala Erni. Kažeš da si ovo dao kapetanu?

Mos je klimnuo glavom. — Još juče ujutro, ali nisam stigao da ti juče donesem kopiju, jer sam bio zauzet.

— Je li kapetan nešto preduzeo? — zapitao je Kato?

— Koliko znam nije. A ako je hteo da pošalje telegrame u naše baze širom Teksasa onda bih ja to morao da znam pošto sam sve vreme bio na dužnosti.

Kato se zamislio i prstima zadovoljavao po usnama. Zatim je pogledao Mosa. — Ovo je hitno. Ako kapetan do sada nije ništa preduzeo onda verovatno neće ni preduzeti.

Mos je klimnuo glavom. — Najverovatnije da je tako.

— A ja ne mogu da dopustim da Holideju ne pružimo pomoć — rekao je Kato. — Ja sam njegov dužnik.

— Tačno Erni, znao sam da me razumeš i da ćeš mi pomoći. Pomozi mi da ustanem i da odem do onog stola. Napisaću telegrame koje ćeš poslati. Odgovore ćeš doneti meni, samo meni lično. Razumeš?

— Čekaj, čekaj malo — poskocio je Mos. — Šta si to mislio? Da pošaljem telegrame bez kapetanove naredbe.

— Baš to Mose. To je sasvim mala usluga za tvog starog Džonija. Ne zaboravi da se radi o mom ličnom drugu, a ti nećeš dopustiti da tvoj stari prijatelj ne ispuni dug časti.

— Ali Džoni...

Ubeđivanje je nastavljeno još nekoliko minuta, a onda je Mos preko volje pristao da učini lako povredu radnih dužnosti. Petnaestak minuta kasnije izašao je iz Katoove sobe sa nekoliko listova ispisanih poruka koje je Kato želeo da pošalje raznim biroima za prodaju ne-

kretnina širom države Teksas. Telegrami su morali biti označeni kao najhitniji, što je značilo da odgovore treba poslati što pre.

Odgovori od najbližih agencija počeli su stizati u roku od nekoliko sati. Za odgovore iz udaljenijih gradova trebalo je pričekati malo duže, ali Mos se nadao da će i ti odgovori stići do sutra ujutro.

Ali, Erni Mos je bio zabrinut: broj telegrama koji su se slali i stizali u štab rendžera bio je toliko veliki da je po njegovom mišljenju bilo samo pitanje vremena kada će neki od brojnih odgovora promaći pored njega i dospeti do nekog drugog telegrafiste koji će ga, naravno, proslediti redovnim kanalima.

To je opet značilo da će se neki takav odgovor u toku dana naći na pisaćem stolu komandanta rendžera koji će onda hteti da zna po čijem je naređenju raspis poslat i ko je i u koje svrhe tražio obaveštenja o kojima telegrami stižu. A komandant rendžera bio je čovek koji je na svoja pitanja tražio brz i precizan odgovor.

To onda, bar što se tiče Mosa ne bi bilo zgodno i brižni telegrafista je strepeo od kapetanove reakcije...

No ipak, ono od čega je strepeo desilo se...: odmah posle večere te iste večeri!

Kato je bio večerao i vratio se u svoju sobu kada je na vratima odjeknulo žustro glasno kucanje. Naslućujući šta bi to kucanje moglo da znači Kato je nabrao čelo i hrabro rekao „napred”!

U odaju je ozbiljnog lica ušao kapetan rendžera i odmah za sobom zatvorio vrata. Iza njega, na krivini hodnika gde se skretalo u druge sobe, Kato je za trenutak ugledao Ernija Mosa lica crvenog od uzbuđenja.

Rendžer je napravio nevino bezizrazno lice i opruživši se po postelji pokušao da pronađe najpovoljniji položaj. Istovremeno se obratio komandantu rendžera.

— Ne budite previše strogi prema Erniju, kapetane. — To je u sušitni moja greška.

Kapetan ga je netremice pogledao iskolačenim očima. — Tvoja i njegova zajedno. Učinio je ono što ti tražiš, iako je znao da je to zloupotreba dužnosti.

— Ah, vraga kapetane, nije baš tako tragično — rekao je Džoni.

— Dovoljno je tragično već sama činjenica da dvojica rendžera u dosluhu rade nešto iza leđa svojih pretpostavljenih... a da ne govorimo o korišćenju službenog telegrafa za privatne svrhe... i to u čiju korist?

Kato je uzdahnio i klimnuo glavom. — Priznajem krivicu, ali mislio sam da ću time koristiti opštoj stvari. I sada to mislim.

— Misliš, je li? A čemu ja ovde služim? Ti si se poveo za činjenicom da je u pitanju Dok Holidej, je li? Ne kažem da on nije više puta pomogao da se reše nerešivi slučajevi i da je sarađivao sa federalnim šerifom Erpom, ali, on je ipak samo običan pustolov, čak čovek koji često puta živi na rubu zakona. Kockar i pustolov, čovek kome je poker glavni izvor prihoda pored nekih problematičnih zarada i povremenih nagrada za hyatanje lupča, koje predaje vlastima uglavnom mrtve. Ako bi guverner doznao za ovo...

Kato se snuždio. Osećao se neugodno pri pomisli kakve bi posledice mogle proizaći iz njegovog postupka. Ali, bio je uveren da je u suštini postupio dobro i da bi obaveštenje dato Holideju moglo da koristi stvari pravde, zakona i reda.

— U redu, priznajem da postupak

nije bio u skladu sa pravilima službe, ali znate i sami da se mi pokad kad služimo svakakvim sredstvima da dodemo do rezultata. Ako je Holidej tražio neko obaveštenje onda je sigurno bio na tragu nečeg interesantnog. To što on namerava nije protiv zakona. Mislio sam zbog toga da mu treba pružiti šansu.

— Šansu u čemu? — gnevno je procedio kapetan.

— Možda ćete reći da previše navijam za njega, kapetane...

— Ne da navijaš nego si mu toliko privržen da bi bio u stanju da umesto njega odeš na streljanje!

— To bi bilo već previše i to on sigurno ne bi tražio od mene, — nasmejao se Kato.

— Da da, znam sve — rekao je kapetan još uvek ljut. — Šta si hteo maločas da kažeš? Znaš li nešto više za šta mu treba to što traži?

— On je pošao da pomogne nekoj mladoj ženi kojoj je banda Laramija Kejna pobila porodicu. Ali, tu ima nešto što je za nas čak i važnije. Larami Kejn i njegova banda opljačkali su u Montani pošiljku vojnog novca. Ako ih Holidej pohvata, obavio je dobar posao i za nas, zar ne?

Kapetan ga je pogledao ispod oka. Izraz njegovog lica bio je nešto blaži, mada se još uvek nije mirio sa Katoovim prestupom. — Lukav si, lukav. Radiš sve samo da me nadmudriš. I gde je sad taj tvoj Holidej — zapitao je kapetan nešto blaže.

— U Kolemanu. Tamo čeka naš odgovor.

— Naš? — ponovio je kapetan pogledavši Katoa ispod oka. — Opet me navlačiš da i ja prekršim pravila, je li? A ta žena izgleda da je doživela strašnu tragediju? — zapitao je posle kraćeg ćutanja.

— Najstrašniju što se može zamisliti, kapetane. Porodica joj je pobijena, a ona je bila silovana. Kažem vam, da se Holidej nije poduhvatio da joj pomogne, ja bih to učinio, makar s ovako kljakavom nogom. Potreslo me je kad sam video tako krhku nežnu ženu sa tako mnogo hladne surove mržnje u duši. To se videlo u njenim očima... Časna reč kapetane, verujte, nikada nisam video nešto slično. To je nešto zastrašujuće, ako bih mogao da tražim i nađem pravu reč za ono što sam osetio kad sam je video. Niko živ, pa čak ni onaj koji jedva može da puzi, ne bi mogao da odbije da pomogne nekome kao što je ona.

Kapetan je oborio pogled. — Još ćeš me zastideti što sam bio ovako oštar.

Kato se potajno osmehnuo u sebi. — To ne, ali ja bih se stideo ako bih tako nešto prećutao.

— Dobro, u tom slučaju mislim da bi ipak trebalo biti malo elastičniji i pomoći tom Holideju toliko koliko možemo. Ako si već počeo s tim, onda i nastavi. Pošalji mu odgovore koje je tražio ali pazi... — kapetan se ponovo ukrutio i zauzeo strog stav — mene u to nemoj mešati. Ja o tome ništa ne znam, jasno!

Kato se osmehnuo i odgovorio: — Jasno kapetane. — Kada se kapetan okrenuo i pošao ka vratima Katoovo lice razvuklo se u zadovoljan osmeh.

Kada su se Holidej i mlada žena vratili u Koleman sa obilaska rančeva u okolini grada, u rendžerskoj stanici čekali su ih odgovori od Katoa.

Holidej je odlučio da prati tvrdo glavu Teksas u njenom nerazumnom špartanju okolinom Kolemana.

najviše zbog toga što se bojao da bi ona onako nervozna i naoštrena mogla da učini nešto nepromišljeno. No, trebalo je da je ipak bolje proceni.

Mada je bila čvrsto odlučna da se dočepa ljudi koje je tražila, imala je ipak dovoljno razuma i smisla za samokontrolu da pre nego što krene protiv nekoga dobro proveriti i uveri se da li pred sobom ima onu pravu ličnost.

No, sve to jahanje po okolini bilo je uglavnom gubljenje vremena. Tri dana su proveli u sedlima bez ikakvog rezultata. Kao što je narednik Rolings rekao u okolini grada nije bilo nikoga ko bi ličio na Kejna ili Gentrija. Postojala je naravno neka mala mogućnost da se oni skrivaju u brdima, ali za pretresanje tog terena bili su potrebni meseci, pa čak i tada možda bez ikakvog rezultata.

Pri povratku u Koleman po završetku pretrage poslednjeg ranča u okolini, mlada žena je jahala i ćutala i ništa što je Holidej govorio nije moglo da je razveseli. Nije čak imala volju ni da vežba potezanje i pucanje iz svog malog revolvera.

Emili Svenborg je počela da shvata ogromnost i nedostižnost cilja koji je sebi natovarila na pleća.

No, njeno raspoloženje se dramatično promenilo kada joj je Holidej pročitao tekst Katoovog telegrama. Telegram je glasio: „**Kupoprodaja ranča u koju je uključeno ime Koleman odigrala se u Fort Vortu dvadeset drugog avgusta ove godine stop kažnjenik s istim prezime-
nom otpušten iz državnog zatvora krajem juna stop sadašnje prebiva-
lište nepoznato stop ako je potrebno još podataka javite stop ništa drugo vezano za ime Koleman nije za sada poznato stop sa srećom stop Kato.**”

Holidej je bio vrlo zadovoljan time što je pročitao, ali je sačuvao ravnodušno lice kada je digao pogled i pogledao Teksas.

— Kako možemo stići do Fort Vorta? — zapitala je ona.

— Diližansom do Brauninga ili ako ne tako onda na konju. Tamo dolazi železnička pruga, ali može se desiti da ne uhvatimo voz. Onda bismo morali da sačekamo nekoliko dana.

— Ne, ako propustimo da uhvatimo voz nastavićemo dalje na konjima — rekla je Teksas. Dvominila se malo i dodala. — Priznajem da vam je to slanje telegrama vašem prijatelju bila vrlo pametna ideja.

— Nemojte praviti ražanj dok je zec još u šumi — upozorio ju je Holidej. — Može biti da to nije čovek za kojim mi tragamo. Može biti da to ime u krajnjem slučaju nema nikakve veze sa Kejncom ili Gentrijem.

— Ima, sigurno ima — rekla je ubeđeno. — Znam sigurno da ima!

On ju je pogledao pažljivije. — Opominjem vas samo da ne budete suviše razočarani ako nam i ovaj poduhvat ne uspe.

— Ali, mora uspeti! — ostala je ona uporna. — Dvadeset drugi avgust to je termin od pre svega dve i po nedelje! Vreme se potpuno sjaže! Sasvim je izvesno da je Ringo rekao Koleman, i to mora biti da ima veze s ovim Kolemanom iz telegrama. Mora biti da je to taj čovek.

Holidej je lagano zaklimao glavom. — Dobro, proverićemo i to i biću srećan ako ste u pravu. Ali, telegrafisaću Katou još jednom i zamoliću ga da nam pošalje i detaljnije podatke o tom drugom Kolemanu koji je tek pušten iz zatvora. Kad stignemo u Fort Vort ta-

mo će nas verovatno već čekati odgovor.

— A zašto bismo gubili vreme? — zapitala je ona. — Taj ne bi mogao da ima nikakve veze sa našim poslom. On je tek izašao iz zatvora.

— A zašto da ne bi mogao imati veze? On je kriminalac. Poznaje Kejna i Gentrija i na slobodi je već skoro dva meseca. Može biti da ih on negde krije.

Mlada žena je morala da prizna da je tako nešto moguće, ali Holidej je zaključio da su sve njene misli i sve njene nade uglavnom usredsređene na kupovinu ranča kod Fort Vorta.

U tom trenutku on nije imao nikakvo određeno predosećanje bilo za jedno bilo za drugo rešenje i to ga je donekle zabrinjavalo, jer je u takvim situacijama, kad za nešto nije postojalo dovoljno evidentnih dokaza, njegov glavni orijentir bio instinkt koji ga je upućivao šta da odluči.

Ali, ovoga puta njegov instinkt je potpuno zatajio...

Odlučili su da umesto diližansom za Braunvud krenu na konjima nadajući se da će tako pre uhvatiti voz koji je tuda prolazio prema Fort Vortu. Jahali su brzo i svi su izgledi bili da će stići na vreme. Ali, nekoliko milja pre grada na železničkoj pruzi, konj mlade žene izgubio je potkovicu i povredio je nogu o neki oštar kamen prilikom silaženja niz padinu.

Nije bilo druge mogućnosti nego da oboje pojašu Holidejevog konja, a da drugu životinju vode za sobom. Ali, kretanje im je onda bilo mnogo sporije.

Ta sporost i zadržavanje doprileli su da propuste polazak voza i

Emili Svenborg je bila van sebe od očajanja.

— Iznajmite mi nekog drugog konja! — rekla je Holideju. — Jahaćemo za vozom i stići ćemo ga!

Ta ideja uopšte nije bila loša, bar je Holidej došao do tog zaključka pošto je o njenom predlogu malo bolje razmislio. Voz je napustio grad pre jedan sat ali neda-leko od grada postojao je vijugav uspon kroz brda, što je značilo da će voz na tom usponu znatno usporiti brzinu. Bilo je vrlo moguće da jašući brzo stignu voz i ukrcaju se na njega dok se on bude mučio uz padinu. Čovek na železnici im je rekao da u kompoziciji ima devet teretnih vagona i samo jedan putnički, pored poštanskog vagona odmah iza lokomotive. Na Zapadu pak bilo je opšte poznato da teretne kompozicije voze veoma sporo.

— Čini mi se da bismo mogli uspeti, Teksas! — rekao je Holidej. — Hajdemo tamo preko u gradsku štalu.

Vlasnik štale bio je spor u svesti a naročito u razmišljanju, ili se bar pravio da je tako i dugo se češkac po glavi i razmišljao kada mu je Holidej predložio da uzme povredjenog konja u zamenu za jednog drugog odmornog i da razliku u ceni Holidej doplati u gotovom. Holidej je želeo konja koji će znati da se sam vrati nazad do grada i da sa sobom dovede i Holidejevog konja i tražio je od vlasnika štale obećanje da će se o njima brinuti i da će ih čuvati sve dok Holidej ne stupi u vezu s njim.

Bio je to prilično komplikovan poslovni zahvat, odnosno tupoglavi štalar je doprineo da on tako izgleda. Na kraju, Holidej je platio znatno više nego što je želeo, samo da bi posao bio zaključen. Njegov ždrebac bio je takođe umoran zbog

trke do Braunvuda, ali Dok je računao da će izdržati jahanje uz brda. Novi konj mlade žene bila je kobila sa malo krivim ušima.

Brzo su napustili grad i presekli preko strmine ka brdima i brazdi crnog dima zaoranoj u crvenom predvečernjem nebu koja je označavala put teretnog voza koji je već zalazio u brda.

Kada su stigli do podnožja planine, njegov ždrebac je počeo da usporava trk i Holidej se zabrinuo da li će kljuse biti sposobno da se popne uz brdo koje se pred njima dizalo. Deo planine kojim je kompozicija u tom trenutku prolazila bio je u senci i jasno su se videli rojevi varnica koji su zajedno s oblacima dima izbijali iz dimnjaka lokomotive, a uz topot kopita njihovih konja čulo se i njeno naporno brektanje i klizanje točkova po metalnim šinama. On i mlada žena izmenjali su poglede, a onda su poterali konje uz padinu, ona napred, a Holidej za njom.

Na prvoj uzbrdici Holidejev konj je zaostao i on je pogledao naviše i proračunao da će Teksas verovatno bez muke dostići voz. Ali, on sam moraće žestoko da potera svog konja ako je želeo da stigne nadohvat platforme poslednjeg vagona.

Vatra iz dimnjaka parnjače izvijala se prema nebu iznad udaljenih planinskih vrhova, pomešana s oblacima crnog dima. Holidej je video kada se Teksas okrenula i pogledala ka njemu i on joj je mahnuo rukom goneći svog sve umornijeg konja. Teksas je na jednoj krivini stigla kompoziciju i on ju je video kako se izdigla u sedlu; dva tri puta bezuspešno pokušala a onda, verovatno prosudivši da je došao pravi trenutak, ili je to bilo pukim slučajem, Holidej to nije mogao da zpa, pružila ruke prema platformi putničkog vagona i voz

ju je istrgao iz sedla. Za trenutak, Holidej je pomislio da će pasti, ali ona je uspela da se izvuče na platformu stežući grčevito rukom svoju pušku. Holidej se nadao da je pre toga na platformu izbacila svoje putne torbe; nije video sigurno da li je to učinila ili ne.

Voz mu je polako počeo izmicati i Holidej je glasno izustio kletvu; u cvoj fazi događaja najmanje od svega je želeo da ova luckasta žena stigne u Fort Vort sama i pođe u potragu za tim Kolemanom koji možda nema nikakve veze sa Kejnom ili Gentrijem...

No, bila je još jedna šansa da uskoči. Kompozicija je već stizala do kraja prvog uspona. Ako bi presekao padinu mogao ju je stići na prvom delu nizbrdice. Voz će tada ići brže i biće mu verovatno teže da uskoči, ali nije bilo drugog načina da ga stigne.

I njegov mrkov bio je vrlo zadovoljan kada ga je Holidej poterao oko padine, umesto uz padinu i kada je stigao do mesta gde je počinjala nizbrdica pored kompozicije koja je već tutnjala pored njega. Holidej nije pretpostavljao da pružga zavija u tako oštrom luku i zamalo što nije naleteo na kompoziciju. Skrenuo je svog konja malo u stranu i usmerio ga uporedno sa kompozicijom i putničkim vagonom koji se ljuljao i klopao na šinama. U nekoliko sekundi odvezao je svoje bisage sa sedla i hitnuo ih na mračnu platformu vagona, piniše sačekala da mu pomogne... tajući se zbog čega ga mlada žena zatim je izvukao pušku iz futrole na sedlu, oslobodio noge iz uzengija i nagnuvši se na stranu uhvatio se za ogradu platforme.

Imao je utisak kao da mu je nešto istrgnulo ruke iz ramena i onda je viseći u vazduhu udario telom o bok vagona. Vrhovima čizama do-

dirnuo je šljunak na nasipu i nogama se odbacio do visine prvog stepenika a onda stao na njega i snagom mišica izvukao se na platformu nedaleko od svojih bisaga koje su tamo ležale. Konačno je ipak uspeo.

Šešira namaknutog na oči skoro pola minuta je tako upola klečao upola ležao na platformi dišući duboko da bi povratio dah. Čuo je kada su se vrata vagona otvorila i pomislio je da je to Teksas.

Onda mu je neko istrgao pušku iz ruke i grubo odgurnuo šešir sa lica. Dok Holidej se našao pred zinitim crnim otvorom cevi zapetog „kolta“. Naperen revolver držala je kao kamen čvrsta koščata ruka nekog nepoznatog čoveka očiju hladnih kao led, odevenog u kaubojsko odelo.

— Ni makac Holideje! — naredio mu je taj čovek i Holidej je poslušao znajući sada šta je bio razlog što se Teksas nije pojavila na platformi da mu pomogne da uskoči.

X

U vagonu je bilo samo pet Meksikanaca koji su sedeli u uglu izbegavajući da pogledaju ka drugom kraju vagona gde su pored vrata dvojica sa naperenim revolverima držali na oku Doka Holideja i Emili Svenborg.

Priterana na jedno sedište u uglu žena je sedela bleđa ali ne i uplašena. Ako je osećala strah to se na njoj nije videlo. Jedan suvonjav čovek konjskog lica sa blizu usađenim očima držao ju je na nišanu. Revolver nije bio zapet, ali je napadač držao palac na obaraču. Motrio je pažljivo na ženu i nije skrenuo pogled sa nje čak i kada je njegov saučesnik doveo Holideja.

Holidejeva puška bila je bačena

na pod vagona i nogom gurnuta daleko ispod sedišta. Čovek koščatih ruku izvukao mu je revolver iz futrole i udarivši ga nogom ispod koljena oborio ga da klekne između dva sedišta. Zatim mu je prislonio čizmu na leđa i snažno ga gurnuo licem u zid vagona. Ošamućen od udara Holidej je gurnut na sedište gde je ostao poguren, zgrčen, ruku zagnjurenih u šake. Na sedištu preko puta njega sedela je mlada žena ne manje očajna.

Malo pomalo Holidej se lagano povratio i zatreptao. Pogled mu se sreo sa Emilinim, jer ga je ona zabrinuto pogledala.

— Jeste li čitavi? — zapitao ju je promuklo.

Ona je samo klimnula glavom.

Holidej se lagano ispravio i naslonio leđa na naslon sedišta. Zagledao se pažljivo u lice čoveka koji ga je doveo. To lice nije odgovaralo Kejnovom ili Gentrifjevom opisu. Ni čovek konjskog lica nije odgovarao opisu nijednog od dvojice ubica.

Začuden time, Holidej je nabrao obrve i ponovo pogledao čoveka koji ga je držao na nišanu zapetog revolvera. Njegov čuvar stajao je sa jednom nogom dignutom na sedište i ruke sa revolverom oslonjene na koleno gledao svog zarobljenika hladnim sivim očima.

— U čemu je sada stvar? — zapitao je pustolov.

Čuvar nije ništa odgovorio.

— Ja tebe ne znam ali vidim da ti znaš moje ime — nastavio je Holidej. — Preleteo je pogledom do mlade žene. — Kako su vas oslovili?

— Nikako — odgovorila je ona. — Jednostavno „gospođe“...

— Zaveži Holideje — promumlao je visoki snažni čovek i pripremio mu pokretom revolvera. — Zaveži i sedi mirno. — Imamo još dosta

puta da predemo pre nego što stignemo u Fort Vort.

Holidej je osetio da mu se na licu ukazao izraz iznenađenja: zar su ti ljudi nameravali da ih pred naperenim revolverima drže sve vreme puta do Fort Vorta! Zbog čega do davola? Šta ih je čekalo u Fort Vortu? Kejn i Gentry? Tu misao Holidej je skoro istog trenutka odbacio. Ako su banditi poslali ovu dvojicu zlikovaca da srede njega i ženu onda su ih sigurno poslali da ih oboje pobiju. A to je bilo najlakše učiniti u onom momentu kada su se popeli na platformu vagona.

Sasvim neočekivano onaj snažniji, krupniji napadač osmehnulo se pustolovu.

— U jednom momentu pomislio sam da smo vas promašili i da smo zabrljali stvar, to je bilo onda kad se niste pojavili u vozu pre nego što je on krenuo iz Brounvuda. Mi smo ipak ostali u vozu i pretresli ovaj putnički vagon, a onda i sve teretne vagone u kompoziciji, pa smo čak ove Meksikance prestravili tako da su bili bleđi kao krpe, jer smo im poskidali „sombrose” i njihovu nošnju za slučaj da ste se možda maskirali u meksikanske peone... već smo pomišljali da iskočimo iz voza i da se pešice vratimo u Bronvud, kad smo vas ugledali kako punom brzinom jašete za vozom. Mogu da kažem da ste nam time sačuvali glave na ramenima i za to smo vam prilično zahvalni.

— Ko vas je poslao za nama? — zapitao je Holidej.

Snagator je izgledao iznenađen. — Šališ se!

Sada je Holidej iznenađeno nabrao obrve. Snažni kauboj osvrnuo se ka svom kompanjonu sa konjskim licem.

— Hej, Hos, šta kažeš na ovo?

Misliš li da Holidej ozbiljno govori? Misliš li da zaista ne zna ko nas je poslao?

Hos je smrknuto pogledao. — Meni je sasvim svedjedno da li on govori istinu ili ne govori, Mingo.

Mingo je slegnuo ramenima i ponovo se okrenuo Holideju. — Hos ne mari ni za šta, sve mu je svedjedno. U stvari, on nije u mogućnosti da u isto vreme razmišlja o više stvari već samo o jednoj, a sada razmišlja samo o tome kako da vas dvoje bezbedno dopremimo do Fort Vorta. Sem toga, njega ništa drugo ne interesuje.

— Mingo, je li? — rekao je Dok Holidej zamišljeno. — Negde pre šest meseci video sam poternicu za čovekom koji odgovara tvom opisu. Taj se zvao Mingo... Mingo... Mingo Gal? Ne, Gart. Mingo Gart.

Holidej se osmehnulo krajem usana jer je po licu svog čuvara zaključio da je pogodio. To ga je zadovoljilo. Kao igrač pokera morao je dobro, pažljivo da gleda lica igrača i na njima traži izraz njihovih misli. Malo pomalo lica su mu postala hobi i on je po navici počeo da pamti likove i podatke sa poternica. Uvek kada bi se setio nekog lica ili nekih podataka o učenjenim banditima bio je zadovoljan, jer je to značilo da su njegove kockarske sposobnosti još uvek na visini. A sada je po izrazu lica svog sagovornika zaključio da je pogodio. Odmah je rešio da ga malo bocne i da vidi njegovu reakciju; poznavanje karaktera i slabosti protivnika moglo je u nekim okolnostima biti vrlo važno.

— Da da, Mingo Gart. Mingo Gart i Hos Grili. Prepad na dilažansu „Vels Fargo”? Je li tako? Stražar sa dilažanse ubio je konja pod jednim od vas dvojice, a jedna starija dama ubola je pribadačom za šešir drugoga u ruku. — Spu-

stio je pogled do Mingove ruke stisnute oko drške „kolta” i osmehnuo se kada je na nadlanici ugledao mali ožiljak najverovatnije od uboda igle. Nasmejao se kada je Ming pocrveneo i niz belih zuba ukazao se ispred njegovih punih osmehnutih usana. — Niste tu ušicarili ni dolar! Hosu je pala maska i bio je prepoznat. Zbog toga je i bilo moguće izdati poternicu za vama zbog pokušaja pljačke dilžanse. „Vels Fargo” je time hteo da vas onemogući da eventualno ponovo pokušate, ali sa više sreće. Sudeći po tome kako ste trapavi, bilo bi stvarno čudo ako biste neki posao mogli uspešno da obavite.

Razljućeni Mingo udario ga je po liću revolverom i oborio ga sa sedišta. Kada se pustolov ošamućen digao i ponovo seo na sedište iz male naprsline kože na obrazu slivalo se tanak končić krvi, a u ustima, tamo gde je revolver pritisnuo tkivo na zube, osećao je slab ukus krvi. Pažljivim laganim pokretom Holidej je izvadio maramicu i pritisnuo jedan kraj na ranu da bi zaustavio krv, ne skidajući ni jednog trenutka pogled sa Mingo.

Ovaj je ubrzano disao šireći pri tome nozdrve. Nije mu se sviđalo da ga neko smatra nesposobnim, a još manje trapavim. Holidej je tu okolnost zapamtio za slučaj da mu zatreba.

— Rekao sam da je trebalo da pustimo brade — promumlao je Hos.

— Nije bilo vremena za to, idiote! — presekao ga je Mingo. Preleteo je pogledom do prebledele žene. — Holideje, zapamti jedno: ako pokušaš neku glupost, gospoda će učiniti makar samo jedan brz pokret, njoj će biti slomljena ruka. I dobiti svoje, je li ti jasno? Ako to samo za početak.

Ozbiljnog lica, Holidej je klimnuo glavom. — Shvatio sam.

— Dobro. Onda ubuduće zaveži i lezi na pod. Kao što sam maločas rekao, dug je put do Fort Vorta.

Holidej je seo na uzani prostor između dva sedišta i po Mingovom naređenju zavukao ruke ispod stražnjice. Bio je to vrlo efikasan način da se neko onemogućí za brz hitar potez, jer je pritisnuta telom posle izvesnog vremena šaka bila bolno ukrućena.

Od momenta kada se Holidej ukicao na platformu, Teksas nije izgovorila ni reč i jedva da se pomerila na svom sedištu. Holidej se pitao šta se odigrava u njenoj glavi. Ako dođe do zaključka da je ovi ljudi zadržavaju i da joj onemogućavaju da se dočepa Kejna i Gentrija, niko neće moći da kaže kakav bi očajnički potez ona mogla da preduzme.

A njena nepromišljenost mogla bi dovesti do toga da oboje budu ubijeni.

•

Bila je to duga i neudobna noć.

Već posle jednog sata Holideju su ruke utrnule i skoro odamrle, ali je Mingo odbio da mu dopusti da ih izvuče ispod sebe. On se malo povukao unazad na sedištu do mesta odakle je bez opasnosti mogao da motri na pustolova i devojku. Hos je za to vreme spavao. Holidej nije znao koliko vremena je prošlo do momenta kada je čuo da Mingo budi Hosa, jer je bilo vreme da on preuzme stražu, a da Mingo odpava.

Holidej je dremao. Žena je držala oči sklopljene, ali da li je spavala ili ne, to Holidej nije znao. Meksikanci su ostali u gomili na drugom kraju vagona, čutljivi i uplašeni.

Kroz prozore kola u unutrašnjost vagona prodirala je sivkasta svetlost kada je Holideja probudio grub udarac vrhom čizme u rebra. Holidej je zatreptao, zevnuo i digao pogled do Minga i njegovog revolvera uperenog sa razdaljine od samo nekoliko santimetara.

— Vreme je da se pođe — rekao je bandit.

Holidej se s mukom jedva pomerio toliko da beskrvne ruke izvuče ispod tela. Bol od ponovnog oživljavanja cirkulacije bio je vrlo težak i mučan i Holidej je nabrao lice u grč kada je razgibavajući ruke u šake napravio nekoliko pokreta da ubrza cirkulaciju. Posle toga je ostao u stojećem stavu ljuljajući se u skladu sa ljuljanjem vagona, zureći pri tom kroz prljave prozore.

Putovali su kroz ravnicu koja se nalazila ispred planinskog lanca koji je trebalo preći da bi se došlo na domak Fort Vorta. Holidej je okrenuo začuđeno lice ka Mingu.

— Mi smo još mnogo milja daleko od Fort Vorta.

— Zaveži i izađi na platformu — promumlao je Mingo.

Još uvek namrštenog lica Holidej je oprezno pošao ka vratima i uzgred pogledao Teksas koja je tek probuđena još uvek bunovna sedela na sedištu. Hos ju je nestrpljivo dograbio za rame da je prodrusa i rasani. Ona se istrkla, udarila ga po ruci i smrknutog lica šćućurila se dalje na sedištu, sevući pogledom, spremna da mu zgrčenim noktima iskopa oči. Hos je ustuknuo korak nazad, iznenađen njenom reakcijom, ali Holidej nije imao mogućnosti da tu situaciju iskoristi. Mingo ga je grubim pokretom gurnuo na platformu.

Ošnuo ga je hladan jutarnji vetar. Dan je već bio nastao. Sunce još nije bilo sasvim izašlo iza horizonta i dok je Holidej gledao pre-

ma istoku sjajnozlatasta svetlost počela je da plavi ravnicu. Preko ograde platforme pogledao je pored vagona koji se ljuljao na šinama. Na sve strane samo ravnica i ništa drugo. Pred njima, koliko je mogao da vidi, ljuljala se kolona teretnih vagona, a ispred njih velika crno-zeleno obojena lokomotiva koja je na dimnjak rigala oblake dima i varnica.

Duboka bora urezala se na Holidejevom čelu. Izgledalo je kao da su stigli do kraja tog puta... i verovatno do kraja životnog puta: Po svojoj prilici, Mingo i Hos su nameravali da ih pobiju. Ali zašto su odučili da to učine ovde, a ne u toku noći na nekom drugom pogodnijem i udaljenijem mestu, to nije znao...

Pa dobro, ako je već bilo odlučeno da umru, onda će bar pokušati da se bori... makar uzaludno, ali boriće se.

No, Hos i Mingo su stajali ničim ne pokazujući svoje ubilačke namere niti šta smeraju. Saplićući se, Emili je izašla na platformu, strela se od dodira sa hladnim vazduhom i naslonila se na ogradu pazeći da je od Holideja deli nekoliko santimetara. Još uvek nije mogla da podnese dodir muškarca. Bilo kog muškarca.

Holidej je hteo da nešto zapita, ali je odustao od toga kada je video da mingo zuri preko njegovog ramena negde u pozadinu. Taj čovek je nešto tražio. Možda pogodno mesto gde bi posle ubistva mogli gurnuti tela ubijenih. Ili je možda očekivao da se neko pojavi?

Ravnica se kotrljala pored njih. Niko nije progovarao. I dalje je duvao hladan vetar. Zraci ranog sunca dotakli su voz i mirna lica dvojice razbojnika. Cevi njihovih revoivera odblesnule su rumenilom nalik na vatru.

Brektanje lokomotive se pojačalo i dobilo drukčiji prizvuk i Holidej je po tome znao da ulaze u podnožje planinskog lanca. Kao svi ljudi osuđeni na smrt i on je bio začuden. Milje su prolazile, a ništa se nije događalo sem što mu se cirkulacija krvi u rukama sasvim normalizovala i što je bio upola smrznut.

Voz je sada išao uzbrdo u predeo obrastao šumom. Negde dole na kraju strmine belasalo se nešto kao rečni tok. Tutnajući su prešli preko kratkog mosta od balvana, a onda su se dvojica njihovih čuvara vidno uznemirili i Holidej je po tome zaključio da će se uskoro nešto dogoditi.

— Spremi se! — doviknuo je Mingo Hosu i Holidej se pripremio da se odgurne od ograde i skoči, ali odjednom Hos je dograbio Teksas, i ona je imala samo toliko vremena da iznenađeno kratko krikne pre nego što ju je on izbacio iz voza. Holidej je video kada se nekoliko puta prevrnula u vazduhu pre nego što je pala na pešćanu padinu i počela da se kotrlja niz brdo.

Holidejev pogled privuklo je neko kretanje nedaleko od pružnog nasipa i on je ugledao konjanike koji su izjahali iz šume i uputili se ka mladoj ženi, a već sledećeg momenta i on je poleteo kroz vazduh i svet se počeo okretati oko njega. Pao je na pesak koji se ulegnuo pod njegovom težinom, a onda se počeo kotrljati. Ali, trenje tela o pesak brzo je usporilo kotrljanje i kada se zaustavio i seo pljujući pesak iz usta, ugledao je zadnji deo putničkog vagona kako ljuljajući se zarniče za krivinu visoko iznad njega.

Onda je ugledao Minga i Hosa kako se kotrljaju niz padinu prema njemu, a već trenutak kasnije bio je opkoljen konjanicima naoru-

žanim naperenim revolverima. Skočivši na noge Holidej je sa čuđenjem zapazio da je Emili već na konju i da je jedan kauboj drži na nišanu puške. Iz šume je dojahao jedan konjanik vodeći na povodniku još tri konja i Mingo je revolverom gurnuo Holideja u rebra i naredio mu da pojaše jednog.

Dok Holidej je bez protivljenja poslušao ali lagano, i namestivši se u sedlo osvrnuo se da pogleda ljude oko sebe, procenjujući po njihovom izgledu da su oni pre kauboiji nego ovejani zločinci.

Malo potom grupa konjanika se okrenula i u koloni pošla padinom prema šumi u podnožju. Holideju je bilo dopušteno da jaše uporedo sa Emili.

— Ko su ovi ljudi? — zapitala je šapatom.

— Nemam pojma — odgovorio je Dok. — Ali vidim da jašu konje na kojima je ista oznaka: polomljeni krug. Po tome bih rekao da nisu banditi.

Ona je nabrala obrve. — Ali rekli ste da Mingo i Hos jesu.

— Da, znam da je kompanija „Vels Fargo“ za njima izdala pošternicu. Sem toga, ne znam ništa drugo ali mogu vam jemčiti da je ovaj poduhvat vrlo brižljivo pripremljen. Rekao bih da smo bezbedni, bar za sada. Izgleda mi da neko želi da nas vidi i ovo oko nas nazvao bih oružanom pratnjom. Samo budite mirni i bez protivljenja jašite i radite što vam se kaže. Sem toga, ništa ne možemo učiniti dok ne saznamo šta se događa.

Teksas ga je smrknuto pogledala; namrštila se i ćutke nastavila da jaše. Holidej je učinio isto trudeći se da zapamti pojedinosti na terenu kojim su prolazili. Po njegovoj računici ako bi nastavili tim pravcem prošli bi jugozapadno od Fort Vorta.

Tamo su se nalazili predeli pogodni za gajenje stoke i ta činjenica učvrstila je Holideja u uverenju da su ljudi koji ih vode kauboји, a ne banditi.

Jedan sat kasnije bio je siguran da je u pravu; došli su nadomak jedne ranč kuće koja se videla u daljini okružena pomoćnim zgradama.

Dvadesetak minuta pre toga prošli su kroz jednu ogradu od žice i posle toga na proplancima su nailazili na gomile goveda koja su sva bila žigosana istim žigom: naprsli krug.

Kada su ujahali u dvorište kauboји su se udaljili, neki od njih u spavaonicu za kauboје, a neki opet ka pašnjacima na kojima je pasla stoka. Pored zarobljenika ostali su samo Mingo i Hos koji su pokretima naperenih revolvera naredili Holideju i mladoj ženi da sjašu.

Bez ikakve ceremonije poterali su ih u kuću i čim su ušli unutra Holidej je znao da na tom ranču žive samo muškarci. Grub, neveštom rukom pravljen nameštaj, sedla i druga konjska oprema nabacana u kratkom predvorju, iznošena razna odela nehaljno razbacana svuda po dnevnoj sobi, neprovetrene odaje i miris ustajale često podgrethane masti, drveni kapci na prozorima umesto staklenih okana, sve to ukazivalo je da na ranču nema ženske ruke.

Mingo im je naredio da stanu nasred dnevne sobe, i tek što su zastali jedna vrata su se otvorila i u odaju je ušao čovek srednje visine odeven u prašnjavo i blatom zamrljano odelo. Ali nasuprot odelu opasač za revolver koji mu je bio pripasan oko bedara i futrola bili su čisti i namazani, rupe za metke bile su pune, a sam revolver blistao se od nedavnih čišćenja.

Čovek je bio proćelav, ali sa kosmatim čupavim obrvama i sjajnim tamnim očima iznad nosa malo povijenog na desnu stranu. On nije bio ni Kejn niti Gentry i mlada žena je zbunjeno nabrala obrve i pogledala Holideja koji je samo slegnuo ramenima.

Pridošlica je preleteo pogledom od pustolova do mlade žene i opet nazad.

— Vidim da im niste zadali mnogo glavobolje, Holideje — rekao je pokazujući plitku ogrebotinu na Holidejevom licu. — U izvesnom smislu računao sam da ćete biti borbeniji i da ćete im zadati više muke.

Pogledao je upitno Mingo koji je odmahnuo glavom i prezrivo izvio usne.

— Rekao sam mu šta će biti sa ženom ako bude nezgodari, gazda. Posle toga bio je miran.

Rančer je vratio pogled do Holideja i pogledao ga u oči. — Ja sam Koleman. Čuo sam da ste se raspiivali za mene.

Holidej se trgao. Izraz napetog iščekivanja ukazao mu se na licu.

— Gle gle...! U tome je dakle stvar! Do đavola, to mi nikada ne bi palo na um! Neke provere su ukazivale da je izvesni Koleman kupio ranč u blizini Fort Vorta dvadeset drugog avgusta ove godine, a jedan Koleman otpušten je iz državnog zatvora poslednjih dana juna. Nisam mogao da predvidim da je to isti Koleman.

Devojka je iznenađeno zinula i pogledala Holideja.

— Hoćete da kažete... da je to čovek koga tražimo?

Holidej je klimnuo glavom.

— Ali, on nije ni Gentry niti Kejn! — kriknula je ona sa privukom teškog razočaranja u glasu, iako je odmah shvatila koliko je taj njen uzvik zvučao besmisleno.

Holidej je međutim mnogo više bio zainteresovan za Kolemanovu reakciju. Rančer se trgao i mahinalno pogledao Minga i Hosa.

— Šta vi u stvari tražite Holideje?

— Prvo kako bi bilo da mi kažete otkuda ste znali da sam se raspitivao za vas? — odgovorio je Dok protivpitanjem.

Koleman je slegnuo ramenima. — Imam i ja prijatelje. Čujte Holideje, odležao sam svoje, platio sam svoju grešku. Ne želim da bežim i da plaćam onima koji me progone. Bilo ko da je u pitanju!

Holidej ga je pogledao. — Neko vas progoni?

Koleman je porumeneo od žestine i zažmirio. — Ne pravite se mudri Holideje! Hteli ste nešto od mene. A ja to ne volim. Kupio sam ovaj ranč, jer sam želeo da me svi ostave na miru. Bio sam rančer pre nego što sam potegao revolver na predsednika banke koji mi je tražio vraćanje zajma pre vremena, jer je hteo da se oženi mojom devojkom. — Izvio je ogorčeno usne. — To je i učinio. Ona je rekla da će me čekati, ali je pošla s njim pred oltar pre nego što sam obukao kašnjeničko odelo!

Pustolov je ispod oka pogledao Kolemana. — Opljačkani novac nikada nije nađen, je li tako?

Koleman ga je britko pogledao. — Ne. Potera me je naterala da skočim u reku. Mene su izvukli, ali je novac otplivao niz vodu.

Holidej ga je i dalje gledao ispod oka. — Bilo bi jako zgodno da se nije tako desilo ili da je novac bio negde sakriven dok vi izađete. Njime bi se mogao kupiti ovakav zgodan ranč, a da ne govorimo o zadovoljstvu da bi ranč bio kupljen novcem čoveka koji vam je oteo devojkku.

— Još uvek mi niste odgovorili šta hoćete od mene, Holideje?

Holidej je ćutao skoro minut, a onda se odlučio. — Kako bi bilo da sednemo? — predložio je. — To je duga priča.

Koleman se složio i Hos je na kanabetu napravio mesto za Holideja i mladu ženu. Emili Svenborg je ukrućeno sela, a Holidej se udobno namestio i ispričao njenu tragediju i objasnio svoje angažovanje u toj stvari. Kada je završio Koleman je nabrao čelo.

— To je dakle? Pošli ste za mnom zbog toga što me je pome-nuo Ringo?

DRAGI ČITAOCI!

Od juna meseca 1987. godine DOK HOLIDEJ izlazi dva puta mesečno i to svakog 7-og i 21-og u mesecu.

NE ZABORAVITE!

Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija „KOLT“ izlazi svakog 4-og u mesecu. ČITAJTE „KOLT“.

— Tačno — složio se Dok.

Koleman se kratko nasmejao i pogledao Hosa i Minga. — Neka me odnese vrag! Spustite te pišto-lje momci, izgleda da sam pogrešio.

— Ali gazda, možda on laže! — rekao je Mingo.

— Ne. Suviše mnogo detalja ima u toj priči i sve mi nekako zvuči istinito. — Pogledao je ženu. — I ova mlada dama izgleda zaista kao da je doživela pakao. — Koleman se pogladio po bradi. — Do vruga, kada sam čuo da se interesujete za mene, ja sam pomislio da je to zbog novca koji sam opljačkao iz banke. — Osmehnuo se Holideju krajičkom usana. — Da, u pravu ste. Ja sam ga uzeo kada sam izašao iz zatvora i njime sam kupio ovaj ranč.

— Gazda! — upozorio ga je Mingo panično.

— Ništa ništa, znam dosta o Holideju. On je častan čovek i ovo neće zloupotrebiti. — Pre nego što je Holidej mogao nešto da kaže dodao je: — Sem toga, u ovom momentu nije to u mogućnosti.

Holidej se jedva primetno osmehnuo. — U ovom momentu ne ali...

Koleman se trgao. — Hoćete da me ljutite!

Pustolov se za trenutak osmehnuo, a zatim odmahnuo glavom. — Ne, ni govora. Vi ste za to surovo platili. Taj novac je banka otpisala. Ako ste ga vi posle svega toga našli, ja mislim da je to isto kao da ste našli neko zakopano blago.

Rančer je klimnuo glavom. — Dobro.

— I šta sada. Gde smo stigli? — zapitala je mlada žena. — Izgubili smo trag Kejnu i Gentriju. A zašto je onda Ringo upošte pominjao ime Koleman?

Rančer je ustao sa stolice. — Pođite za mnom.

Pokretom ruke otpustio je Hosa i Minga i pošao. Holdej i Emili pošli su za njim kroz dvorište do jednog ježolikog brežuljka, a onda kroz šumarak do malog proplanka ograđenog grubo tesianim oblicama. Na proplanku je u čelo zemljane humke stajala pobodena nadgrobna ploča od borovine.

Devojka je prigušeno kriknula i potrčala napred. Naslonivši se na ogradu netremice je zurila u ime urezano u drvenu ploču.

— Bak Gentri — pročitala je. — Poginuo od revolvera isto onako kao što je živio... — Zatim se lagano okrenula Kolemanu. — Septembar treći. Pa, to je bilo samo pre dve nedelje!

Koleman je klimnuo glavom, a Holidej je strpljivo čitao čekajući objašnjenje. Rančer je uzdahnio i naslonio se leđima na drvenu ogradu.

— Upoznao sam ih u zatvoru i Kejna i Gentrija, a takođe i Ringa — počeo je svoju priču. — Nisam ih u stvari dobro poznavao, jer se nismo slagali, ali živeli smo dosta dugo u istoj ćeliji i posle nekoliko godina čovek mora da progovori sa nekim, bilo ko taj bio. Pretpostavljam da sam u nekom trenutku rekao nešto o mojim planovima za život kada budem izašao iz zatvora... u svakom slučaju pre dve nedelje Larami Kejn i Bak Gentri pojavili su se na mom ranču. Bežali su pred zakonom zbog neke pijačke i masakra na severu. Trebalo im je mesto gde se mogu sakriti. Računali su da dođu ovamo, da se sa mnom uortače, da steknu zakonitu fasadu, da promene ime na i sve ostalo. — Uzdahnio je. — Ja sam, naravno, rekao ne, i onda su se oni naljutili i počeli da mi prete. Zapretili su da će, ako ih ne

prihvatim, svašta napričati o meni, tako da će mi ovdašnji ljudi okrenuti leđa. Bilo je tu i mnogo čega drugog, goreg: bili su spremni i da lažu, pretili su svim i svačim čime su mogli, da će mi oterati goveda i tome slično. U jednom momentu raspravljanje i svađa su prešli granice i Gentri se mašio revolvera. Ja sam bio brži i ubio sam ga, a Kejn se u poslednjem trenutku predomislio; bio je samo za dlaku daleko od smrti kada je odbacio revolver... Ja sam ga oterao, a Gentrija zakopao.

Pokazao je rukom prema grobu.

— I to je sve? — zapitao je Holidej?

Koleman je klimnuo glavom. — Kejn je odjahao. Čuo sam da se kasnije udružio sa braćom Loles.

— Ko su oni? — zapitala je mlada žena nestrpljivo. — Gde mogu da ih nađem?

Koleman se dvoumio. — Pa, oni se muvaju negde oko Antilopa Benda, negde uzvodno odatle, prema Fort Vortu, tamo negde imaju kolibu. Ali, to je vrlo nezgodno mesto. Tu se skupljaju banditi u bekstvu i svašta se događa. Ima mnogo ubijenih. Često se događa da leševi zaplove niz vodu, a kako su usmrćeni to da vam i ne pričam.

Začutao je kada je video da je mlada žena pobledela.

— To nije mesto za ženu kao što ste vi, gospodo. Bez obzira kakvi su vaši razlozi da odete tamo.

— Mogu li dobiti svoje oružje, molim vas? — zapitala je Emili ozbiljno.

Koleman je nabrao obrve i oštro pogledao Holideja.

— Ne smete joj dozvoliti da ode tamo!

Holidej se osmehnuo krajem usana. — Voleo bih da vas vidim... vas ili bilo koga, ko će je sprečiti.

Dok su se vraćali ka kući, na

rančеровом licu ogledalo se nespojstvo.

— Čujte gospodo, dopustite da pošaljem i neke moje ljude. Mingo i Hos su dorasli takvom poslu. Malo su priglupi, ali ja im pružam posao i mogućnost da žive i oni su mi zahvalni. Učiniće sve što im kažem...

Teksas je energično odmahнула glavom. — Kejn je ubio Larsa. Moram ga ja lično ubiti. Ako nas bude više, može ga pogoditi bilo ko. Hoću da to budem ja!

Koleman je pogledao Holideja kao da traži pomoć, ali ovaj je lagano odmahnuo glavom.

— Vi ste oboje ljudi! — izustio je Koleman. — Ali, o kej; dobićete vaše oružje i konje koje ste dovde jahali. Sem toga, pokazaću vam kako da stignete do Antilopa Benda. — Pogledao je Do'a. — Pod uslovom da nikome ne pričate o bančinom novcu.

Holidej se lukavo osmehnuo. — To je otpisano, zar nismo rekli?

Pola sata kasnije njih troje su izjahali iz dvorišta i pošli preko pašnjaka sa bisagama nabijenim hranom, čuturicama punim vode i revolverima podmazanim i napunjenim.

Holidej i mlada žena bili su pripremljeni za dugotrajno putovanje. Koleman je jahao pored njih i kradimice povremeno pogledao devojku. Holidej je u tim pogledima naslutio nešto više od običnog interesovanja.

— Gospodo — rekao je Koleman dok su jahali kroz plićak nekog potoka — ne znam kakvi su vaši planovi posle... posle završetka ove stvari, ali želim da vam kažem da će ovamo doći moja sestra sa njena dva deteta. Ona je udovica... ne. To nije tačno. Ona... se nikada nije udavala. Njen momak je pobegao. Želim da joj pružim

dom. — Bacio je pogled ka Holideju. — To je razlog što sam bio spreman da se borim protiv svakoga ko bi pokušao da mi uzme ranč. Hoću da kažem, gospodo, ako želite negde da se skrasite, dok se malo priberete... — začutao je u pola rečenice i promeškoltio se u sedlu kada ona nije ništa odgovorila. — Pa eto — završio je skoro stidljivo — ranč je tu ako biste zaželeli da ostanete...

Holidej je video da je Koleman pocrveneo, ali Teksas ni tada nije ništa odgovorila. Koleman je okrenuo konja ka sredini potoka i poterao ga niz vodu.

— Biće najbolje ako pođemo nizvodno — rekao je utivo očigledno malo povređen ćutanjem mlade žene.

Jahali su tako više od dva sata a onda je Koleman pokazao prstom prema šumarku crnogorice i žalosnih vrba.

— Antilopa Bend. Koliba braće Loles je odmah iza šumarka. Čujte Holideje, nisam ništa preterivao u onome što sam vam ispričao za braću Loles. To su dželatli. Ako nešto pođe naopako i oni se dočepaju ove žene...

— Nije važno ako pre toga smaknem Kejna — presekla ga je ona proveravajući da li joj je revolver pun, a onda je izvukla pušku iz futrole na sedlu.

Koleman je zavrteo glavom i stisnuo usne. Nevoljkim pogledom i on je izvadio „kolt” i proverio da li je pun.

Sjahali su u šumarku i pošli kroz zasenčenu šumu osećajući miris dima u vazduhu. Čučnuvši iza jednog drveta Koleman je pokazao rukom kroz prerez između grana i oni su ugledali kolibu sagrađenu od starih dasaka i ter papira, nakrivljenu od naleta vetrova. Dvorište je bilo zapušteno i prljavo i Holidej je oko

vrata kolibe zapazio mnogo razbacanih praznih krčaga od viskija. Na viđiku nije bilo nikoga, ali je u ogradenom prostoru bilo šest konja.

— Izgleda da smo ih iznenadili — rekao je Koleman, ali tek što je izgovorio te reči grmnula je dvocevka i snop tanadi odbio je koru i iverke od stabla bora odmah iznad njihovih glava. Svi troje su se bacili na zemlju i Holidej je zapazio oblačić barutnog dima kada je dvocevka i drugi put grmnula.

— Na krovu! — povikao je. — Stražar! Govoreći, on se okrenuo i njegova puška planula je dva puta. Čuvar na krovu je posrnuo i spotakavši se na ivicu glavačke poleteo sa krova, a njegovo telo odeveno u krpe muklo je tresnulo na zemlju.

U tom trenutku kroz puškarnice na zidovima kolibe zapraštale su puške i kuršumi su zafijukali kroz šumarak. Mlada žena se priljubila uz zemlju, ali je budno šarala očima tražeći samo jednog čoveka: Larámija Kejna.

Čekajući ga nije ispalila nijedan metak.

Holidej i Koleman su se udaljili od nje odgovarajući na paljbu iz kolibe. Jedan čovek se glavačke bacio kroz vrata i Holidej je opalio. Primetio je kada se taj čovek trgao i po tome je bio siguran da ga je pogodio. Koleman je kleknuo na jedno koleno i ispalio pet uzastopnih hitaca na jedan deo zida zatvoren ter papirom. Čuo je da se jedan metak odbio o nešto metalno i odmah zatim i smrtni krik nekog čoveka u kolibi.

Iz kolibe su odjednom iskočila dva čoveka i pucajući iz revolvera potrcali ka konjima. Emili se uzbuđeno pridigla na kolena, ali je odmah ponovo legla na tlo kada je videla da nijedan od njih nije Kejna.

— Braća Loles! — povikao je Koleman i ponovo pripucao izustivši sočnu psovku kada je obarač njegove puške prazno škljocnuo. Odbacio je pušku i izvukavši „kolt“ iz futrole zategao obarač.

No, istog trenutka se zaneo, jer ga je metak pogodio u rame i oborio na leđa. Koleman se okrenuo na zdravu stranu i iz tog položaja ispalio hitac koji je pogodio jednog od begunaca. Drugi je preskočio ogradu korala i bacio se na gola leđa prvog konja na koga je natrčao. Dok se on trudio da povрати ravnotežu, Holidej ga je oborio jednim hicem a zatim ponovo napunio pušku.

Drugi od braće Loles, iako ranjen, pokušao je da se vrati nazad u kolibu. Koleman ga je jednim hicem ustrelio između plećaka.

U tome se iz kolibe začuo tresak i Holidej je odjednom skočio i potrčao prema vratima sipajući u trku metak za metkom kroz tanke daske. Ispraznivši pušku odbacio ju je i izvukao relvolver.

— Neko pokušava da pobjegne na zadnja vrata! — povikao je.

Istog trenutka Teksas je skočila na noge i potrčala na drugu stranu kolibe. Holidej se glavačke bacio kroz mecima razvaljena vrata, i na stolici ugledao jednog ranjenog čoveka sa dvocevkom u ruci uperenoj prema njemu. Još u vazduhu opalio je iz revolvera i čovek se zajedno sa stolicom srušio na leđa rušeći iza sebe nameštaj i posude. Holidej se uspravio na jedno koleno i sa naperenim revolverom osvrnuo se oko sebe, ali u kolibi više nije bilo nikog živog.

Onda je potrčao ka zadnjim vratima koja su se još njihala. Po opisu koji je dala Emili, lako je prepoznao Larami Kejna.

Kejn skoro da je već bio stigao do drveća kada je iza kolibe sa revolverom u ruci istrčala Emili. Ste-

žući dršku svog „kolta“ Kejn je zastao i sa širom otvorenim očima punim neverice počeo da zuri u nju, jer ju je odmah prepoznao.

Holidej je spustio revolver i zastao na vratima. — On je vaš, Tek-sas.

Kejn je žustro okrenuo glavu, a onda opet pogledao ženu. Ona je spustila revolver.

— Odloži relvolver — naredila mu je mlada žena tiho — stavi ga u futrolu, hajde!

Shvativši šta mlada žena hoće Holidej se trgao. — Teksas, nemoj-te to!

— Čutite! — presekla ga je ona! Kejn je lagano vratio „kolt“ u futrolu. Onda je i žena stavila svoj „smit-veson“ u futrolu i pogledala ga ledenim ubilačkim očima.

— Potegni kad hoćeš — rekla je tiho.

Kejn je pogledao Holideja i izvio usne. — U svakom slučaju ja gubim!

— Da, gubiš — rekao je Holidej hladno. — Ali, Teksas ima pravo da bude prva. Ako ona promaši ja sigurno neću.

Kejn je izustio kletvu i digao levu ruku kao da hoće nešto da protestuje. Istovremeno se desnom rukom mašio revolvera.

Holidej je video kada je žena skočila malo u stranu i zauzela onaj karakterističan odbranbeno zgrčeni stav i levu ruku zabacila unazad, da bi zadržala ravnotežu, a istovremeno je njen revolver grmljao i nastavio da grmi sve dok nije ispalila i poslednji metak u zadržanog Laramija Kejna. Njegovo telo trzalo se od udara tanadi koja su ga pogađala. Od udara svakog metka on je koračao korak nazad mičući bezglasno usnama, a ruže crvene krvi rascvetale su mu se na prsima, vratu i licu.

Podrhtavao je i uvijao se kao

bezglava lutka sve dok ga noge nisu izdale. Na kraju se srušio na tlo kao bezoblična gomila.

Holidej je nabrao čelo kada je začuo čudno zvonko škljocanje. Digao je pogled sa mrtvog Kejna. Kao u transu, Emili Svenborg je držala revolver naperen u Kejnovo mrtvo telo i neprekidno pritiskala okidač...

Ali, nije se usprotivila kada joj je Holidej prišao, obgrlio je rukom oko ramena i uzeo joj revolver iz ruke.

— Dosta je bilo Teksas — rekao je mirno.

Ona je duboko drhtavo uzdahnula i ukrućenim korakom pošla pored kolibe, i prošla pored ranjenog Kolemana koji je sedeo naslonjen na zadnja vrata.

Holidej je bez reči pošao za njom...

Jahanje do Kolemanovog ranča bilo je lagano i ispunjeno ćutanjem.

Koleman i Holidej su povremeno bacali poglede na Teksas. Ona je bila bleđa kao kreč. Činilo se da joj je povremeno donja vilica podrhtavala, čak je izgledalo da se ponekad trese celim telom kao da je u groznici. Ali, na njihova pitanja kako se oseća i da li joj je dobro nije odgovarala ništa, već je samo jahala, zureći negde napred pred sebe i držeći uzde mlitavim rukama.

Kada su stigli nadomak Kolemanovog ranča ugledali su neku ženu na verandi ispred kuće, a nešto dalje iaka kola u dvorištu. Koleman je nabrao obrve.

— Nemoguće da je to moja sestra već stigla!

— Ako jeste onda je dobro došla — rekao je Holidej tiho i pokretom ruke pokazao na Emili. — Ona je vrlo blizu sloma. Treba joj neka žena koja će je prihvatiti razumeti i utešiti.

Bila je to ipak Kolemanova sestra mada izgledom nije naličila svom bratu. Visokog rasta za ženu bila je nešto mršavija nego što je to odgovaralo Holidejevom pojmu lepote, verovatno zbog bremena briga i odgovornosti koju je nosila, ali je taj nedostatak obilno nadoknađivala finoćom crta lica, gracioznim držanjem i toplinom pogleda koji je otkrivao plemenitu dušu. Kada su Holidej Koleman i Emili sjahali ona je sišla niz stepenice verande i pošla im u susret. Posle dugog toplog zagrljaja Koleman joj je predstavio svoje nove poznanike.

— Ovo je misis Emili Svenborg, a mister Holidej je njen... pratilac u nevolji... Bilo bi mi drago ako bi se pobrinula da se misis Svenborg smesti za dan dva. Ona je više od svih nas poslednjih meseci doživela pravi pakao.

Na pominjanje njenog imena Emili je naglo digla glavu i oči su joj se ispunile suzama. Telo joj je potreslo grčevito jecanje koje će dugo ostati u Holidejevom sećanju. Posle svih tih mučnih nedelja sada je sve bilo završeno i reakcija koja je u njoj nastala bila je logična posledica popuštanja dugtrajnog grča napetosti. Dok su je nekontrolisani jecaji potresali, Glenda Koleman joj je brzo prišla, uzela je za ruku i prigrlivši je rukom oko ramena povelala je u kuću.

Koleman je ostao ispred verande i ispratio ih zabrinutim pogledom. — Glenda će joj trenutno biti najbolja uteha i podrška jer je i sama mnogo propatila. Nadajmo se da će brzo prebroditi krizu. —

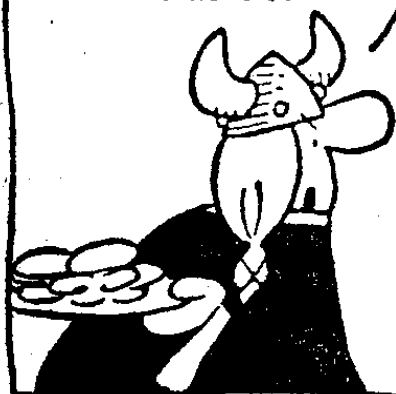
Začutao je i pogledao Doka. — Mislite li da će kasnije možda... možda hteti da...

Holidej je klimnuo glavom. — Možda. Ali kasnije, kasnije...

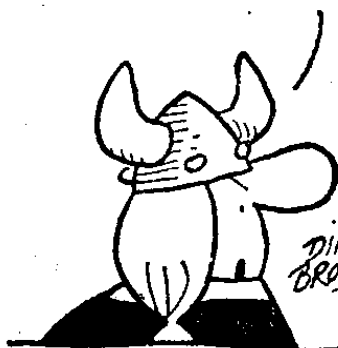
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

ZAR SI MORAO BAŠ TAKO
DA NATOVARIS TAJ
TANJIR?

MOŽEŠ UVEK DA SE
VIRATIŠ PO JOŠ ...
AKO TI JE OVO MALO!

DICK
BROWNE
7-30

PA VEĆ SAM
BIO JEDNOM!

© King Features Syndicate, Inc. 1977 World rights reserved

DRAGI ČITAOCI

U junu 1987. godine

NOVA EDICIJA VESTERN ROMANA

WESTERN BESTSELER

Edicija od četiri uzbudljiva romana
pružiće vam pravu avanturu
i zadovoljstvo prilikom čitanja.

U julu 1987. godine

NOVA EDICIJA LJUBAVNOG ROMANA

*Harold
Robins*

vam predstavlja:

Četiri izuzetno zanimljiva
ljubavna romana
zabaviće vas na pravi način.

**PROČITAJTE
I UVERITE SE !**

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

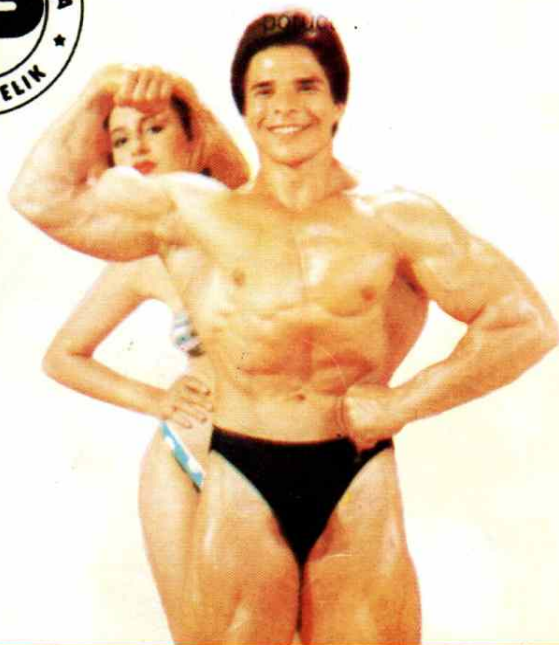
Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao gradivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene atletске zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

Firket Hodžić, desetostruki prvak Jugoslavije u bodi bildingu i vicešampion Evrope za razvoj mišićnog tkiva, preporučuje Vam ovaj protein:

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA

Šumska br. 50, pp. 97

Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

MUSCLE DENSITY PROTEIN je bioloski hranljivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako atletске zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu misicaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one gradivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja misicnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskoriscavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvaao kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju misicavog oblika tela, očuvanju snage i velicine misicne mase, a neprevaziđen je u razvoju misicne definicije.

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!